

பர்வை

இநு 02 - 2019

வடமராட்சி கிழக்குப் பகுப்பாளிகளின் பகுப்புகள்

கலாசாரப் பேரவை, பிரதேச செயலகம், வடமராட்சி கிழக்கு, மருதங்கேணி

പാരമ്പര്യ

സംഖ്യ 1

കേരള സംസ്കാര മന്ത്രി

സംഖ്യ 1

കേരള സംസ്കാര മന്ത്രിയുടെ
സംഖ്യ 1
പാരമ്പര്യ

2015

பார்வை

இதழ் 02

(ஆக்க இலக்கிய மலர்)

வெளியீடு

வடமராட்சி கிழக்கு பிரதேச கலாசாரப்பேரவை
பிரதேச செயலகம்
மருதங்கேணி

2019

நாவின் பெயர்	:	பார்வை (இதழ் - 02)
நாவின் வகை	:	ஆக்க இலக்கிய மலர்
தொகுப்பாசிரியர்	:	சே. செல்வசுகுணா
வெளியீடு	:	(கலாசார உத்தியோகத்துர்) பிரதேச கலாசாரப் பேரவை, வடமாராட்சி கிழக்கு, மருதங்கேணி.
தாளின் வகை	:	70g
அட்டைப் படம்	:	ந. மயூரரூபன்
பதிப்பு	:	2019 புரட்டாதி
பக்கங்கள்	:	132 + 18
பிரதிகள்	:	100
நிதி அனுசரணை	:	வடமாகாண பண்பாட்டுவல்கள் தினைக்காலம்.
அச்சிட்டோர்	:	தமிழ்ப்பூங்கா அச்சகம் நெல்லியடி, 021-2264014
 Title	:	 Parvai - 02
Type	:	Creative Literative Volume
Complied by	:	Miss. S. Selvasuguna (Cultural Officer)
 Copy right	:	 Vadamaradchi East, Divisional Cultural Forum.
Paper	:	70g
Cover Art	:	N. Mayoarupan
Pages	:	132 + 18
Edition	:	2019 September
No.of copies	:	100
Fund release	:	Cultural Département, Northern Provincial
Printed by	:	Tamil Poonka Printers, Nelliady, 021-2264014
ISBN	:	978-955-3681-03-4

தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து

(பலையூரைசைக் கொச்சக்கல்பா)

நீராருங் கடவுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்டமிதில்
தக்கசிறு பிறைநுதலும் துரித்தநூந் திலகமுமே
தெக்கணமும் அதில் சிறந்த திராவிடநல் திருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழனங்கே.

பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின் மலையா எழுந்துஞ்சுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையா உன்
சீரிளாமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே.

“மனோன்மனியம்”, பேராசிரியர் பொ. சுந்தரம்பிள்ளை

வடமராட்சி கிழக்கு பிரதேசக்தும்

பல்வை

(கனதன்ன தனன் தனதன தான்
தனதன தனன்ன தானானோ)

வடமராட்சி கிழக்கு வளர்நிலம் என்றும்
மகத்துவம் பெற்று வாழியவே!
மிகுக்குடன் நிமிர்ந்து மேன்றிலை கண்டு
விறலில் உயர்ந்து ஓங்குகவே!

சரணாவுகள்

(நான் தனந்தன தான் தனானா)

இந்து சமுத்திர அலைகள் தாலாட்ட
ஸ்தில் மணல், வயல், பனைகள் பாலுாட்ட
கண்டல், கடலேரி அருணைக் காக்க
கருணை மலிந்திடும் மழி... இது வெல்க்!

(வட...)

நான்கு வகை நிலம் நன்மை பயக்கும்
நாக தும்பிரான் அருளும் மணக்கும்
ஈத்து கலை, இசை, கிராமிய வாழ்வும்
குலவிட, அன்பும் பண் பாடும் செழிக்கும்

(வட...)

சண்டிக் ஞாச் சாஜாலயம், புல்லா
வெளிதனில் பூத்திரைத் தலம், கரையைக்கும்
பொன்மணல் மாலை, சவுக்கு, மிகத் தொன்மைக்
கலங்கரைகள், எங்கள் பெருமை உரைக்கும்!

(வட...)

வருந்தொடர் இடரிடை வளைந்திடா பூமி
அழிவெனும் “அலைகள்” முன் மலர்ந்திடும் பூமி
தவப்பயணால் இன்றும் தலைத்திடும் பூமி
தலை நிமிர்ந்தெழும் மக்கள் குறைகளைந் தோங்கி. (வட...)

ஆக்கம் : கவிஞர் இ.த.ஜெயசீலன்

வடமராட்சி கிழக்கு பிரதேச கலாசாரப் பேரவை கீதம்

ஆதவன் உதயம் அழ கெறி கிழக்கில்
அமை பணி செயல் பிரிவில்
அரும்பிடு கலையும் அறி கலாசாரமும்
அகிலமும் அறிய வைப்போம்.

நெய்தலும் மூல்கலையும் நிறை நில மருதமும்
நிறைந்த கான் பூமியிலே
நின்றிடு தொழில்களும் நெறி தமிழ்சாரமும்
நிலை கொண்டு வாழச் செய்வோம்.

காணி நிலமுடன் கடல்வளம் கான் வளம்
காட்டிடும் வெண்மணலாய்
காவடி, கரகம், கவிநடம், கூத்துக்கள்
கடல் என விரிந்தெழுமே.

கலை கலாசாரம் காத்திடும் பேரவை
காலம் பல தொடர்ந்து
கண்ணியம் காத்து களிப்பினை உள்டியே
கண்ணித் தமிழ் வளர்ப்போம்.

முத்தமிழ் வித்தகராய் முறைபுரி மன்னராய்
முழுகியே முத்தெழுப்போம்
முன்னவர் கலாசார முறைமைகள் போற்றியே
முது மொழி உணர்வு கொள்வோம்.

திரு. சிதம்பரப்பிள்ளை பசுபதி
(குடாநீரான)
குடாரப்பு,
நாகர்கோவில்.

மலரின் உள்ளே.....

i.	அரசாங்க அதிபரின் வாழ்த்துச்செய்தி	i
ii.	வடமாகாண கல்வி, பண்பாட்டுவுவல்கள், விளையாட்டுத் துறை மற்றும் இளைஞர் விவகார அமைச்சு செயலாளரின் வாழ்த்துச்செய்தி	ii
iii.	பண்பாட்டுவுவல்கள் திணைகளப் பணிப்பாளர் வாழ்த்துச்செய்தி	iv
vi.	அணிந்துரை	v
v.	முன்னுரை	viii
vi.	கலாசாரப்பேரவை செயற்குழு உறுப்பினர்கள்	x
vii.	மலர்க்குழு	xi

கவிதைகள்

01.	தாய் நாடே வளம் பொலிக	1
02.	கிழக்கு மண்	3
03.	கிழக்கு வெளிக்குமா?	6
04.	தேசம் நோக்கி	8
05.	செம்மைசேர் செம்பியன்பற்று	9
06.	நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே	11
07.	குறும்பா	13
08.	இருமப் பார்வை	16
09.	ஒய்வின்பின் முதுமைநிலை உணர்வளைகள் இவண் பார்ர்	18
10.	முதாட்டி	20
11.	நானும் தான் கேட்கிறன்	22
12.	மனிதம்	24
13.	முதுசத்தைத் தேடுகின்றோம்	26
14.	ஆண்	28
15.	உன்னைத் தெரி பெண்ணே	30
16.	கவியரங்கப் பாடலிலிருந்து..	32
17.	நீயும் வாழுவாம்...	43

---

18. எழுந்து நட	46
19. கலைஞர்களின் சங்கமம்	47

சிறுகதைகள்

20. திரை விலகும் துயர்	48
21. இருட்டு	70
22. மாறாத வலிகள்	79
23. செவ்வரத்தை	90
24. வரலாற்றின் நிறம் பச்சை	94
25. மாற்றம்	100
26. அஸ்தமித்த அத்திவாரம்	104
27. சுருகாகும் பூக்கள்	111
28. பல்கலைக் காதல்	119

அரசாங்க அதிபரின் வாழ்த்துச்செய்தி

வடமராட்சி கிழக்கு மருதங்கேணி பிரதேச செயலக கலாசாரப் பேரவையினால் வெளியீடு செய்யப்படும் ஆக்க இலக்கிய மலருக்கு வாழ்த்துச்செய்தி வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சி யடைகின்றேன். இவ் ஆக்க இலக்கிய மலராக வெளியிடப்படும் மலர் இப்பிரதேச மக்களின் கவிதைகள் மற்றும் சிறுகதைகள் தாங்கிவருவது சிறப்புக்குரியது. மருதங்கேணி பிரதேசம் கடலும் கடல்சார்ந்த நெய்தல் நிலப்பிரதேசத்தினை பெரும்பான்மையாக கொண்டமைந்த பிரதேசமாகும். இங்கு பாரம்பரிய கலை வடிவங்களுக்கு பஞ்சமில்லை. சாதாரணமாக அவர்களது தொழில் நிமித்தமே பாடல்களைப்படி களைப்பை நீக்கும் சிறந்த செயற்பாட்டுடன் கலை தானாக வளர்வதுணை குறிப்பிட்டுக் கூறமுடியும்.

அவர்களது கலைத்திறமையினை அனைவரும் வாசித்தறிதல், எழுத்தாற்றலை ஊக்கப்படுத்தல் வாசிக்கும் திறனை அதிகரிக்கச் செய்தல் போன்ற நோக்கங்களின் அடிப்படையில் வெளியீடு செய்யப்படும் இவ் ஆக்க இலக்கிய மலர் ஓர் ஆவணமாகவும், இப்பிரதேச மலர் தொடர்ந்து தனது இருப்பை வெளிப்படுத்த நல்ல பல ஆக்க இலக்கியங்களை தாங்கிவரவும், இவ் அரிய பணியினை சிறப்புடன் நெறிப்படுத்தும் பிரதேச செயலர், கலாசாரப் பேரவையினர் மற்றும் இம் மலர் மலர் உருமிட்டு உழைத்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் அனைவருக்கும் என் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்து மலரும் ஆக்க இலக்கிய மலர் மலர்ந்து நறுமணம் பறப்ப என் நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்து மகிழ்கின்றேன்.

நன்றி.

நா. வேதநாயகன்

அரசாங்க அதிபர் / மாவட்ட செயலாளர்,
மாவட்டச் செயலகம், யாழ்ப்பாணம்.

**வடமாகாண கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள்,
வினாயாட்டுத்துறை மற்றும் இளைஞர் விவகார அமைச்சர்
செயலாளரின் வாழ்த்துச்செய்தி**

வடமராட்சி கிழக்கு பிரதேச செயலகத்தால் வெளியிடப்படும் 2019 ஆம் ஆண்டிற்குரிய ஆக்க இலக்கிய மலருக்கு வாழ்த்துச்செய்தி வழங்குவதில் பெருமகிள்ச்சியடைகிறேன்.

இம்மலரானது கடவும் கடல் சார்ந்த விடயங்களையும் உள்ளடக்கிய வடமராட்சி கிழக்கு பிரதேசத்தின் கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைத் தாங்கி வெளிவருவதுடன் சான்றுப்படுத்தக்கூடிய ஆவணமாக அமையும் என்பதிலும் ஜயமில்லை.

‘பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகுதல்’ என்பதற்கிணங்க ஒவ்வொரு பிரஜையும் அவரவர் பண்பாடுகளை தெரிந்து கொள்ளவும் அவற்றின் வழி வாழும் முற்படுகின்றனர். அவர்கள் பண்பாட்டின் சிறப்புக்களை போற்றி வழிவழியாக அவற்றை சந்ததியினருக்கு பகிர்வதிலும் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். சிறந்த சமூகமயமாக்கற செயற்பாட்டின் மூலம் தமது பண்பாட்டையும் கலாச்சாரத்தையும் தமது எதிர்காலத்தின் சொத்துக்களான பிள்ளைகளுக்கு வழங்கி வழிப்படுத்துகின்றனர். மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்கள் அவரவர்களின் பாரம்பரியங்களை தழுவியலை. எனவே, புதிய தலைமுறையினருக்கு இவற்றை அறியவைப்பதுடன் அவற்றின் சிறப்புக்களையும் மகத்துவங்களையும் எடுத்துக் காட்டவேண்டிய சமூகப்பொறுப்பு யாவருக்குமரியது. எனவே ஒரு சமூகத்தின் நிலைப்பானது அதன் வாழ்க்கை முறைகளை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு வழங்குவதில் நிலை கொண்டுள்ளது. சிறந்த மனிதப்பண்புடைய மனிதர்களை உருவாக்க வேண்டிய நிலைப்பாட்டை இன்றைய சமூகமாற்றங்கள் ஏற்படுத்தி கொடுத்துள்ளன. வாசிப்பும் கலையார்வமும் மனிதர்களை மனித நேரயிப்பண்புடனும் பகுத்தறிவுடனும் செயற்பட உறுதுணையாய் அமையும். அந்தவகையில் ஒரு சமூகத்தின்

பண்பாட்டு அம்சங்கள் மற்றும் வரலாறு போன்றன காத்திரமானவை. பிரதேசத்திற்கான சிறப்புக்களும் அதன் விசேட அம்சங்களும் மறைந்திருக்க்கூடும். அவற்றை வெளிப்படுத்தி அதனை பலரும் அறியச்செய்யும் முயற்சியாக இந்நால்கள் அமையும் என நம்புகின்றேன்.

காலத்தின் தேவையறிந்து முன்னடுக்கப்படும் இம் முயற்சியானது எழுத்தாளர்களுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுப்பதுடன் பிரதேச அபிவிருத்தியின் முக்கிய பதிவாக இருக்கும் என்பது பேருண்மையாகும். இம்மலரானது தொடர்ந்தும் வெளிவரவேண்டும் என எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டி இச்செயற்பாட்டினை முன்னடுத்து வரும் பிரதேச செயலர் கலாசார உத்தியோகத்துர் மற்றும் கலாசார பேரவையினர் அனைவருக்கும் எனது நல்வாழ்த்துக்களையும் பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

சி.சத்தியசீலன்

செயலாளர்,

கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை மற்றும் இளைஞர் விவகார அமைச்சர்.

வடமாகாணம்.

பண்பாட்டலுவல்கள் தினைகள் உதவிப் பணிப்பாளர் வாழ்த்துச்செய்தி

வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேசத்தின் கலை இலக்கியப் பண்பாடுகளைப் பறைசாற்றும் வண்ணம் வடக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்கள் அனுசரணையுடன் பிரதேச செயலக கலாசாரப் பேரவையினால் வெளியிடப்படும் இலக்கிய மலருக்கான வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதில் பேருவகை அடைகின்றேன்.

யுத்த வடுக்களினை தன்னகத்தே கொண்டு மௌலிக் மைல்ஸ் மெல்ல மிளிர்ந்தும், நிமிர்ந்தும் வரும் வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேசத்திற்கு பாரம்பரியமானதும், பறம்பரை பறம்பறையானதுமான கலைநுட்பங்கள் உரித்தானவை என்பது நாம் அறிந்ததே ஆணாலும் யுத்தத்தால் அந்த நுட்பங்களில் ஏற்பட்ட நெடியதொரு தளர்ச்சி நிலையினை இத்தகைய மலர் வெளியீடுகள் காலப்போக்கில் நிவர்த்தி செய்துநிர்க்கும் என்பதுடன் இன்றைய இளம் தலைமுறையினர் எவ்கள் பண்பாட்டுக்கலூக்களை காக்க சங்கற்பம் பூணுதலும் அவசியமானதாகும்.

கலை இலக்கிய மலராக வெளிவருகின்ற இந்த மலர் கவிதை, சிறுக்கை ஆகிய இலக்கிய வழிவங்களினைத் தாங்கி வந்திருப்பதுடன் வடமராட்சி கிழக்குக்கானதொரு தனித்துவ அடையாளமாகவும் வெளிவருகின்றது. இந்நாலில் புலம் பெயர் மக்களும் தமது ஆக்கங்களினை வழங்கியிருப்பமையானது அவர்கள் தொடர்ந்தும் தமது மண்மீது தீராத காதலினையும் அக்கறையினையும் கொண்டிருப்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இத்தகைய சிறந்த முயற்சிக்கு தூண்டுகோலாக இருந்து உழைத்த அனைவருக்கும் வடக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்களம் சார்பான பாராட்டுதல்களையும் ஆக்கங்களை படைத்துள்ள படைப்பாளிகளுக்கு எனது வாழ்த்துக்களினையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

அபிராமி பாலமுரளி

உதவிப் பணிப்பாளர், பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்களம், யாழ்ப்பாணம்.

அணிந்துரை

அடுர்வ வளங்கள், இயற்கை எழில் நிறைந்த பயனுறுதிமிக்க தாவர சாகியங்கள் என பலதரப்பட்ட பெளதீக வளங்களை கொண்டமைந்த வடமராட்சி கிழக்கு பிரதேசம் பற்பல புகழ்பூத்த கல்விமான்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் என அடையாளப் படுத்தக்கூடிய மனித வளங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. இத்தகைய மனித வளங்களின் ஆற்றல்களை ஒன்றிணைத்து ஆண்டு தேஷும் பிரதேச மலர், ஆக்க இலக்கிய மலர், சஞ்சியைகள் என பல்பரிமாண மிக்கதொரு இலக்கிய பயணத்தில் வடமராட்சி கிழக்கு பிரதேச செயலகமும், கலாசாரப்பேரவையும் இணைந்து மருத சாகரம் 1, மருத சாகரம் 2 பார்வை, என ஆக்கபூர்வமான தரிசிப்புக்களை வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வகையில், பார்வை 02 எனும் புதிய இலக்கிய வரவு இவ்விலக்கிய பயணத்தில் இணையும் இத்தருணத்தில் இம்மலருக்கான அணிந்துரை வழங்குவதில் பெருமகிழ்வடன் ஆத்மார்த்தமான திருப்தியுமடைகின்றேன்.

இம்மண்ணின் மெந்தர்களது சிந்தனை மற்றும் ஆக்க, இலக்கிய ஆற்றல்களினை ஒருங்கமைத்து அதன் வழிமினிரும் அற்புதமான முத்தாராப்களான படைப்புக்களை தன்னகத்தே சுமந்து'பார்வை—02' இதழ் மலர்ந்து விகசிக்கும் கணங்களில் இம்மலரினை நுகரும் ஒவ்வோர் வாசிப்பாளனும் இவ்விலக்கிய நூலின் சொல்லும், பொருளும் பகிரும் சலவகளை உணர்ந்து கொள்வான் என்பதில் வியப்பேதுமில்லை எனலாம்.

கவிதைச் சரங்களும், சிறுகதை புனைவுகளும் இம்மலரிற்கு அணிசேர்த்துள்ளன. வடமராட்சி கிழக்கு பிரதேச செயலகமும், கலாசாரப் பேரவையும் ஆக்க இலக்கியத்துறைக்கு 'பார்வை 02' எனும் இலக்கிய சிருஷ்டிப்பினை தரும் அதேவேளை வளரும் இளம் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மற்றும் இலைமறை காயாக உள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஓர்

தூண்டுலாகவும், உத்வேகமும் புதுமுயற்சியினையும் அவரிடத்தே ஏற்படுத்தி அவர்களை இவ்வுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தும் வகையிலும் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றமையினை இதனுடாக வெளிப்படுத்தப் படுகின்றது.

உலகமயமாதல், கைத்தொழில்மயமாதல் போன்ற நவீன உலகில் கோலோச்சும் சில வழுவான காரணிகளின் ஆதிக்கத்தினுள் எமது இளம் தலைமுறையினரிடத்தே இலக்கியம் சார்ந்த தேவூம் அதனுடனினைந்த வாசிப்பும் மற்றும் எழுத்தாக்க சிந்தனைத்தூண்டல், அதற்கான ஆர்வம் ஆகியன மிகவும் அருகிவிட்ட நிலையில் இத்தகைய மலர் வெளியீடுகளுடாக, இளம் தலைமுறையினருக்கு இலக்கிய ஆக்கத்திற்கான தளத்தினையும், அவர்களுக்கான ஏதுக்களையும் நாம் இனங்காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இத்தகைய அடையாளப் படுத்தகைகள் அவர்களது சிந்தனை மற்றும் வாழ்வியல் நேர்த்திக்கு வழிவகுக்க வேண்டும் என்பது எமது வேண்வாவா நம்.

இந்நாலின் தரிசிப்பில் 'கிழக்கு மண்ணின் அற்புதுமான புக்காட்சிகளை எம்மனக்கண் முன்னே நகர்த்தும் வகையிலமைந்த மண்பற்றுடன் கூடிய ஏக்கம் பொதிந்த கவிப்படைப்புக்களையும், விஞ்ஞான விந்தைகளுடன் இணைத்திமைத்த இருமப்பார்வை', 'முதுமையின் சுவடுகளின் வலுவும் வலியும், புதியதோர் பரிமாணம் காட்டும் 'குறும்பா'வின் குறியீடுகளென அற்புதுமான கவிச்சரங்களும், 'செவ்வரத்தையில் பருவத்துடன் பிளைந்த பசிய நினைவுகள், 'திரை விலகும் துயரினாடு மெய்நிலை உணர்கையில் மனவீழகைகளும் மனமுழக்களுமென என வாழ்வியல் யதார்த்தத்துடன் பின்னிப்பிளைந்த இயல் புநிலை தமுவல்களுடனான சிறுகதை புனைவுகளும் பார்வை 02இன் பெறுதிக்கு வலுச்சேர்த்துள்ளன.

மொத்தத்தில் இப் 'பார்வை' எமது இளம்தலைமுறையினருக்கு இலக்கிய ஈடுபாட்டிற்கான ஓர்உறவு பாலமாகும். எமது தலைமுறையினர் உற்று அநுபவித்த எமது இளமைக்கால பசுமைகளில் இலக்கியங்களும் மகத்தானவை என்பதை மறந்து விடமுடியாது. அதே போன்று எமது

நாளைய சந்ததிகளும் தமது பசுமைப் பரப்புக்களை அடுத்தடுத்த
தலைமுறையினருக்கு இனங்காட்டக்கூடிய வகையில் பயனுறுதியும்
ஜனரஞ்சகமும் மிக்கதான் இத்தகு எழுத்தாக்கத்துறையினாடு ஓர்
ஆரோக்கியமான, பற்றுறுதி மிக்க சமுதாய எழுதைகளுக்கு வழி
சமைப்போமாக!

கணக்சபாபதி கண்கேஸ்வரன்
பிரதேச செயலாளர்,
வடமராட்சி கிழக்கு.

முன்னுரை

வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேச செயலகமும் கலாசாரப் பேரவையும் இணைந்து ஒருவருடம் ஆக்க இலக்கிய மலராகவும் மறுவருடம் பிரதேச மலர் எனவும் மாறி மாறி பிரதேசத்திலுள்ள அனைத்து இலக்கியத்துறை சார்ந்த மக்களுக்கும் களம் கொடுக்கும் வகையில் மலர்களினை வெளியிட்டு வருகின்றது. அந்த வகையில் 2017 ஆம் ஆண்டு “பார்வை” என்னும் கவிதை சிறுகதை, கருநாடகம் தாங்கிய ஆக்க இலக்கிய மலரினையும், 2014, 2018 ஆம் ஆண்டுகளில் பிரதேசம் சார்ந்த கட்டுரைகளுடன் ‘மருதசாகரம் 01’, ‘மருதசாகரம் -02’ என்னும் பிரதேச மலர்களினையும் வெளியிட்டு வைத்துள்ளது. இதன் தொடர்ச்சியாக இவ்வாண்டு ‘பார்வை இதழ் 02’ என்னும் ஆக்க இலக்கிய மலரினை வெளியிட்டு மகிழ்கின்றது.

இவ் ‘பார்வை இதழ் 02’ ஆக்கிலக்கிய மலரானது யத்த வடுக்கள் கூழ்ந்த பல்வேறு கூட்டுரைகளைச் சந்தித்த இப் பூமியிலிருந்து மக்களின் மன ஆதங்கங்கள், நிறைவேறாத ஆசைகள், விருப்பங்கள் என பல்வேறு எண்ண அலைகளினைத் தாங்கி வெளிவருகின்றது.

இலக்கியங்கள் காலத்தினைக் காட்டும் கண்ணாடி. கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என எப்படியும் வாழலாம் என வாழாமல் மனித சமுதாயம் ஒன்றை நெறிப்படுத்தி இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என வழிப்படுத்துவது மட்டுமேன்றி குறிப்பிட்ட ஒருகாலத்தில் அந்த சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் நெறிமுறைகள் எப்படி இருந்தது என்பதைப்பதிவு செய்து அதை ஆவணமாக்கி அடுத்த தமிழ்மூறையினர்க்கு எடுத்துச் சொல்லும் அளப்பெரிய பணியை இலக்கியவாதிகள் ஆற்றுகின்றனர்.

அதனாடிப்படையில் இப் பிரதேசத்தின் கலாசார உத்தியோகத்தற் என்னும் முறையில் இம் மண்ணின் மைந்தர்கள் இப் பிரதேசத்தின் மீதான தீராத காதலோடு இம் மண்ணில் வாழ்கின்ற மக்களது வாழ்வியற் கவறுகளை, படைப்புக்களை, தங்கள் எண்ணாங்களையும், உணர்வுகளையும்

கலைத்துவமாக்கி வெளித்தந்திருக்கின்ற சமுதாயம் மீதான பார்வை தாங்கிய அவர்களது பல்வேறுவிதமான படைப்புக்களை “பார்வை” என்னும் பெயரில் நூலுருவாக்கம் செய்வதில் பேரானந்தம் அடைவதோடு எதிர்காலத்திலும் இச் சமுதாயத்தின் படைப்பாளிகள், தமது படைப்புக்கள் இலக்கிய உலகில் தனித்துவமாக பிரகாசிக்க காத்திரமான பணியாற்றவேண்டும் என்று அவாவுவதுடன் அவர்கள் மீதான உங்கள் விமர்சனங்கள் அவர்களைச் செம்மை செய்து அவர்களது பார்வைகளினை ஆழப்படுத்தி, அழகுறச் செய்ய வேண்டும் என்றும் வேண்டிந்தினர்களின்றேன்.

மேலும் இந்நாலின் வாயிலாக இம் மண்ணிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வேற்று நாட்டில் வரித்தாலும் அவர்களின் எண்ணங்கள் தாய் மண்ணின் மீது நிலைத்திருப்பதனையும் எம்மக்கள் வேற்றுநாட்டில் அவஸ்தையுடன் வாழும் வாழ்க்கை முறைகள் போன்ற இன்னோருள்ள விடயங்களினையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இவ்வாறான மலர்கள் ஆண்டுதோறும் வெளிவருவதற்கு வடமாகாண கல்வி பண்பாட்டுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை மற்றும் இளைஞர் விவகார அமைச்சும், பண்பாட்டுவல்கள் தினைக்களமும் காரணமாக இருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. காலத்தின் தேவையறிந்து செய்யப்படும் இச் சேவைக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றிகளினைத் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன் இதற்கு ஆக்கங்களினை வழங்கிய உள்ளூர் மற்றும் வெளிநாட்டில் வசிக்கும் எழுத்தாளர்களிற்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கால ஓட்டத்தில் மேலும் பலர் இவ் இலக்கியப் பணியில் தம்மையும் இணைத்துக் கொண்டு ஆரோக்கியமான அழகிய சூழலை உருவாக்குவதற்கு தமது பங்களிப்பினையும் வழங்குவார்கள் என நம்புகின்றேன்.

சே. செல்வசுகுணா

கலாசார உத்தியோகத்துர்,
பிரதேச செயலகம், மருதங்கேணி.

கலாசாரப்பேரவை செயற்குழு உறுப்பினர்கள்

- தலைவர் : திரு. க. கனகேஸ்வரன் (பிரதேச செயலாளர்)
உப தலைவர் : திரு. வே. தவச்செல்வம்
செயலாளர் : செல்வி சே. செல்வசுகுணா (கலாசார உத்தியோகத்திற்)
உபசெயலாளர் : திரு. சி. முத்துராஜா
பொருளாளர் : திரு. வீ. கணேசலிங்கம்
கலாபூர்வங்கள் : சி. பசுபதி
திரு. சி. பாண்ணம்பலம்
திரு. ஆ. இராமநாதன்
திரு. க. ஆனந்தமுர்த்தி
திரு. த. சிறீஸ்கந்தராஜா
திரு. வ. தவராஜா
திரு. த. பாலசிங்கம்
திரு. க. கௌசிகராஜா
திரு. வீ. கணேஸ்வரன்
திரு. சி. சிவாயநம்

மலர்க்குழு

திரு. கணக்சபாபதி கணகேஸ்வரன் (பிரதேச செயலாளர்)
சௌகர்யம் பெற்றவர்களை விட்டு விடுவதை நினைவு செய்து
உத்தியோகத்துறை மாநில அமைச்சர் என்று போற்றுகிறேன்
திரு. சுபார்ட்னைம் இராகவன்
திரு. நவாரத்தினம் மட்டுரைபன்
திருமதி. கவிதா தவேஸ்வரன்
திரு. சிவானந்தம் பிரசாத்
திரு. சிவலிங்கம் சிவசேகரன்

கா. வல்லிபுரநாதன்
நாவல்டி, மருதுங்கேணி.

தாய் நாடே வளம் பொலிக

பொன் மணியாய் நெல் மணிகள் பொலியும்
நன் நிலமும் நாற்றிசையும் வளம் நிறைந்த
தன் கடலும் கழிநிலமும் தம்பியர்
திண்ணமலையும் தோட்டுகளும் அணிசெய் மருதந்தாயே.

மருதத் தாய் மாநிலத்தில் மாண்பு மிகும்
கருமத்தைக் கொண்டேக்கக் கால மெல்லாம் கண்மணிகாள்
சிரமத்தைப் பாராது சீராகச் சிந்தித்து செயற்பட்டால்
வருமந்த வளமான வாழ்வு வையகத்தில் வெற்றி.

இளையோரே அகிலத்தில் எங்கள் இனம் ஈடேற
விளைந்திடுவீர் வெற்றிதரும் விஞ்ஞானம் ஆண்மீகம்
பிளைத்திடுவீர் பெருமை பெறும் பதுவாழ்வு
அழைத்திடுமே இதய ஒலி அன்பாய் ஏற்பீர்.

இயற்கையின் இருப்பை என்றும் உறுதிசெய்
நோயற்ற வாழ்வை நாமெல்லாம் நாடுவோம்
வாயற்ற சீவனாய் வாழ்ந்து மடிவதா வாழ
தூயதைத் தேடுவோம் தலைத்திடும் நம்தாயகம்.

பிஞ்சிலே பழுத்திடும் பிழையினைப் பார்த்திபோம் பேதையர்
 நஞ்சினைப் போதையாய் நாடியே நலிற்றிடில்
 மிஞ்சிய அழிவுதான் நம் மேதையோர்
 பிஞ்சகள் பிழைத்திட மீதுமின்றியே பெருவழி புகட்டுவீர்

அரியணை ஆசையும் அதிகார ஆசனமும் ஊரார்க்கு
 சீரிய சேவை செய்வதற்கல்லவோ லஞ்சமும் ஊழலும்
 வாரியள்ளவோ வந்தனீர் வளத்தை வாயில்லையோ
 கவரிய வாளாம் கண்ணீர் கவற்றாய் கொல்லும்

எல்லோரும் எம் மக்கள் எனும் மன உணர்வு
 சொல்லாமல் சிந்தனையில் சுடர் வீசுச் சேராத
 செல்வம் செழிப்பு சீர் சிறப்பு வாழ்வு
 நலக தாய் நாடே தாளினைத் தரிசித்தேன்.

ஞானப்பிரகாசம் மரியதாஸ்
(செம்பியன்பற்று வடக்கு)
இத்தாலி.

கிழக்கு மண்

வடமராட்சி கிழக்கு
மண்ணே!
என்னிரு கண்ணே!
காற்றோடும்
கடலோடும்
நேற்றுவரை நாம்
ஒயவில்லை
ளங்கள் கடல்
பயணங்கள்
தொடர்கின்றன.

காலைவேளை
கதிரவன் எழுந்துவர
காகங்கள் கா கா
என்று கரைய
கரைவலைப்பாடு
ஏலோலோ ஏலோலோ
எம்மை மகிழ்வூட்ட
கட்டுமரங்கள் கரை
வந்துசேர
காத்திருந்த கண்மணியாள்

கண்டு அவள்

கமல முகம்

மலர்ந்ததுவே!

காலை எழுந்தவுடன்

கடற்கரை ஒருபுறம்

படிப்பு மறுபுறம்

எல்லாமே எமக்கு சமபலம்

எத்தனை எத்தனை அறிவாளிகளை தந்த

இந்த வடமராட்சி கடற்கரை மண்

எங்கள் சொந்த மண்

எங்கள் வாசனை மண்

வெந்ததலிக் கருவாடு

பனாங்கிழங்கு ஓடியல்மா புட்டு

குடைமீன்

காலைச்சோதி

கணவாய் அவியல்

உப்பிலாத்தி நண்டு

பனங்கடல் பனங்காய்

பதநீர் கள்ஞ

தென்னஞ்சோலை

தெற்கே ஏநல் மணிகள்

பசுமைவயல் வெளி

வடலியடி பிள்ளையார் கோவில்

வடக்கே பிலிப்பு நேரியார் கோவில்

இத்தனையும்

மொத்தமாய் தந்தது

எங்கள் வடமராட்சி கிழக்கே!

சொந்த தொழிலை செய்வதில் நாம்

சோர்ந்து போவதுமில்லை
நாந்ததுமில்லை.

எத்தனை தூரம் போனாலும்
பிரிந்து வாழ்ந்தாலும்
நாம் பிறந்த
மண்ணும்
கைபிழித்த கண்ணும்
நாம் பெற்ற
சௌல்வங்களும் எமக்கு
பொருமையன்றோ!

சிவனேஸ்வரி ரோபேட்கெண்டு
(நக்கீரன் மகள்)
பொற்பதி
(டென்மார்க்)

கிழக்கு வெளிக்குமா?

இந்தவழை அழகாய்ப்படும்
இயற்கையெழில் கொஞ்சம் பூமியை
அரசியற் கண்கள் பார்ப்பதில்லை
இடையிடையே சுயநலப்பார்வை
மட்டும் விழுவதுண்டு

வெள்ளை மணல் போற்றிய
வெண்டுமியை வளப்படுத்த
எவரும் வருவதில்லை
கள்ளமண் அள்ளும் கவ்டப்
காணாமல் அடிக்கடி வருவதுண்டு

கடல்டை பிடிக்கும் செய்கை
கடற்பெறாமிலாளர் வயிற்றில் அடிக்கிறது
காலமெல்லாம் வறுமையில் சிக்கி
கண்ணீரில் அவர் வாழ்வு கரைகிறது

உப்புநீர் கழந்த மண்ணில்
உவப்பாய் குழந்தீருந்ததில்லை

நிலத்தை அசுத்தம் செய்யும்
நீர்ச்சுத்திகரிப்பு ஆங்கே தேவையில்லை.

பள்ளிகள் உயரமாய்த் தெரிகிறது
போதிப்போர் அளவு போதவில்லை
சிந்திக்கும் மாணவ மனங்களில்
சினிமாவும் வெளிநாடும் தெரிகிறது.

தூரமாய்க் கிடக்கும் மருத்துவமனைகள்
தொற்றிய நோய்களைத் தீர்ப்பதில்லை
மட்டுப்படுத்திய மருத்துவ நேரத்தால்
மருத்துவரோடு பேசவும் முடிவதில்லை.

வீதிகள் திருத்தி முடியவில்லை
விடை சொல்ல எவ்வரயும் காணவில்லை
வெள்ளை வேட்டிகள் சில வாக்குகளை
அள்ளும் வேலையில் வந்து போகும்

வடமராட்சி கிழக்கு
வளங்களுக்கோ பஞ்சமில்லை
மக்கள் வாழ்வில் மட்டும்
இன்னும் வெளிச்சமில்லை
நிலத்துக்கு ஒளியூட்டும் நேர்மைச்
குரியர்கள் எப்போது முனைப்பார்களோ
தெரியவில்லை.

செபமாலை பிறைசில்
கட்டைக்காடு.

தேசம் நோக்கி

புதிய தானியத்தின் மணம் வீசம்
பாலத்தைக் கடந்து
உன்னருகில் நான் வருவேன்
என் சொற்களிடத்தில் நீ வருவதைப் போல.

உன்னருகில் நான் வருவேன்
மலை முக்கூட்டை நெருங்கிப் பரவும்
மேகத்தைப் போல
கழுத்து மேல் நோக்கியிருப்பவர்கள் மட்டுமே
அதைப் பார்க்க முடியும்.

உனது மூனையில் எங்கேயொரு
பாலைவனாச் சோலை இருக்கிறதோ
அங்கே நான் வர விரும்புகிறேன்.

நான் வருவேன்
ஆனால்
காட்டுவாசிகள் நெருங்குவதைப் போல் அல்ல
தோற்றுக் களைத்தவனின் சுவாசத்தைப் போல
என் தேசம் தேடி.

ஜெயப்பிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்
செம்பியன்பற்று வடக்கு.

செம்மைசேர் செம்பியன்பற்று

வந்தோரை வரவேற்கும் வனப்பு மிகு
வடமராட்சிக் கிழக்கினிலே
மருதமும் நெட்டலும் கொஞ்சி விளையாடும்
மாண்புயர் செம்பியன்பற்றதன் சிறப்புக்கள்
செப்பிடத் தகுமோ கேள்வி!.....

தஞ்சையை ஆண்டிட்ட சோழராம் செம்பியர்
பற்றுடன் கால் பதித்த வரலாற்றின் பயனாய்
செம்பியன் பற்றென்னும்
செம்மைசேர் நாமம் பூண்ட உனர் எங்கள் உள்ளே..

வடத்திசை தோறும் படகாடும் கடற்தாய்
தென்திசை தோறும் நிலமாளும் களனித்தாய்
கடலும் களனியும் கூழ்ந்திட நம்பினோரைக்
காத்து நிற்கும் உனர் எங்கள் உள்ளே.....

வலை சுமந்து படகோட்டிக் கடலாடி
வள்ளாம் நிறை மீன் அள்ளி வரும் வலைகளும்
காடு வெப்படிக் களனி செய்து களி பறித்து
காய்கறிகள் சுமந்து வரும் உழவனும்
ஒன்றாய்க் கவடிப் பண்டப்பரிமாற்றம் செய்து
உண்டு களித்திடும் உனர் எங்கள் உள்ளே.....

அதிகாலைச் சேவல் அஸாரமாய் அலறிட
சென்பிலிப்பின் மணியொலியும்
மாவடிப்பிள்ளையாரின் காண்டாமணியொலியும் கலந்தூலிக்க
கண்விழித்த மாந்தவரல்லாம்
கடுகதியில் இயங்குகின்ற ஊர் எங்கள் ஊரே.....

இயற்கை சனாமியாய் சூழற்றி அடித்தாலும்
செயற்கை யுத்தமாய் செயலிழக்கச் செய்தாலும்
கல்வியே எங்கள் மூலதனம் எனக்
கற்றுயரும் பரம்பரையும் - நல்
கலைகள் பல அறிந்தோரும் கலந்திட்ட ஊர் எங்கள் ஊரே....

தனிப்பணையில் கொதிக்கும் மீன் குழம்பின் கலையும்
குருச்சியில் வுதங்கும் இரால் கறியின் ருசியும்
நெல்லியானில் நெய் வழியும் கத்துரிக்காய்க் கூட்டும்
தரவையின் தரமான தக்காளிச் சொதியும்
உண்போரை மீண்டும் உறவாட வைக்கும் ஊர் எங்கள் ஊரே.....

பக்திப் பெருக்கும் பண்பாட்டுணர்வும்
பரம்பரையாய்ப் பேணி நிற்கும் - செம்பியன்
பதிக்கு வாரீர்.....
பல அற்புதங்கள் பாரீர்.....

நாகலிவிகம் மனோகரன்
(குரூயவன்)
மருதங்கேணி வடக்கு.
(நோர்வே)

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே!

செஞ்சுடர் ஏறி வியளையாடும்
அஞ்சிடாத் தமிழர் கூட்டம்
வாஞ்சையாய் அவரணைத்து
வரலாறுப் போற்றிடும் நாட்டம்!
வனப்பழகில் மயக்கும் பட்சிகள்
பாட்டிசைக்கும் தோட்டம்.

கனமழை காற்றோடு மூசியடித்தாலும்
நெஞ்சோடு அனைத்து நிற்கும்
வெண்மணல் விரிப்பு!
நீலக்கடல் நீண்டு படுத்துறங்கும்
கண்கொள்ளா காட்சியின்
சிரிப்பு!

கடலோரக் காற்று கட்டித்தமுவும்
ஆணந்தக் களிப்பும்!
உடலோரம் உரசிச்செல்லும்
உப்புக்காற்றின் ஈர்ப்பும்!
உலகத்தின் எந்த மூலைக்கு சென்றாலும்
ஒருபோதும் கிணைக்காத இன்பவரம்!

உழைக்கும் கரங்களின்
நம்பிக்கை ஒளியும்!
ஓங்கியெழும் அலையில்
ஒரமாய் படகேறும் பாங்கும்!
ஒன்றாய் இணைந்த மண்ணில்
வறுமையில் வீழ்ந்ததாய்
வரலாறில்லை!

அபங்காப்பற்றுடன் மண்காத்த
மறத்துமிழும்!
விடங்களைத் தின்று அறங்காத்த
சுதந்திரத்துமிழும்!
விழியலின் இலக்கிற்காய்
நிறம்மாறாது நீள்துயில்
கொள்வோரும்!
கரும்பணையாய் நிமிர்ந்து
உறுதியோடு நின்ற நிலம்.

இன்று
சுனிக்குறுகிய அகங்களுக்குள்
அபங்கிக்கிட்ப்பதும்
மேனி கருகியவரின் மேய்ப்பராய் அலைவதும்
போதை மருந்துகளின்
பாதைகளை நாடுவதும்
சீதைகளை சின்னாபின்னம்
செய்வதுமாய்
அவலம் தொடர்கிறதே.

காலம் காலமாய் பண்பாட்டுக்
கவசங்களாய் வாழ்ந்தவரின்
காதலக்கனவுகளை கசக்கி வீசும்
காமவெறியர்களாய்
ஆனது கண்டு நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே.

சிவலிங்கம் சிவசேகரன்
 (குடத்தனையூர் சிவா)
 குடத்தனை வடக்கு.

குறும்பா

நல்பாம்பை நகையியனச் சூடி,
 நாயன்மார் பதிகத்தொழி கேடி
 பொல்லொடு வந்தாளில்
 பூரித்து நபம்புரிந்த
 தில்லைச் சிவனோர்க்கூத் தாடி..!

மாத்துவாசல் மருத்துவர் மாது
 மருந்துக்கு இணையாவ தேது
 தடங்கலின்றி அவற்கேட்கும்
 தாராள கேள்விகளில்
 உடல்மறந் தோடிடும்நோய் தோது

தோள்கள் தினவெடுத்த சூரன்
 தோல்வியே காணாமா வீரன்
 நாளிள்நல் மணம்பிரிந்த
 நாயகியை இப்பொழுது
 கோள்போலச் சுற்றுகிறான் தீரன்.

செம்பாரை ஊசிமுறல்சின் னட்டி,
செதில்நீக்கித் துண்டுகளாய் வெட்டி
சம்சாரம் பக்குவமாய்
சமைத்தேதான் வைத்தால்
அம்மான் வைப்பார்வெறஞ் சட்டி.

ஆசையை துறந்துவிடு என்றோன்
அரசுமரம் தணைநாடிச் சென்றான்
ஆசையில்லா அவன்பக் தன்
ஆலயங்கள் கட்டிவைக்க
மோசமாய் நிலங்களையே தின்றான்

மாய்க்கும்நோ வந்தவிட்ட சின்னார்
மருந்துகளைத் தானைடுத்து உண்ணார்
பேயிதனை எம்பிரானே
போக்கிடுவார் என்றிருந்து
தேய்ந்துபின் ஆகிவிட்டார் அன்னார்.

பாங்கினிலும் பண்ணறியார் வாசன்
பாவமென்ன என்று கேட்கும் ஆசன்
ஆங்கொன்று ஈங்கொன்று
அறையவியல் காட்டியின்று
வாங்கித்தான் விட்டார்கலா பூஷண்.

கருமுகில் வண்ணனோர் உறித் திருடி
காத்துநின்று போற்றிடுவாரன் பரடி
உருமாறி போய்நின்று
உமைபாகன் கால்பிடித்த
திருமா லிவனாம்முதலடி வருடி..!

வாத்தியங்கள் புடைக்குழ எழுந்து
வந்தவனே வணாங்கினார் விழுந்து
சாத்திரங்கள் போற்றுகின்ற
சத்தியவிர தனைதோளில்
தூக்கிகொண்டு போகுதுபார் பருந்து.

காயமொரு ஜந்துபுலக் காடு
கண்கவரும் தோற்றப் பாடு
ஸ்துமறை உடல்நிரப்ப
இங்கங்கு ஓடியோடி
மேயுமிந்த மனமோர் ஆடு..!

தக்கனுக்கு வந்ததுவாம் சகோ
தாரத்தை வைதார்யை கோகோ
சிக்கலினி சேர்ந்துவாழல்
செண்பகமோ சொல்லிவிட்டாள்
வக்கீலுக்கு வாழ்விலினி ஓஹோ...!!

பாரடாளன் வேகமென்று சுவரி
பறந்தானாம் பைக்கினிலே சுரி
ஊர்சவடி கதறுகிறார்
உடல்சிதறி போனானாம்
பாரமேற்றும் ஊர்தியின்சில் லேறி..!

அஞ்சுகத்தின் அருமைமகள் மஞ்சு
அவளங்கு மகள்பான் குஞ்சு
குஞ்சரத்தின் மகனவனை
சுப்பிரப் போய்விட்டதனால்
அஞ்சுவண்டு விட்டாளாம் நஞ்சு...!

சவுத்தி சலக்ஷன்
குடத்தனை மேற்கு,

இருமப் பார்வை

சங்கீதமும் கடலும்

இனிய நாதத்தால் மனம் கவரும்
இரு சங்கமிப்பில் அமையும்
காற்றலை பிறப்பால் - தொடரும் என்
சங்கீதமும் கடல் தானே?

குரங்கும் குளவியும்

வம்பு வைத்தால் மந்திகை வைத்தியம்
இனம் சுவடி மரம் வாழும்
ஒரு பிழியில் உயிராபத்து
தாவும் குரங்கும் கொட்டும் குளவியும் நிகர்.

குடையும் தாமரை இலையும்

நீர் ஒதுக்கும் மாரி பொழிந்தால்
தலை விரிக்கும் - நடுவில்
வளை காம்பிருக்கும் கரம்பிழக்கும்
கைக்குலையும் தாமரை இலையும் ஒன்றே.

ஆமையும் முட்டையும்

ஒடு இருக்கும் ஓட்டிற்குள்
உயிர் இருக்கும்
பிரிதலால் தலை காட்டும்
நன்றீர் தாழும் - முட்டை
ஆமைக்கு நேர்.

மண்ணையோடும் பாம்பும்

ஸஸ்வரன் தலை ஆரம்
அபாயம் ஏற்கும் - வளை
எலும்பிருக்கும் பீதி கிளப்பும்
சீறு பாம்பு மண்ணையோடுதான்.

மாடவீடும் இதயமும்

ஒடு இராது, அறை இருக்கும் - பல்
உயிர் வாழ்வின் மையம்
வலுக்கட்டமைப்புடன் விளங்கும்
மாடவீடும் இதயமும் சமன்.

முக நூலும் கண்ணாடியும்

ஆழ்மன வெளிப்பாட்டைக் காட்டும் - மெய்
விருப்பு வெறுப்பை பிரதிபலிக்கும்
கையடங்கி கைபேசும் முகநூலும்
நிஜம் பேசும் கண்ணாடியும் ஒரு விம்பம்.

ஊர் அழகு

கெந்திக் கோட்டு வீதியில் - பல் ஆங்கு ஞி
தாண்டி தென்னாங்கீற்று சங்கு மாலை கோர்த்து
காவோலை உலாவரும் சிறுவர் சுத்தை
போதையில் பணன்யோலைக் கிளி உச்சி பார்க்குதல்.

கலாபுரிணம் சிதம்பரப்பிள்ளை பகுபதி
குபாந்தூரானி
குபாரப்பு, நாகர்கோவில்.

ஓய்வின் பின் முதுமையிலே உணர்வளைகள் இவண் பார்ர்

1. சீர் அழகு வீடு கட்டி சிறப்பான கட்டில் வைத்து பேர் வைத்து நாம் மகிழ்ந்த பிள்ளைக்காய் எம் வீட்டில் சேர் ஓய்வு மூப்பும் செறி நோயும் வந்து தள்ள உணர்க்கூடிய பின்புறத்தில் ஒரு கொட்டில் போடும் நிலை
2. இரண்டும் ஒன்றாய்ப் போக இருமல் சளி இடற சுருண்டு கிடக்கும் துயர் தீர்த்த பெரியவனை திரண்டு உறவுகளும் சேர் மனைவி பிள்ளைகளும் மருண்டு முதியர்மனை அழகு பார்க்கும் நிலை
3. அந்த இளமை மனம் அப்படியே தான் இருக்கு வந்த முதுமையது வளத்தின் நூறி மாற்றிவிட தந்த சிறுமை எல்லாம் தாங்கி தளர்ந்து இந்த பந்தும் ஒதுக்க பரமனையே பாடும் நிலை
4. அழகுறு மூப்புவந்து அதை நடக்ககிடமாய் தள்ள இளமனது ஏர்க்கம் என்று என்னுவர் எதையும் எண்ணா உளமதில் தேவை ஆகை உணர்ந்திடார், வேண்டிடாத பழமென கண்டு சேர்த்த பாவமாய் பழகு நீர்மை

5. பிள்ளைகள் புறத்து நாட்டில் பெற்றவர் இந்த வீட்டில் வள்ளல்தாம் என்று கவுரி வருசில நாட்கள் பேசி கொள்ளிய மில்லாதாகி கவறும் நற்கடனும் இன்றி தள்ளுறும் இந்த நீர்மை தாங்குமோ மனதும் மூப்பும்
6. நல்லதோர் விடயம் செய்தீர் நமதுள்ளக் கிடக்கை எல்லாம் சொல்லவும் வழியும் தந்தீர் துண்ப, இன்ப, முதுமை யாவும் எல்லாவர் தமக்கும் உண்டு ஏதிலார் போல எம்மை தள்ளுறும் அனைவோருக்கும் சமர்ப்பணம் இந்த உண்மை
7. இன்னமும் பலதும் உண்டு இயம்பிடில் துண்பம் துண்பம் முன்னம் இருந்த நீர்மை முற்றற மாறி எங்கள் எண்ணமும் தனிமை வாழ்வும் ஏக்கமும் தாபம் கொண்டு சொன்னது சிறிது கேட்பீர் துயரம்தான் மூப்பு வாழ்வு
8. சேர்விடம் கொண்ட பான்மை, செந்தணல் விழங்கு பான்மை நேர்வெமமுகு உருகு பான்மை நிம்மதி தொலைத்து பான்மை சார் துயரமுத்தும் பான்மை தண்ணளி தேடும் பான்மை கார் எனக் கண்கள் மூடி கடவுளைத் தேடும் பான்மை
9. கண்டது கேட்டது சொன்னேன் கவலைதான் முதுமை வாழ்வ விண் தொடவைத்த பேரை விழுமத்தில் வீட்டலாமோ எண்பட எமது கேவை எமைப் பயந்தோரத் தூக்கி மண்ணிடம் நிறைந்து வாழ்ந்து மதியுடை மக்களாவீர்.

வெலாயுதம்பிள்ளை அகிலேஸ்வரன்
மருதங்கேணி.

முதாட்டி

கந்தலாகிப் போன சேலையோடும்
மாங்கலாகி போன பார்வையோடும்
காலூன்றலாய்க் கைத்தழியோடு
வலம் வரும் முதாட்டியவள்

அவள் வீட்டில் ஆங்காங்கே
காளான்களாய்
வளரும் பல்லிகள்
சாத்திரக் காரிகள்போல்
அவளின் பேச்சிற்கு
சோதிடம் பகிரும்

பெட்டி. மூடல் இழைத்து
விற்று பிழைக்கிறாள்
பெற்றதுகளோ எட்டமாய்
உற்றுதுணை யாருமின்றி
அவள் வீட்டு பூணதான்
இப்போதைக்கு
அவளுக்கு சொந்தம்

பருவமழைக்கு
படுத்த படுக்கையானவள்
மீண்டும்
எழுந்திருக்கவில்லை

பாடையில் போன அவளைப்
பருவப் பெண்ணாய் அலங்கரிப்பு
போதாக்குறைக்கு கார்பிழப்பு
நம்ஸ் வாத்திய மூழக்கத்தோடு
கிழவி ஊர்வல பயணம்

எட்டன்று எட்டமாய்
இருந்தவரெல்லாம்
கிழவி பெயரில்
அறுச்சை வெட்டு

பாவம் பூணை
கிழவியை கிழந்து
அநாதையாகி
இப்போதும் அழுகிறது.

கபில்ராம் சச்சிதானந்தம்
(அம்பனில் ஒரு வம்பன்)
அம்பன்.

நானும் தான் கேட்கிறேன்

பார்வதியம்மா படுத்திருக்கா
பக்கத்தில் அவமகள்
சீரி சீரி அழகின்றாள்
தலைமாட்டில் சின்னனா ஒரு வெளிச்சம் - ஓ
குத்து விளக்கொன்று
கடுபத்தி ஏரியது
எதிர்வீட்டு சின்னனயா
அங்கும் இங்கும்
ஆழயோடு ஏதோ செய்ய
வாசலில் வந்து நின்ட
வான் ஒண்டில் இருந்து
கவிக் கூவி குழரி அழது கொண்டு
குதித்தோடு வருகுது ஓர் உருவம் - ஓ
பார்வதியினர் முத்த புத்திரனாம்
நாலைந்து வருசமாய்
நாடுகேந்து இருந்து போட்டு
இருபது வருசத்தால்
இப்ப வந்திருக்கு

பெத்தவளை பார்ப்பதற்கு - இல்லையில்லை
 செத்தவளை பார்ப்பதற்கு
 பாசமலர் பக்கத்து வந்து
 பக்குவமா கேட்குறா - “அண்ணே!
 அண்ணி ..... பிள்ளையன் .....?”
 “அவையன் வரவில்லை
 இஞ்ச கொஞ்சம் ஒத்துவரா
 நானும் நாளைக்கு கிளம்பவேணும்”
 “நல்ல விசயம்
 இப்ப ஏன் வந்தனி”
 தங்கச்சி கேட்குறா - இல்ல
 நானும் தான் கேட்குறன்.

கீர்த்தனா சிவதாசன்
அம்பன்.

மனிதம்

பிரபஞ்சத்தின் பிரமாண்டத்தை நோக்கி
இந்தபூமி மிகச் சிறியதுதான்
ஆனாலும்
மனிதன் தேவேவது
மகோன்னத்தின் உண்மையான இருப்பு
மானுபம் மனிதத்தின்
மகோன்னத்திலும் மகோன்னதம்
மனிதம்
பால்பகரா நிலை அது
அர்த்த நாரீஸ்வரமும் இல்லை
அதற்கு மேலானது
இரண்டென்ற நிலையென்றி
இரண்டிறக் கலந்து
ஒன்றாகி நிற்கும்
அஞ்சிப்பரும் பொருள்
அது எப்தப்படும் என்றெண்ணி
ஏங்கிநிற்பவர் சிலர்
அது எப்தப்பட முடியாத
மாயை என மருஞ்ஞவோர் பலர்
இட்ர்கள் பல இருப்பினும்
மனிதம்

ஒன்ற காத்திருக்கின்றது
 கைகளும் என்ற நம்பிக்கையில்
 காத்திருப்புகளை அர்த்தம் ஆக்குகிறது
 ஆண், பெண், திருநங்கையர்
 தமிழர், முஸ்லீம், சிங்களவர்
 என்ற பேதங்கள் நீங்கி
 அந்தரிக்கும் அந்தராத்மாக்களின்
 ஒரே வேதம் ஒரேயொப்பம்
 ஒன்றே மனிதம் ஒன்றே மனிதன்.

இராசரத்தினம் ரஜிதா
குடத்தனை மேற்கு,

முதுசத்தைத் தேடுகின்றோம்

தேழியும் கிடைப்பதற்கிறதானவை
தொலைந்தைத் தேடுகின்றோம்.
தேழியும் கிடைக்காதவை
எந்தனை எந்தனையோ?

ஓரு அறையின் சாவியை
செல்லமாய் வளர்த்த நாய்க்குபடியை,
பாட்டியின் மூக்குக் கண்ணாழியை,
தோழி கைப்பட எழுதிய இறுதிகழித்தை,
பாலர்வகுப்பு நினைவான நிழல்ப்படமான்றை,
பொக்கிசமாய் பத்திரிப்படுத்திய - மிகப்
பிடித்துமான கவிதைப் புத்தக மான்றை

இப்படி
தொலைந்தைத் தெல்லாம்
தேழிப்பார்க்கின்றோம்
அவை
பெரும்பாலும் கிடைத்தும் விடுவதுண்டு
ஆனால்,
பணமரக் காடுகளும்

தென்னாந்தோப்புக்களும்
பெரிதும் நான் பார்த்து
அறிந்திருக்கவில்லை.

அம்மா சொன்ன - அந்த
பணையளவு உயர மணல்கும்பி
இப்போது தேடியும்
கிடைக்கவில்லையே!
ஆசையாய் உள்ளுச்சல்கட்டி
தத்தி ஆடிய வயதான
வேப்பமரங்களும்
விறகுக்காய் வெட்டுண்டு
இல்லாமலே போனதுவே
அதன் மீள்தாயன்பது?
திசையறியா அடர்வனமாய்
திரண்டிருந்த சவுக்குகள்
வெட்ட வெளியாக
உருமாற்றப்பட்ட காலத்தை
எப்படி மீட்டுக்கொள்ள?

இப்படியே.

நான் தொலைத்ததை என் மகளும்
என் மகள் சொன்ன தொலைத்ததை
அவள் மகளும்
தேடுவார்கள்.
மிஞ்சி இருக்கும் சொச்ச
மிச்சங்களாவது அவர்கள்
தேடுவில் கிடைக்குமா?

சிவாந்தினி பாலசுப்பிரமணியம்
பொற்பதி.

ஆண்

தாய்மை என்பதைத்
தந்தையின் பாசத்தில் உணரும் போது
தந்தையாக ஒரு பெண்ணிடம்
வென்று விடுகின்றான்

தந்தை போலவே தன்
துங்கையைத் தோளில் சுமக்கும் போது
தமையனாக ஒரு பெண்ணிடம்
வென்று விடுகின்றான்

தந்தையின் பாசத்தையும்
தமையனின் பாதுகாப்பையும் தரும் போது
நன்பனாக ஒரு பெண்ணிடம்
வென்று விடுகின்றான்

காதல் மொழி பேசி
கல்யாணம் செய்யும் போது
காதலனாக ஒரு பெண்ணிடம்
வென்று விடுகின்றான்

தள்ளாடும் வயதிலும்
 தன் மனைவியைத் தாங்கும் போது
 கணவனாக ஒரு பெண்ணிடம்
 வென்று விடுகின்றான்

தன் உறவுகளிடம் வென்றவன்
 தன் குடும்பத்திற்காக.
 தன் கணவுகளில் மட்டும்
 தோற்றுப் போகும்
 கனிந்து உள்ளம் கொண்டவனே ஆண் - அவன்
 கண்ணீரைக் கூட கல்லறைக்கே
 காணிக்கையாக்குகின்றான்.

**திருமதி சுஜாதா சகிகுமார்
குட்டுறை.**

உன்னைத் தெரி பெண்ணே...

பெண்மைக்குள் எத்தனை
உண்மைகள் - உறங்க அல்ல
உன்னை நீயே அறிவுதற்காய்
ஆழற்றலோடு அறிவின்
ஆரம்பமாய் நீயாக வேண்டும்
உன்னைத் தெரிய
உலகம் உனக்கு
அமைதியின் ஆலயமாகட்டும்
மனிதும் உனக்கு மகத்துவமாகட்டும்.

தாய்மையின் தத்துவத்திற்கு
புதுமை அர்த்தம் கொடுத்தவளே
உயிர் ஒன்று உருப் பெறுவதற்கு
உன்னையே உருக்கி
வெதனைகளை சுமப்பவளே
சும்மா உன்னை சொல்ல - அல்ல
அம்மா என்று - மனிதத்தின்
புனிதத்தை பூமிக்குள் விடைத்துவளே
அண்டை வீடு முதல்
அடுப்பங்கரையில் உறங்கவல்ல - உனக்கு

ஆண்டவன் படைப்பினில்
 கற்கவும் தெரியும்
 கற்பிக்கவும் தெரியும்
 கடவுளும் நீயே
 கருவை சுமப்பவளும் நீயே
 கருத்தொட்கம் வன்முறையை சுமப்பவளும் நீயே
 வீண் வார்த்தை கேட்பவளும் நீயே - ஆதலால்
 விலை போகா மாதுராய் - வாழ்ந்திட

உனக்குள் கிருப்பதை
 கிருட்டித்து விடாதே
 உணர்வுகளைத் தெரி
 உன் உணர்வுகளை - குறி
 அறிதலின் ஆரம்பம் நீயாக வேண்டும்.
 நீஉன்னை அறிய
 உலகு உன்னை அறியும்.

சிதும்பரப்பிள்ளை சிவகுமார்
உடுத்துறை.

கவியரங்கப் பாடலிலிருந்து....

நம் முறைப் பாடுகளுக்கும்
எனிய - கேள்விகளுக்கும்
பதிலைதுவும் அளிக்காமல்
மெளனமாக இருக்கின்ற உரிமை
உம் ஒருவருக்கு மாத்திரமே உண்டு.

உமது அந்த இடத்தையும்
நம் அரசியல் தலைவர்கள்
அபகரிக்கப் பார்ப்பதால்தான்
அவர்கள்மேல் எனக்கு வருத்தும்!
கடவுளோ உமக்கு வணக்கம்!

வென்று கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டு
நன்று சனத்துக்கு செய்யும் அதிகாரத்தை
வேண்டும் வேண்டாம்
என்று கூடச் சொல்லாமல்
விரும்பினால் எடுத்துக்கொள்ள
இல்லாட்டத் தன்முப்பாய் தள்ளிவிட
தலைமை என்ன அவர்களது
சாப்பாட்டுச் சங்கதியா?

விளக்கம் சொல்லக்கூட
வேண்டியதில்லை என்று

அஞ்சு வருசுத்துக்கும்
அசுக்கிடாமல் இருந்துகொள்ள முடிகிறது
இவர்களென்ன பொற்றாமலரைக் குளமா
எல்லாரும் விழுந்து தொலைவதற்கு?

விரும்பித்தானே தொலைகிறோம்
விடுங்கள்!

காகிதத்தில் பார்த்தால்
வசனம் என்றே இருப்பதனை
சொல்லுவதில் கவிதை என்று
தோன்ற வைத்து ஏமாற்றும்
சூழ்ச்சியாளன் நான்!

கேட்டால் - கவிதை என்பதே
கற்பணையின் சூழ்ச்சிதானே
என்று பாட்டனையும் எனக்குப்
யயன்படுத்திக் கொள்வேன்!

பூசணிக்காப் திருடியவனுக்கு வலது
புஜம் கொஞ்சம் பதிஞ்சிருக்கும் என்றால்
அன்றைக்குத் திருபாவிட்டாலும்
என் தோனை ஒருக்காப்
பார்த்துக் கொள்ளும் ஆள் நான்!

கூறியது கூறல் என்னும் கொடுமை
நிகழ்வதற்குள் நிறுத்திவிட வேண்டும்
ம்... நினைக்கிறதெல்லாம்
நடந்துவிடுகிறதா என்ன?

ஆத்தாக் கடைசிக்கு...
ஆனானப்பட்ட வள்ளுவரே கூட

ஓவ்வொன்றும் பத்து முறை
சொன்னார் என்னுமொரு
கள்ளச் சமாதானமும்
சொல்லத் துணிகிறது மனது!

எங்கள் பறவை எங்கள் காற்று
எங்கள் நெருப்பு எங்கள் நிலா
என்று இல்லாதது போல
எங்கள் சொற்கள் எங்கள் கவிதை
என்றும் ஏதும் இல்லை அறிக!

கண்முன்னால் இந்த பூமியில் நடக்கும்
அந்திகள் அனைத்திற்கும்
நாங்களும் பொறுப்பு
என்றுணர்ந்து பரிதவிக்கும்
எல்லோரும் கவிஞர் தாம்!

உங்களையடைந்து உங்களைப் பாதிக்கும்
கவிதை என்றான வரிகள் எல்லாம்
உங்களுடைய கவிதைகளுமாம்!

ஓவ்வொரு விதையிலும் ஒரு
காடு எழுக்கவும் அல்லவா!
கவிதையிலும் நமக்கு அதுவே நம்பிக்கை!

தேன்றிறை மஸர் ஆகுக
எங்கள் கவிதைச் சொல்!
அங்கே தேடிவந்தமர்க தெய்வங்கள்!

எல்லாக் கொலைகளுக்கும் பின்னால்
ஒரு தத்துவம் உள்ளது போல்
எல்லாத் தியாகங்களுக்குப் பின்னும்

அதை நோக்கித் தள்ளிவிடும்
தத்துவமொன் றிருக்கிறது.

பட்டுப்பூச்சியின் தியாகம் நமக்குப்
புதுப்பட்டாடை ஆகிறது

கறிக்கடையில் தலை கவிழ்ந்து
வரிசையில் போகும் வெள்ளாடு -

இரை போட்டு இரையாக்கிக்
கொள்ளுதல் அக் கொள்கை!

இனம் மதும் மொழி ஞாம்
இடம் நிறம் என்றிதற்காய்ச்
சாவதற்கும், எமையீந்து
போவதற்கும் சார்பாகத்
தத்துவங்கள் நமக்குண்டு

இளவயதில் அதன் கவர்ச்சி
சொல்லி மாளாது!

காதல் கொண்ட பெண்ணின்
கடைவிழி நோக்குப் போல
கருத்தைக் கவரும் முன் - அவை
நம்மைக் கட்டி இழுத்துவிடும்

கொலையாணையை எதிர்கொள்ளும்
குற்றவாளி போல
காதலியின் குறியிடச் செய்தி போல
தேர்தலுக்குத் தலைவர்கள்
ஊர் திரும்பும் நிகழ்வு போல
கொள்கைகளை ஏற்கின்றோம் நாங்கள்!

அதன்பின்னர் -
கொலையுண்டு மாய்கின்ற
தற்கொடையும் எமக்கெளிதாம்!

உமக்காக என் நலத்தைக்
கைவிட்டால் தியாகம் என்பீர்
அதுபோல -
எனக்காக நீர் செய்துால்
அது தியாகம் என்பேன் நான்

உயிரை ஈவது தான்
உச்சக்கட்டத் தியாகம்

என்னைக் கொடுத்து
உன்னை மட்டுமல்ல இந்த
உலகையே பெறுகின்ற
பேரார்வம் இயங்குமிடம்!

தன்னலம் ஒழித்துத்
தானுயர்ந்து அமர்ந்து கொள்ளும் பீடம்!

உண்மை கூட எல்லோர்க்கும்
ஒன்றாயில்லை

மண்புமு அறிவதும்
மாமுனிவர் அறிவதும் வேறுவேறு

விலங்குகளை விடுங்கள்
வீரர்களின் கதை என்ன?
இரு தேச வீரர்கள்
எதிரெதிராய்ப் பொருதுகையில்
ஒருதரப்புத் தியாகி என்போர்

மறுதரப்பின் துரோகிகளாய்
ஆவது நாங்கள் அறிந்ததுதானே?!

அபிமன்யுவும் தியாகிதான்
அவனைக் கொன்ற பெரியப்பன்
கர்ணனும் தியாகிதான்!

அன்றொரு ஜீலையில்
ஜெர்மானிய இனத் தலைவர்
ஹிட்லரைக் கொல்லச்
சதி செய்த துரோகிகளைப்
பின்னனாருநாள் உலகம்
தியாகியெனக் கொண்டாடுத்
தீர்த்த கதையு மறிவோம்!

எந்த யுத்தத்திற்கும்
இரண்டு பக்கம் உண்டு.
பொருதலின் வீரம் ஒன்று
இழப்பின் சோகம் ஒன்று.

வென்றவனின் பக்கம்
இருந்து பார்த்தால் வீரம்.

தோற்றவன் தரப்பில் நின்று
பார்த்தால் தியாகம்.

எத்தரப்பிலிருந்தாலும்
யுத்தமுனை வீரர்கள்
பெறுவ தெல்லாம்
வாதை மட்டும்!
இருதரப்பு மக்களுக்கும்
அதுவொன்!

எந்த மொழி பேசினாலும்
இராணுவம் என்பது
மனித நாகரீகத்தின்
மாண்புமிகு கலாசாரத்தின்
வீழ்ச்சியன்றி வேறென்ன?

பறவைகளைப் பிடித்துக்
சுண்டில் அடைத்து வைத்து
அவை நமைப் பார்த்து
திட்டுவதைப் பாடுவதாய்
எடுத்து மகிழும் உலகம் இது!

காட்டுவிலங்குகளை
சுட்டிவர்ந்து ஒருபோதும்
முற்றிலும் பழக்கிவிட முடியாது.
ஒரு துளி குருதி கிடைப்பது வரைதான்
அது சொல்கேட்கும்
நாங்கள் மனிதர்களும் அதுதானே?

இனம் மொழி நிறம் மதம்
இடம் சாதி பூதும் என
ஏதும் ஒரு துளி போதும்
காட்டு மிருகாண்டி
ஆவான் உடனே எவனும்!

உப்பை ரோசத்திற்கு
உருவகமாக்கியவற் நாம்
அதனால்தான் வெறும் ரோசத்தை
மட்டுமே வைத்திருந்து
உப்பிருந்த பாணையாக
உள்ளதுப் போனோம்!

பழியணர்ச்சி தனைப் பெருக்கி
வலிநீக்கி வாழுகின்ற
வாய்ப்புகளைக் குறுக்கி விட்டோம்!

படிகளை அமைப்பது
அதில் ஏறிக் கடக்கத்தானே?
படிகள் இருப்பதே அதைத்
தாண்டிச் செல்ல உதவத்தான்!

நாம் மனதில் பாலிப்படியாய்
அமைத்துவந்த நம்முடைய
பழைய விருப்பங்களை நம்மால்
தாண்டிச் செல்ல முடிய வேண்டும்.

நேற்றைய பாடத்தைச்
சரியாய்ப் பாத்துப் புரிந்துகொள்ளத்
திண்ணும் முயற்சியில்
இன்றைய பாடம் நமுவிப் போகிறது

பள்ளியில் மட்டுமல்ல
வாழ்க்கையிலும் இப்பாத்தான்!

பினைத்துக்கொள்வதற்கு
அன்பின் ஒரு வழிதான் இருக்கிறது
அறுத்துக்கொள்வதற்கோ
வெறுப்பின் ஆயிரம் வழிகள்

நமக்கு கோபத்தை வெளிப்படுத்தக்
கூச்சம் இல்லை
வெறுப்பை வெளிப்படுத்தக்
கூச்சம் இல்லை

கேலியை கிண்டலை
கிறுக்குத்தனத்தைக் கூட
வெளிப்படுத்தக் கூச்சம் இல்லை

அன்பை வெளிப்படுத்த
நினைக்கும் போது மட்டும்
இந்த - வெட்கம் பிடிங்கித்
தின்கிறது பாருங்கள்!.

இல்லாத பேதங்களை
இருப்பதாய்க் கண்டதுதானே
மனிதர் நம் சாதனை

ஏழையும் நோயாளியும்
இல்லாத மதும் உண்டா?
எளியவனும் வலியவனும்
என்னும் இருமைநிலை
தன்னுள்ளே கொண்டிராத
சாதி தான் இங்குண்டா?
நமது இனம் மட்டுமே
நல்லவர்கள் நிறைந்ததா?

பசியால் வாடும்
ஏழைக் குழந்தைக்கும்
கண்ணீரை மட்டுமே
இலவசமாய்த் தருகின்ற
கருணை எது?

விண்ணிலே வட்டமிடும் விமானத்தை
வேடிக்கை என நிமிர்ந்து
சிரித்தபாடி பார்த்திருக்கும் சிறுவர்களை
ரத்தமாகச் சிறுவைக்கும் நீதி எது?

எந்தக் கடவுளரின்
சூதாட்டக் களம்
இந்த மனித உள்ளளம்?

இந்த பூமியை
பதினெண்டே நிமிடங்களுக்குள்
அழித்துவிடக்கூடிய
பல்வேறு ஆயுதங்களும்
பல்வொழில் நுட்பங்களும்
இன்று நம்மிடம் உள்ளன

எனினும் இன்னும்
பூமி சமூன்றபடி உள்ளது.

எம்பிடமுள்ள நம்பிக்கை
இப்போதும் இது ஒன்றே.
இன்னமும் இந்த உலகில்
வெறுப்பைவிட அன்பு
அதிகமாய் இருக்கிறது!

இது அற்புதச்செய்தி
அல்லாமல் வேறென்ன!

ஆமாம்!
எங்களது நம்பிக்கை எல்லாம்
ஒரு சின்ன மெழுகு
வர்த்தியின் வெளிச்சத்தை
அணைக்கக்கூடிய அளவுக்கு இருள்
இந்த உலகில் ஓல்லை என்பதுதான்!

நெளியும் சிறு புழுவுக்குள்ளும்
சிறகுகள் ஒளிந்திருப்ப தறிவோம்

நெளிந்து நெளிந்து அது
இறகுகளை கருக்கொண்டு
சுட்டுக்குள் சுருண்டு தவமியற்றும்.

ஓருநாள் சுட்டை உடைத்தெழுந்து
ஒளிர் வண்ணச்சிறகுக் ஞானே
வெளிவந்து காற்றிலேறிக் கொள்ளும்.

மண்ணுடன் மண்ணென்றாகிய புழுவில்
விண்ணகம் குடிகொள்ளும் விந்தை இது!

கொடுப்பதனுாக அடைவதைப்போல
பாறுப்பதனுாக வெல்வதைப்போல
அழியாத செல்வமும்
பெருமையும் பிறிதில்லை.

உறவாருவன் பிறவனாருவன்
என்றுரைப்பர் சிற்றுளத்தோர்
உளம் விரிந்து வாழ்பவர்க்கோ
உலகோர் நாம் ஒரே குடி!

நீயாராக இருந்தாலென்ன
நான் யாராக இருந்தாலென்ன
அன்பாக இருந்தால் போதும்.

டி.லோஜினி மோட்டஸ்
கட்டைக்காடு

நீயும் வாழலாம்...

நீ பலரால் மறக்கப்

பட்டிருக்கலாம்...

சிலரால் வெறுக்கப்

பட்டிருக்கலாம்...

இன்னும் மறக்கப்

பட்டிருக்கலாம்...

உயிராய் நினைத்தோரால்

உதறப்பட்டிருக்கலாம்

உண்ணால் உயரம்

போனோரால்

உதைக்கப்பட்டிருக்கலாம்

இதயவறைகளில் நீ

இருந்தி வைத்தவர்

தலைக்களையும்

சேர்த்தே

பியத்துக் கொண்டு

தூண்டிய,

உன் இருவகளின் நீளாம்

கண்ணிரில்

கரையலாம்....

எல்லோருமே எல்லாம்

பெற

இல்லாமை நீக்கிய நீ
 பொல்லாதான்(ளீ)
 பட்டம்
 சொல்லால்
 சுமக்கலாம்....

வியாகுலங்கள்
 விஸ்தரிக்க
 வேதனைக்
 கறையான்கள்
 நிம்மதியை
 அரித்தெடுக்க
 யாருமற்ற
 தனியணா(ளா)ய்
 தனித்து குழந்தோம்...

உனக்கு நீயே
 அனாதை என்ற
 அலுப்போடு சூட்டி
 அங்கலாய்த்து
 அழலாம்...

ஆணால்
 நீதனித்தவன்(ளீ)
 அல்ல
 ஏனென விளக்க
 தனியாய் ஏதும்
 காரணமில்லை....

நீ.....
 அன்பைக் கொடுத்து
 அன்பை கேட்டதால்
 அற்பர்கள் உலகில்
 அந்தரித்து

நிற்பவன்ளி)

ஆயினும்....

நீ தனித்தவன்ளி)

அல்ல

உன்னையும் யாரேனும்

நெசிக்க கூடும்...

உயிர்ப் பூவில் இருத்தி

பூசிக்க கூடும்...

ஆணாலும் அவர் உன்

காதோரும் வந்து

சொல்லாமல்

இருக்கலாம்....

அடிக்கடி அழைத்து

பேசாமல் இருக்கலாம்

உரிமையோடு

உன்னோடு

சண்டை போத்

தவறலாம்....

ஆயினும் நீ

அவர்கள் உலகில்

ஆயிரத்தில்

ஒருவனாய் (ஒருத்தியாய்)

ஆலாபணக் கீதமாய்

ஆத்மாவாய்

வாழலாம்....

எனக்குள் போல...

கெளதமி கபில்ராம்
(கெளராம்)
அம்பன்.

எழுந்து நட

எலும்புகள் பினைந்து இறுக்கக்படி
இரும்பினால் ஓர் சங்கிலி செய்வோம்
எழுந்து நட
இதய அசைகள் நொருங்க கத்தி
ஒரு சரித்திரம் செய்வோம்.
பெற்றவர்கள் பிள்ளைகள்
பெண்சாதிகள் என்று - நாங்கள்
வீதி எங்கும் விட்ட கண்ணீர்
கல்லையும் கரைத்திருக்கும் - ஆனால்
கடவுளுக்கோ கேட்கவில்லை
“ஆ” னா பார்க்கும்
“ஆ” ய்யன்னா பார்க்கும் என்று
அமைதியாய் இருந்து பார்த்தோம்
எவரும் வரவில்லை
ஏமாற்றம்தான் மிச்சம் - இனி
சத்தங்களால் ஒரு யுத்தம் செய்வோம்
பூட்சியினால் ஒரு புதுமை செய்வோம்
புறப்பட்டு வாருங்கள்.

**கிருஸ்னசாமுவேல் மனோஹரன் சன்
குடுத்தனை.**

(2018ம் ஆண்டு குடுத்தனையில் நடாத்தப்பட்ட
கலைஞர் ஒன்றுக்கூடல் நிகழ்வில் எழுதி
வாசிக்கப்பட்ட கவிதை)

கலைஞர்களின் சங்கமம்

வெண் சிலிக்கா மணல் கூழ்ந்த குடுத்தனை மனோஹரனில் - இன்று
வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து வந்து கலைக்களை
அரங்கேற்றுகின்றோம்
அரிச்சந்திரா காத்தவிரான் மாரிசுத்து என்று
அத்தனையையும் உடுக்கோசையில் பாடுகின்றோம்.

இதியில் நாகர் வாழ்ந்த நாகர்கோவிலிலிருந்து வந்து
கப்பல் பாட்டு பாடுகின்றோம் எமது மரபை காக்கின்றோம்
ஐம்பான் என சிறப்பிக்கப்படும் ஜந்து சமூகம் வாழ்ந்த
அம்பன் மைந்து நாம் காத்தான் பாட்டுப் பாடுகின்றோம்.

சுவக்கம் காற்று தாலாட்டும் மணற்காட்டிலிருந்து வந்து
ஞானசுவந்தரி நாடகத்தினை விருந்தாக்குகின்றோம்
வெள்ளைல் தாலாட்டும் பொற்பதி மைந்தர்கள் நாம்
பேதுருவானவரின் கதையினை தாளநயத்தோடு பாடுகின்றோம்.

கலைஞர்கள் நாம் பாடுகின்றோம் ஆடுகின்றோம் - எங்கள்
செந்துமிழ் மரபைக் காக்கின்றோம்
கலைக்களை அரங்கேற்றுகின்றோம்
களிப்பாட்டம் போடுகின்றோம்
கண்ணகித் தாய் பதம் போற்றுகின்றோம்.

கதிரவேலு விக்னேஸ்வரன்
 (எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்)
 (அரவிந்தன், மயூரன், நாசமறுப்பான், ஈழமோகம்)
 அம்பன்.
 (கனடா)

திரை விலகும் துயர்

“அப்பா குப்பை கொண்டு போய் போடோணும்”

குசினிக்குள் இருந்தபடி இவள்தான் சொல்கிறாள். இவனுக்கு இன்னமும் வேலை முடியவில்லை. பாத்திரங்களை அடுக்கி வைப்பது நாலைய சமையலுக்கான பொருட்களை தயார்ப்படுத்தி வைப்பது கட்டிலில் தட்டி விரிக்கப்படாமலே குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் படுத்திருக்கும் குழந்தைகளைத் தூக்கி கட்டிலை ஒழுங்காக்கிப் படுக்க வைப்பது அவர்களுக்காக ஒரு நூள்முப் திரியை ஏற்றி வைப்பது.... அதன் பிறகு அடுப்படிப் பின்கதவையும் ஜன்னலையும் சாத்திவிட்டு முகத்தைக் கழுவி உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு படுக்கைக்குப் போகவேண்டும்.... கவனமாக மணிக்கூட்டில் நாலு மணிக்கு அலாம் செற்பண்ணி வைக்க வேண்டும்....

மேலே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தேன். பதினாறு மணிக்கு பத்து நிமிடங்கள் இருந்தன. எனது வேலைகள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டன என்ற திருப்தியுடன்தான் வந்து இந்த மேசையருகில் உட்கார்ந்தேன். நீண்ட நாட்களாக எழுதப்படுவதற்காக எனது மனதுள் கிடந்து அரித்துக் கொண்டிருந்த கடையிது. எழுதி முடிக்கப்படாததால் அது ஒரு சுமை போல நெஞ்சுக்குள் கணத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் எழுதத்தான் நேரம் வாய்க்கவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் வந்து உட்கார்ந்து எழுத வேண்டும் என்று நினைத்தால் ஏதாவது வேலை காத்துக்கொண்டிருக்கும். ஒன்றை முடித்தால் இன்னொன்று. இதற்கிடையில் தனது வேலைகளில் நான் பங்கெடுத்துக்

கொள்வதில்லையென்ற இவளது குறைபாடு வேறு. தான் வெறும் சமையல் காரியைப் போல வேலையால் வந்த நேரம் முதல் இந்த அடுப்படிக்குள் கிடந்து மாய வேண்டியிருக்கிறதே என்ற ஒயாத இவளது ஏரிச்சலுக்கும் முன்னுமனுப்புக்கும் பயந்து அல்லது இவள் சொல்லுதிலும் நியாயம் இருக்கிறதுதான் என்று நினைத்து உதவப் போய் நேரம் பிய்த்துக் கொண்டு போய் விடுகிறது.... எழுதுவதற்கு நேரம் கிடைக்காமலேயே போய் விடுகிறது. கறையை எப்படித் தொடர்க்குவது எப்படி வளர்த்தெடுப்பது எப்படி முழிப்பது என்பதெல்லாம் தெளிவான படமாக மனதுக்குள்ளே வந்துவிட்டது. பேப்பரையும் பேனாவையும் எடுத்துக் கொண்டு உட்கார வேண்டியது. எழுதுவதற்கான தெம்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு எழுதத்தொடர்க்குவது இரண்டும் தான் தேவை. ஆனால் அதற்குத்தான் நேரமில்லாமல் எப்போதெடுத்தாலும் ஏதாவது ஒரு வேலையென்று.....

“என்னப்பா இருந்திட்டியளே.... இந்தக் குப்பையைக் கொண்டுபோய் கொட்டிப்போட்டு வந்திட்டால் வேலால முழங்கிடும் என்று பார்த்தால் நீங்கள் போய் இருந்திட்டியள்”....

திரும்பவும் இவள்தான் சொன்னாள். குரலில் கொஞ்சம் கூட்டுறியிருந்தது. இன்றைய வேலையை முழந்தளவு சீக்கிரம் செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் அவளது இலக்கு. எனக்கு ஏரிச்சலாக வந்தது. நானொருத்தன் இந்தக் கறையை எழுதி முடித்து விடவேண்டும் என்பதற்காக எவ்வளவு அந்தரப்படுகிறன் என்ற அக்கறை இவளுக்குக் கொஞ்சம் கூட இல்லையே என்ற ஆசுங்கத்தில் கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

“கொஞ்சம் பொறனப்பா குப்பை எப்பவும் போலாம்தானே...” எனது குரல் சற்று அமுத்தமாகத்தான் ஒலித்தது.

நான் எழுதத் தொடங்கினேன். மனதை ஒருமுகப்படுத்தி எழுதக் கொஞ்சம் வேண்டும். மனதில் இருக்கும் காட்சிகளுக்கு சரியான வடிவத்தைத் தருவதாக அது அமைய வேண்டும். ஒரு தவம் போல இந்த உலகத்தை மறந்து ஒரு யாகம் செய்யும் நிலையில் கறையின் களத்திலே

நான் முழுமையாகச் சுஞ்சரிக்க வேண்டும். புறக்குழப்பங்கள் அற்ற நிலையில் அந்த உலகிலே புகுந்து கொண்ட பின் தேவைப்படுவதெல்லாம் முதலாம் வரியை எழுதுவதுதான். அதன்பின் மற்ற வரிகள் வேகமாக ஓடியோடி வரும். பேனா முச்சில்லாமல் நகர்ந்து கொண்டிருக்க கதை வளர்ந்து வரும்...

“இந்த வீட்டிலை எனக்கொருத்திக்குத்தான் அவசரம்... அவையவையாறுக்கு தங்கடதங்கட வேலையள்....”

இவளது முன்னுமறைப்பால் என்னுடையதவும் குழப்பப்பட்டுவிட்டது. விசுவாமித்திரக் கோலத்துடன் பேணையை மேசையில் வீசிவிட்டு எழுகிறேன். எழுந்த வேகத்தில் எனது கதிரை பின்புறமாகச் சரிந்து தடால் என்று விழுகிறது. அறைக்குள் தூங்கிக்கொண்டிருந்த சின்னவள் இந்தச் சத்தத்தில் எழுந்து அழுத்தொடங்குகிறாள். இவள் அடுப்படியிலிருந்து படுக்கை அறைக்குள் ஓடுகிறாள். எழுந்து அடுப்படிப் பக்கம் போகிறேன். குப்பை இரண்டு ‘எஷாப்பிங் பேக்’கில் கட்டப்பட்டு நடுக்குசினிக்குள் இருக்கிறது. பேசாமல் எடுத்துக் கொண்டு நடக்கிறேன். நேற்றும் குப்பை கொட்டப்படவில்லை. அதுதான் இரண்டு பைகளாகவிட்டது. போதாததற்கு நேற்று வெட்டிய மீன் செதில்களும் வேறு இருந்திருக்க வேண்டும். புளித்த தேங்காய்ப்புவும் மீன் செதில் நாற்றமுமாக பையைத்து தூக்கும் போதே மணம் அருவருப்பை ஏற்படுத்தியது. இவளது அவசரத்துக்கும் காரணம் இருக்கிறதுதான் என்று தோன்றியது. மனதில் எழுந்திருந்த கோபமும் ஏரிச்சலும் சுற்று வேகந்தனிந்திருந்தன.

கேற்றைத் திறந்து வீதியில் நடந்தேன். வீட்டிலிருந்து ஒரு 100 அல்லது 150 மீற்றர் தூரம் நடக்கவேண்டும். முனிசிபல் குப்பைத் தொட்டி இருக்கும் இடத்துக்கு வெளியே குளிரான காற்று வீசியது. வீட்டுக்குள் மின் விசிறிக் காற்றில் இருந்து விட்டு வந்த எனது உடலுக்கு இது இதமாக இருந்தது. வானம் பளிச்சென்று நீலமாக இருந்தது. நிலவு வெளிச்சம் தெரு வெளிச்சத்தையும் மீறி ஒளி வெள்ளத்தைப் பரப்பிவிட்டிருந்தது. வீதி வெறிச்சிட்டு அமைதியாகவிருந்தது. தெரு அடங்கி நீண்ட நேரமாகி

விட்டிருக்க வேண்டும். தூரத்தே விழிய விழியத் திறந்திருக்கும் மூஸ்லிம் கொத்துரோட்டிக் கடையைத் தவிர முழுப்பிரதேசமுமே அமைதியாய் அபங்கிப் போயிருந்தது. கடையின் முன்னால் யாரோ இரண்டு பேர் நின்று சிகர்ட் குழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். குப்பைத் தொட்டிகளை நோக்கி பைகளை வீசினேன். தொப்பென்று பைகள் விழுந்த இடத்திலிருந்து இரண்டு பூனைகள் திடுக்கிட்டு பாய்ந்து ஓடின. பைகள் தொட்டிக்குள் விழுவில்லை. வெளியேதான் விழுந்தன. இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்து பைகளை தொட்டிக்கு வெளியே விட்டெறிந்த எனது செயலை நினைக்க எனக்கே சிரிப்பாக இருந்தது. திருப்பி எடுத்துப் போடுவோமா என்று நினைத்தேன். ஆனால் பைகள் பியந்து உள்ளே இருந்தவை ஏற்கனவே சிறிஇருந்தன. தவிரவும் அந்தப் பையை எடுக்க அருகே போவது என்பதை நினைத்துப் பார்க்க முடியாதளவுக்கு குப்பைத் தொட்டியைச் சுற்றிலும் ஒரே கழிவுக் குப்பைகள். எல்லோரும் என்னைப் போலத்தான் தூரத்தே இருந்து வீசிவிட்டுப் போவார்கள் போலும்.....

திரும்பி நடக்கும் போது சற்று முன் நடந்த சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. சின்னவள் அழுது கொண்டிருப்பாள்.... அவள் அழுத் தொடங்கினால் இலகுவில் அழுகையை நிற்பாட்டுகிற ரகம் இல்லை. இவளுக்குத்தான் கரைச்சல். இன்னமும் கொஞ்ச நேரம் கண்விழித்திருக்க வேண்டிவரும்.... அவளை நித்திரையாக்கி விட்டுத் தனது வேலையை முடிக்க எவ்வளவு நேரம் எடக்குமோ? நான் இவள் சொன்னவுடனேயே குப்பை பேக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்திருந்தால் ஒன்றும் நடந்திருக்காது கதிரையும் விழுந்திருக்காது பின்னையும் எழும்பிரியுக்காது இவளுக்கும் ஏறியிருக்காது.... ஆனால் ஆனால் இவள் மட்டும் என்ன? எப்போதும் தான் செய்கிற வேலை மட்டும்தான் பெரிது என்று நினைக்கிறது சரியா? மற்றவர்களது வேலைக்கும் ஒரு பெறுமதி கிடையாதா? நான் மேசையில் வந்திருந்து எழுதுவதை கொஞ்சம் அக்கறையோடு பார்த்தால் என்ன? எழுத விடாமல் என்ன அப்படி அவசரமோ? இதைப் போட்டிட்டு வந்து எழுதுங்கோவன் என்று கேட்டால் என்ன? இவளைப் பொறுத்தவரை எனது இந்த மாதிரி வேலையெல்லாம் ஒரு வேலையற்ற வேலை. அல்லது முக்கியமான எவ்வளவோ வேலைகள் இருக்க அதை விட்டிட்டுச் செய்யிற

அளவுக்கு அவசரமான வேலையுல்ல.... ஆனால் அப்படியும் முழுமையாகச் சொல்லிவிட முடியாது. எனது கதைகளை இவள் விரும்பிப் படிப்பவள்.... நல்லாய் எழுதியிருக்கிறீங்கள் என்றும் இவள் சொன்னதுண்டு.... ஒருவேளை இந்த மாதிரி வேலைகளை எல்லாம் வேறாகவது போயிருந்து முழந்தால் ஒப்பிலை வைத்துச் செய்தால் என்ன என்று நினைக்கிறானோ என்னவோ.... ஒன்று மட்டும் தெரியது. இவளுக்கு நான் போய் மேசையிலை இருந்தது பிடிக்கேல்லை.... தான் கிடந்து அடுப்படிக்கிள்ளை முறிய இவர் போயிருந்து எழுதிப் பேரருக்கவோ என்று ஏரிச்சல் படுகிறானோ என்னவோ? நான் அடுப்படிக்குள்ளை போயிருந்தால் மட்டும் என்ன ஆகா வாருங்கோ வாருங்கோ என்று வரவேற்கவோ போகிறாள்.... அதற்கு எத்தினை குத்தல் கதை வரும்....

பாதையின் இடது புறமாக இருந்த வீட்டில் மட்டும் ஸைட் ஏரிந்து கொண்டிருப்பது இப்போதுதான் தெரிந்தது. போகும் போது நான் இதை எப்படிக் கவனிக்காமல் விட்டேன் என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்த தொடர்மாடி வீடுகளில் இருந்து தனித்து நிற்கிற தனி வீடு அது. சிறிய ஆனால் நேர்த்தியான வீடு. சுற்றிவர வேலியோ மதிலோ கிடையாது. முன்னாரு காலத்தில் வேலி இருந்திருக்கிறது என்பதற்கு அடையாளமாக ஆங்காங்கே இரண்டொரு மரங்கள் மட்டும் நிற்கின்றன. இந்த வீட்டில் யார் இருக்கிறார்கள் என்று எனக்கு இன்றுவரை தெரியாது. இந்தத் தொடர்மாடி வீட்டுத் தொகுதியில் நான் குடியிருக்க வந்த கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் ஒரு நாள் சுட இந்த வீட்டில் யாரையும் பார்த்ததில்லை. ஒரு வயதான கிழவி மட்டும் மாலை நேரத்தில் வீட்டிலுள்ள முன்குந்தில் குந்தியிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். நான் மாலை நேரத்தில் வேலையால் வரும் போதெல்லாம் ஆழ்ந்த ஏதோ ஒரு துயரத்துடன் யாரோ ஒருவரின் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிற சோகத்துடன் சுடிய முகத்துடன் இருக்கும் அவளைக் கடந்து போயிருக்கிறேன். மௌனமாக எதையோ வெறித்துப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருப்பாள் அவள். இராணுவத்திலிருந்து ஒரு மகன் செத்துப் போனதாக மட்டும் யாரோ சொன்னதாக ஞாபகம். அவளைத் தவிர அந்த வீட்டில் யாரும் இருப்பதை நான் கண்டில்லை..... இருள் சூழ்ந்து சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த வீடு முற்றாக இருண்டு விடும். இந்தக்

கிழவி தட்டத்தனிய இந்த வீட்டில் இருக்கிறாளோ என்று நான் நினைப்பதுண்டு. ஆனால் யாரிடமும் விசாரித்ததில்லை. ஆனால் இன்று....

அவளது வீட்டைக் கடந்து போகும்போது நன்றாகத் திரும்பிப் பார்த்தேன். வீட்டில் பலர் கூட்டமாக நிற்பது தெரிந்தது. அவர்கள் ஏதோ மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஏதாவது விசேசமாக இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. எங்காவது வெளிநாடு போயிருந்த இவளது இன்னொரு மகன் திரும்பி வந்திருக்கக் கூடும்.... அவனுக்குத் திருமணம் செய்ய அவள் நிச்சயித் திருக்கக்கூடும்.... வீட்டில் ஆட்கள் நடமாடுவது தெரிந்ததே ஒளிய என்னவாக இருக்கும் என்று ஊக்கிக் குழியவில்லை.... எனது கண்கள் அந்தக் கிழவியைத் தேடின. ஆனால் அவளை அங்கே காணவில்லை. வீட்டில் இவள் ஒரு சண்டைக்கு தயாராக இருப்பாள் என்ற எண்ணத்துடன் படியேறி வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். குழந்தையை எழுப்பி விட்டுப் போனது இவளுக்குக் கோபத்தை கிண்டிவிட்டிருக்கலாம்.... குழந்தை எழும்பியதால் இவள் படுக்கைக்குப் போகும் நேரம் குறையப் போகிறது. இது இவளது தூக்க நேரத்தைக் குறைக்கப் போகிறது. விழிய நாலு மணிக்கு எழும்பித் திரும்பச் சமைக்கத் தொடங்கவேண்டும் என்ற பயம் இவளது கோபத்தை மேலும் ஏத்திவிட்டிருக்கும்.... நான் மௌனமாக பாத்ராமை நோக்கி நடந்தேன். கைகாலக்களை அலம்பிவிட்டு வந்த நான் மீண்டும் மேசைக்குப் போய் எழுதத்தொடங்குவதா என்று யோசித்தேன். மேசையருகே வந்த போது இவள் இன்னமும் அடுப்படிக்குள் ஏதோ வேலையாய் இருக்கிறாள் என்பது உறைத்தது. இவள் மௌனமாக இருப்பது எனது வாயையும் கட்டிவிட்டிருந்தது. எனது மௌனம் இவளுக்கு மேலும் ஏரிச்சலை ஊட்டியிருக்கும் என்று தோன்றியது. அடுப்படி வேலைகள் இன்னும் முந்தபாடாய்த் தெரியவில்லை. போய்ப் பாத்திரங்களைக் கழுவிக் கொடுப்போமா என்ற எனது நினைப்பட்க்குப் பதிலாக ஒரு பாத்திரம் விழுந்து உருண்டது. நல்லவேளையாக குழந்தை இப்போது எழுந்திருக்கவில்லை. பாத்திரம் தானாக வீழுந்ததா? அல்லது இவள்தான் அதனை வேண்டுமென்றே போட்டாளா என்று புரியாமலும் எழுதுவதா? போய்க்

கமுவுவதா? என்று முடிவெடுக்க முடியாமலும் தடுமொறியபடி அடுப்படிப் பக்கமாக நடந்தேன். நான் அடுப்படிப்பக்கமாக நடந்து வருவதை உணர்ந்த இவள் இன்னும் தீவிரமாகவும் வேகமாகவும் தனது வேலையில் ஈடுபடுவதாகக் காட்டிக் கொள்கிறாள் போல இருந்தது. என்ன செய்வது என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் 'திரிகொளுத்தி வைச்சதே பிள்ளையளுக்கு' என்று கேட்டேன். எனது குரலே எனக்கு அன்னியமாய் எனது கேள்வியிலே ஒரு குற்ற உணர்வு இருப்பதாகத் தோன்றியது. அடுப்படிக்குள் இவளது வேலை இப்போதைக்கு முடியப் போவுதில்லை என்பது தெரிந்தது. இவளுக்கு இந்தக் கேள்வி ஏரிச்சலுப்படியிருக்கும். அவள் பதில் பேசவில்லை. திரி கொளுத்தியாச்சா எண்டு போய் பார்க்க வேண்டியது தானே.. என்ன கேள்வி வேண்டிக்கிடக்கு என்று சொன்னது போல இருந்தது இவளது மொனம். படுக்கையறையைப் போய் எட்டிப்பார்த்தேன். சின்னவள் விசும்பி விசும்பி உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. அறைக்குள் புகுந்தவடனேயே நுளம்புத்திரி மணம் குப்பென்று அடித்தது. கட்டிலின் கீழ் குனிந்து பார்க்கத் தேவையிருக்கவில்லை. திரும்பி அடுப்படிப் பக்கமாகப் போனேன். "நான் கழுவி வைக்கிறன் நீ போய்ப்படன்" என்று சொல்ல வாயியடுத்து பின் அடக்கிக் கொண்டு ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொடுத்து எஞ்சிய கறித்துணிக்கைகளை வழித்துக் கீழே குப்பை வாளிக்குள் போட்டுவிட்டுக் கழுவத் தொடாங்கினேன்.

"ஏன் நீங்கள் கழுவிறியள். நீங்கள் போய் உங்கடை வேலையைப் பாருங்கோ.... அதுதானே அவசரம்"

எதிர்பார்த்த தாக்குதல்தான். என்றாலும் இந்தக்குத்தல் என்னைத் தடுமொறத்தான் செய்து விட்டது. ஏரிச்சலும் கோபமும் பொத்துக் கொண்டு வந்தது நான் இப்படி அடுப்படிக்குள் வந்து ஏதாவது செய்வம் என்று தொட்டாலே இப்படி ஏதாவது குத்தல் க்கை சொல்லாமல் இருக்க முடியாது இவளுக்கு. ஏதோ நான் ஒரு வேலையும் செய்யாமல் காலாட்டிக் கொண்டிருந்திட்டு வந்து நிற்கிறேன் என்பது போல... இந்தக் குத்தலை சுகிக்க முடியவில்லை.

“என்ன கதைக்கிறாய்? நானென்ன விளையாடிக் கொண்டா இருக்கிறேன்....”

“ஆர் சொன்னதிப்ப விளையாடினதென்டு. உங்கட வேலையைப் போய்ச் செய்யுங்கோ என்டல்லோ சொன்னனான்.”

இந்த எக்தாளமான பதிலுக்குப் பிறகு எனக்கு அங்கு நிற்கப் பிடிக்கவில்லை. கையைக் கழுவிவிட்டு வந்து கதிரையில் இருந்தேன். ஆனால் எழுதுகிற மூட்போய்விட்டது. எழுந்து போய்க் கட்டிலில் விழுந்தேன். தூக்கம் வரவில்லை. மனது நினைய சமையாக அமுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஏன் இப்படியொரு தேவையற்ற குற்ற உணர்வுடன் நான் தவிக்க வேண்டும். ஏன் தான் இவள் இப்படி மாறிப்போனாள்....? மாறிப்போனாளா அல்லது இவள் எப்பவுமே இப்படித்தான் இருந்து நான்தான் கவனிக்காமல் இருந்தேனா? எப்படித்தான் இந்த ஜந்து வருட காலத்தையும் நான் ஒட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேனோ என்று நினைக்க என்னையிட்டே ஒரு பச்சாதாப உணர்வ தொன்றியது.... இந்த அரியண்ட நிலை இப்ப கொஞ்ச நாட்களாக சனியன் பிடிச்சது போல தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறதே... ஏன்... என்னதான் நடந்திட்டது?

திடீரன்று ஏதோ அம்மாவின் நினைவு வந்தது. அம்மாவும் கோபக்காரிதான். கொஞ்சம் என்ன முதலே அவளுக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்துவிடும்தான். ஆனால் அப்பாவுடன் அவள் இப்படி ஏரிந்து விழுந்ததாக ஞாபகம் இல்லை. “அம்மா விடிஞ்சால் பொழுதுபடும்வரை வேலை வேலை என்று முறிஞ்ச கொண்டு” தான் இருப்பாள். ஒரு அவசரத்துக்கு தேத்தண்ணிகைக்க்கூட அப்பா அடுப்படிப் பக்கம் போயிருக்க மாட்டார். அப்பாவுடன் அம்மா சன்டை பிடித்திருக்கிறாள். அமுது கொண்டு சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடந்து பிடிவாதம் பிடித்திருக்கிறாள். ஆனால் இப்படி ஒரு குத்தல் கதை கதைத்தாக ஞாபகம் இல்லை. அப்பாவின் வேலையில் மதிப்பு இருந்தது. அவரது வேலையைக் குழப்பக்கூடாது என்ற அக்கறை இருந்தது.... ஆனால்... அப்பா மட்டும் என்ன அவரும் அம்மாவின் வேலைக்கு உரிய மதிப்பைக் கொடுக்கத்

தவறியதே இல்லை. அவள் பாவம் எவ்வளவு வேலை என்று முறிகிறாள் என்று அப்பா சொல்வதை நானே கேட்டிருக்கிறேன்... அப்பா இப்படி யாருடனாவது பேசும் போது சொன்னால் அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்க வேணுமே... மகிழ்ச்சியால் பூத்துப் போய் இருக்கும்... “ம்... அதுக்கு மட்டும் குறைவில்லை.” என்று முன்னுமுன்னுப்பாள்... அவர்கள் தான் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருந்தார்கள்... ஏன் எனக்கு மட்டும்.... இப்படி ஒரு நிலை வந்தது... என்னை அறியாமலே ஒரு பெருமூச்சு வந்தது.

நேற்றும் இப்படித்தான். நீண்ட நாட்களாக போக வேண்டும் போக வேண்டும் என்றிருந்த பயணம். நண்பன் ஒருவனது வீட்டிற்கு நேரம் கிடைக்காததால் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே வந்தது. கடைசியாக ஒரு நாள் அவன் “எங்கடை வீட்டுக்கு நீங்கள் வரவே மாட்டியளோ?” என்று கேட்டேவிட்டான் என்பதால் இவளையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு போயிருந்தேன். போய்விட்டு வீட்டுக்கு வந்து படியேறியதுமே அடித்துப் போட்டு போல கணப்பாக இருந்தது. கதிரையில் தொப்பென்று உட்கார்ந்து விட்டேன்.

தீங்களின் நூபகம் வந்ததோ ரீவியின் சுவிட்சைப் போட்டேன். ஏதோ ஒரு ஆங்கிலப் படத்தின் காட்சி தோன்றியது. பல்போதுவது ஒரு தடவை அதிர்ச்சிவசமாக ரீவியில் வரும் நல்ல பாங்களில் ஒன்றாக அது இருந்திருக்க வேண்டும். அப்படியே அதில் வியித்துப் போனேன். படம் முடிந்த போதுதான் உடுப்பே மாற்றாமல் இருந்தது நூபகத்திற்கு வந்தது. எழுந்து போய் உடுப்பை மாற்றிய போதுதான் பார்த்தேன். பிள்ளைகள் இருவரும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எப்போது உடுப்பு மாற்றினார்கள். எப்போது சாப்பிட்டார்கள் எப்போது தூங்கினார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாமலே இருந்திருக்கிறது. அவ்வளவுக்கு அந்தப் படத்தில் ஒன்றிப்போய்விட்டை நினைக்க ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இவன் அடுப்படியில் வேலையாக இருந்தாள்.

“என்னப்பா செய்கிறாய்... நான் அப்படியே படத்திலேயே மூழ்கிப் போய் இருந்திட்டன்” என்றேன்.

“உங்களுக்கென்ன.... வந்து இருந்து படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தியள்... எங்களுக்கு அப்படி ஏலுமா? எங்களுக்குத்தானே வேலை....”

இந்தப் பதில் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. வழமையான குத்தல்.... போதாததற்கு “எங்களுக்கு” என்று பன்மைப்படுத்தி வேலை செய்கிறாள்.... இதற்கு என்ன அர்த்தம்... நான் என்ன வேண்டுமென்றே வேலையை இவளில் பொறித்துவிட்டா இருந்தேன்....?

ஏன் என்னைக் கூப்பிட்டிருக்கலாம்தானே என்று கேட்டேன் நான். பார்த்த படம் பற்றி இவளுக்கும்சால்ல வேணும் என்ற ஆரம்பத்திலிருந்த சந்தோசமான மூட்பறந்து விட்டது. பதிலாக என்ன நியாயப்படுத்துகிற அவசியம் எனக்கு.

“ஏன் கூப்பிடோனும்.... நீங்கள் படம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறியள்.... எங்கடை வேலை எங்களுக்கு.... அதை நான் செய்தன்.”

திரும்பவும் “எங்கட வேலை” என்று பன்மையில். எனக்கு ஏரிச்சல் ஏரிச்சலாக வந்தது. பெண் விடுதலை பெண் சமத்துவம் பற்றி பேசுகிறவன் நான் என்பதால் எனக்கு அடிப்பதற்காக இவள் இப்படிக் குத்துகிறாள்.... இல்லாவிட்டால் இப்படி பன்மைப்படுத்தத் தேவையில்லையே....

“ஏன் உப்படிக் கதைக்கிறாய்... ஏதாவது வேலையிருந்தால் எனக்குச் சொல்லியிருக்கலாம்தானே... நான் வந்திருப்பன்றானே...”

பதிலுக்கு இவள் சிரித்தாள். இது என்ன நக்கல் சிரிப்பா சும்மா சிரிப்பா என்று புரியவில்லை. கேட்டேன்.

“என்ன சிரிக்கிறாய்?”

“சிரிக்காமல் பின்னை என்ன? நாங்கள் இரண்டு பேருமாத்தானே பிள்ளையளோடை வந்தனாங்கள். பிள்ளையள் சாப்பிடேல்லை என்டு உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. லேற்றா வேறை போச்சது அவையளுக்குச் சாப்பாடு குடுக்கோணும். படுக்க வைக்கோணும்... வீட்டிலை என்ன சாப்பாடு இருக்குது... காணுமோ இல்லாட்டி சமைக்கோணுமோ என்டு ஒரு யோசனை உங்களுக்கு வரேலைத்தானே!”

கேள்வி சாதாரணமாகத்தான் வந்தது. ஆனாலும் நஞ்சைக் குத்திக்கிழிக்கிற கேள்வி. என்னை ஒரு கணத்தில் குற்றவாளியாக்கி விடுகிற கேள்வி. நான் என்னைப் பாதுகாக்க முடியாமல் தடுமாறினேன்...

“நான் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில்லை இருந்திட்டன்...” என்ற எனது இழுப்புக்கு அவளது பதில் சீடென்று வந்தது. “நானும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தா தெரிஞ்சிருக்கும் என்ன நடந்திருக்குமென்டு.”

எனக்குப் பேச முடியவில்லை. நான் மௌனமானேன். பிறகு இருவருமாகச் சாப்பிட்டு விட்டு படுக்கும் வரை எனக்கு எதுவும் பேச முடியவில்லை. என்ன இருந்தாலும் இவள் இப்படி என்னைக் குத்தியிருக்கக் கூடாது. என்று மனம் அங்கலாய்த்தது. மௌனமாகப் படுத்திருந்தேன்.

“என்ன... ஏறிட்டுதோ” என்று கேட்டாள் இவள்.

“இல்லை... பின்னை என்ன... என்னைக் கூப்பிட்டிருக்கலாம் தானே... கூப்பிடாமல் இருந்திட்டு இப்ப குறைபிடிச்சால் பின்னை ஏறாதா என்ன?

“நான் வேண்டாம் என்றுதான் விட்டனான். பாவும் ஆசையாய்ப் பார்க்கிறியள். பார்க்கட்டன் எண்டிட்டு நான் வேலையளைச் செய்தன்... ஆனால் நீங்கள் ஒருக்கா என்னைக் கூப்பிட்டு இஞ்சை இந்தப் படத்தைப் பார் என்டு கேட்கேல்லைத் தானே?”

'நான் இந்த உலகத்திலை இல்லை. அவ்வளவு நல்ல படம்...'

'தெரியும். அதுதான் நான் பேசாமல் இருந்தனான்... ஆனால் இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டுவேலை அதுவும் சமைக்கிறது மாதிரி வேலையளை நானே செய்யிற்கை எனக்கு சகிக்க முடியேல்லை. அப்படிச் செய்யேக்கை உங்களிலைதான் எனக்குக் கோபம் வருது. நானும் படிச்சனான் தானே. வேலையும் பார்க்கிறன். ஏன் நான் மட்டும் இந்த வேலையளை தனியா முறியோன்றும்... எனக்கும் உங்களைப்போல படம் பார்க்க வேணுமென்டு ஆசையில்லையா.'

எனக்கு இவள் சொல்லுவது பரிந்தது. அதிலுள்ள நியாயங்களும் புரிந்தன. ஆனால்... ஆனால்... ஏனோ அதை முழுமையாக ஏற்றுக்காள்ள முடியாதது போல ஒரு நெருடல்... ஏன்... ஏன் எனக்கு அப்படத் தோன்றுகிறது?... ஒரு வேளை இவள் என்னை ஒரு வேற்று ஆளை விமர்சிப்பது போல விமர்சிப்பதுதான் இதற்குத் காரணமாக இருக்குமா? எனது மனதில் இந்த ஏரிச்சல் உணர்வு எழுவதற்குக் காரணம் என்ன?... உண்மையில் எனக்கு இவளைப் போல வீட்டு விசயங்களில் வேலைகளில் இயல்பாகவே ஈடுபடும் உணர்வு அல்லது யோசனை வருவதில்லைதான். அது எனது பழக்க தோழமாகவும் இருக்கலாம்... நானும் முடிந்தளவு முயன்று முயன்று பார்க்கிறேன். ஆனால் நான் எவ்வளவுதான் செய்தாலும் நான் இவள் இல்லையே. இவளைப் போலவே சிந்திக்கவும் செயற்படவும்... இது ஏன் இவளுக்குப் புரியமாட்டேன் என்கிறது? என்னுடன் ஏன் இவளால் இப்படிப் பேசிக் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது? எதற்காக ஒரு எதிராளியை விமர்சிப்பது போல் கவரான வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து என்னைக் குத்தவேண்டும்?

'ஆனால் நான் மற்றவங்கள் போலையா? எவ்வளவு உதவி செய்யிற்ன் உனக்கு...'

அவள் எனது வசனத்தையே தனக்கு வாய்ப்பாகப் பிடித்துக் கொண்டாள். "ஓமோம் செய்யிற்னீங்கள்தான். ஆனால் உதவிதானே. நீங்களே சொல்லிறியன் உதவி என்டு. ஆனால் வேலை என்றதானே..."

இந்த வேலையள் என்ற வேலையாக இருக்கிறதுதான் எனக்குப் பிடிக்கேல்லை... உங்களுக்கு உதவி செய்யிற சந்தோசம் பெருமை எல்லாம் இருக்கு... விரும்பினால் அல்லது நான் கேட்டால் செய்யலாம். செய்யாமல் விட்டால் ஒன்டுமில்லை. ஏனென்டால் அது உங்கடை வேலை இல்லை.'

திரும்பவும் முகத்திலிடிக்கப்பட்ட உணர்வு. எதையுமே பேசமுடியாமல் எனது நாக்கைக் கட்டிப்போட்டுவிட்ட வார்த்தைகள். சாதாரணமாக மிகச் சாதாரணமாக அவளது வாயிலிருந்து பறந்து வந்து என்னைத் தாக்கின. மிகவும் இயல்பாக எந்தவிதமான சலனமுமின்றி அவள் இவற்றைச் சொன்ன வேகத்தில் நான் என்னைத் திடீரன் சிறுத்துப் போனவனாக உணர்ந்தேன். அவள் கம்பீரமாக என்னை நோக்கிப் பார்ப்பது போலவும் நான் குற்ற உணர்வு காரணமாக ஒடுங்கி என் ஆளுமையை இழுந்து குறுகிப் போனதாகவும் உணர்ந்தேன். அடுத்து நான் என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஒரே வழிதான் இருந்தது. எனது சமூக அதிகாரத்தை அல்லது மாமிசப் பலத்தை கூட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு "பொத்துவாய்... தலைக்கு மேலை ஏறாதை... நான் இப்படித்தான் இருப்பன்..." என்று இப்படி எதையாவது சொல்லி இவளை அடக்கிவிட்டு நான் வென்று விட்டதாகப் பெருமிதப்படலாம்... ஆனால்... ஆனால்... அது உண்மையாக... நியாயமாக இருக்குமா? எனது மனச்சாட்சிக்கு என்னால் பதில் சொல்ல முடியுமா... ஒரு அடிப்பட்ட நாய் போல எனது மனது அழுதது. நான் மொனமானேன்.

இதற்குப் பிறகு நான் பேசவில்லை. மொனமாகப் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டேன். அவள் என் அருகே நகர்ந்து ஒட்டிக் கொண்டாள்.

அவளது உடலினதும் கந்தலினதும் மெல்லிய மணம் என் நாசித்துவாரத்தினாடு சென்று மனமொங்கும் வியாபித்தது. கனத்த மனது மெல்லக் கரைவது போன்ற ஒர் உணர்வு. கையை எடுத்து அணைத்துக் கொண்டேன். ஆயினும் மனதில் ஒரு மூலையில் அந்தக் கேள்வி திரும்பவும் எழுந்தது. "ஏன்... ஏன்? இவ்வளவு தெரிகிற இவங்கு ஏன் என்னைப்

பற்றிப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை...? என்னை வேலை செய்து தரும்படி கேட்டால் என்ன குறைந்து விடப்போகிறது இவளுக்கு? ஏன் இப்படி ஒர் அன்னியனுடன் நடந்து கொள்வதைப் போல என்னிடமும் எதையும் கேட்காமலே தானே செய்ய வேண்டும்... இது ஒருவகை குழந்தையான பழிவாங்கும் உணர்வில்லையா? சம்மாவே இவளுக்கு என்மீது ஏரிச்சல் வருகிறதோ...? என்னைப் பார்த்தாலே நான் எதையும் செய்யாத ஒரு சோம்பேரி என்று இவளுக்குத் தோன்றுகின்றதோ என்னவோ? நான் எந்த வேலையை இந்த வீட்டில் செய்யவில்லை. உடுப்பத் தோய்க்கவில்லையா? இவளுடன் வேலைகளில் நானும் பாக்கெடுத்துக் கொள்வதில்லையா... இதெல்லாம் ஏன் இவளுக்குத் தெரியவில்லை. குடும்பத்திற்கான எனது உழைப்பு இப்படி அங்கீகரிக்கப்படாமல் போவது ஏன்? எனது செயல்கள் குறித்து இவளிடம் ஒரு இளக்கரமான உணர்வு ஏற்பட்டிருக்கிறதா? அப்படியென்றால் அதற்குக் காரணம் என்ன? ஒருவேளை என்னைப் பிடிக்காமல் போய்விட்டதா? இல்லை யென்றால் அடிக்கடி என்மீது ஏரிந்து விழுவதற்குக் காரணம் என்ன...

நாலு மணிக்கே எழுந்து எல்லாம் நடந்திருக்கு. என்னை எழுப்பவில்லை. பெருந்தன்மையோடு எழுப்பாமல் விட்டது போல விட்டுவிட்டு எல்லாம் செய்திருக்கிறார். அப்பதான் குறைபிடிக்கலாம். என்ன அழுத்தும் இவளுக்கு. ஏரிச்சல் ஏரிச்சலாக வந்தது மீண்டும். மௌனமாக எழுந்து குளியலறையை நோக்கி நடுந்தேன்.

குளித்துவிட்டு வந்து உடுப்பு மாற்றும் போது இவளிடம் கேட்டேன்.

'என்னை எழுப்பியிருக்கலாம் தானே.'

'சம்மா போங்கோ... ஆம்பிளையளே இப்படித்தான். எல்லாம் பேச்சுக்குத்தான்... ஏன் நான் எழுப்போனும்? எவ்வளவு நேரமாக அலாரம் அடிச்சது. நீங்கள் எழும்பேல்லையே...'

பேசிக் கொண்டே அவள் வேலைக்குப் புறப்படத் தயாரானாள். குரலில் அவ்வளவு கோபம் இல்லை. ஒரு வகை அச்செட்டான் இருந்தது. கோபத்தைக் கூடச் சகிக்கலாம் இந்த அச்செட்டான் இன்னும் அதிகமாக என்னைத் தாக்கியது. இது என்னை அவமதித்தது... சீ... என்ன நரகம் இது... எந்த நேரமும் ஒரு வகை ஆற்றாமைக் குழறல் மனதுக்குள் புகைந்தது. ஒவ்வொரு கணமும் இந்த மாதிரி விடயங்களை இவளிடம் பேச நினைக்கின்ற ஒவ்வொரு கணமும் ஏதோ பெரிய குற்றம் செய்து விட்டது போன்ற உணர்வுடன் மனதைக் குறுக்கிக் கொண்டு... சகஜமாகவும் இயல்பாகவும் பழக முடியாமல்.... அவஸ்தைப் படுகிறதாய்... நஞ்சு முட்டிவிடுகிற மாதிரி நெஞ்சில் அழுத்தம் பாய....

இந்த நரக வாழ்க்கை எத்தனை நாளைக்குத் தொடரப்போகிறது. இப்படி எனது மனசாட்சியைக் குத்திக் குத்தி ரணமாக்கியபடியே வாழ்க்கையை எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் ஓட்ட முடியும்... மற்றவர்கள் எல்லாம் எவ்வளவு சந்தோசமாகவும் இயல்பாகவும் இருக்கிறார்கள்... இத்தனைக்கும் அவர்கள் குசினிப்பக்கமே போயிருக்க மாட்டார்கள்...

என்னை அறியாமலேயே ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வந்தது.

இவள் திடுக்கிட்டு எழுந்தவள் போல எழுந்தாள்... ‘என்னப்பா இன்னும் நீங்கள் நித்திரை கொள்ளவில்லையே...’

நான் ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. எழுந்து வைட்டபேப் போடாள். ‘அலரம் வைக்க மறந்திட்டன்’ என்றபடி மணிக்கூட்டை எடுத்து செற் பண்ணினாள். நேரத்தைப் பார்த்தேன். 12 மணி ஆகிவிட்டது. அவள் மணிக்கூட்டை வைன்ட் குடுத்து செற்பண்ணினாள்.

‘எத்தனை மணிக்கு வைக்கிறாய்?’

‘நாலரைக்கு’

‘நாலரைக்கோ... இப்பவே பண்ணிரண்டு மணி... எவ்வளவு நேரம் படுக்கப் போறாய்....’

'என்ன செய்ய அப்ப'

'வேண்டாம். அலாஹம் நிப்பாட்டு. நாளைக்கு கடையில் சாப்பாடு எடுப்பாம்'

இவள் சிரித்துக் கொண்டே மணிக்கவட்டை தலைமாப்பில் வைத்தாள். எப்படில்லை அணைத்துவிட்டு சரிந்து படுத்துக் கொண்டாள்.

'என்ன நான் சொல்லுவூன். நீ சிரிக்கிறாய்....'

எனது குரலில் சற்று கூடேறியிருந்தது.

'எத்தனை நாளைக்கு கடையில் எடுக்கப்போறியள்'

'நாளைக்கு மட்டும்'

'நாளையன்றைக்கு'

'சமைப்பம்.... வேளைக்குப் படுத்திட்டு எழும்பி...'

'ஆழர்?'

'நாங்கள்தான் ரண்டு பேருமா?'

'படுங்கோ எனக்கு நித்திரை வருது....' உரையாடலை இந்த அளவில் முழுத்துவிட்டு திரும்பப் படுத்துக் கொண்டாள் இவள்.

அதேவிதமான பதில் திரும்பவும்... எனக்குப் பற்றிக் கொண்டு வருவது போல நெஞ்சில் கொதிப்பு எழுந்தது. என்ன அலட்சியம்... என்னைப்பற்றி தான் வைத்திருக்கும் அபிப்பிராயத்தை முகத்தில் அடித்தால் போல் சொல்லிவிட்டு படுத்து விட்டாள். அந்த அபிப்பிராயம்தான் எவ்வளவு மோசமானது...? ஒரு குடிகாரன் குடிக்க மாட்டேன் என்று சுத்தியம் செய்யும் போது அவனைப் பார்த்து அரூவுருக்கிறோமே அப்படி ஒரு அவருவருப்பான அபிப்பிராயம் அல்லவா இது... நீயாவது செய்யிறந்தாவது என்ற இகழ்வான நினைப்பின் விளைவான அலட்சியமும் திரும்பிப் படுத்தலும் எனது ஆன்மாவின் உண்மைத் தன்மையை கொச்சைப் படுத்துவதாக... இழிவபடுத்துவதாக... உடம்பு கொதிப்பேறி விட்டது போல அரியண்மாக இருந்தது. மேலே மின்விசிறி சூழன்று கொண்டிருந்த போதும் காற்று அடைக்கப்பட்ட அறைக்குள் இருந்து மூச்சுச் திணறுவது போல...

புரண்டு புரண்டு படுத்துப் பார்த்தேன். தூக்கம் பிடிப்பதாக இல்லை. சுற்றிச் சுற்றி... அதே நினைவுகள்... அதே கழிவிரக்கப்படும் மன

அவஸ்தை. எழுந்து கூட்டைப் போட்டேன். இவள் ஆழந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். இவளால் எப்படி இவ்வளவு நிம்மதியாக எந்த மனாவஸ்த்தையும் இன்றித் தூங்க முடிகிறது என்று நினைக்கையில் ஏரிச்சலாகவும் பொறாமையாகவும் இருந்தது. ஒரு சிகரட்டை எடுத்து பற்றவைத்துக் கொண்டு கூற்றை அணைத்துவிட்டு வெளியே வந்தேன். வானத்தில் பால்நிலா இன்னமும் பளிச்சனை எரிந்து கொண்டிருந்தது. புகையை ஆழமாக இழுத்து நெஞ்சின் ஓரங்களில் அரித்துக் கொண்டிருக்கும் சமையடன் மோதவிடுவது போல அதை அடக்கிவைத்திருந்தேன். நிலவு ஒளி வீதியைக்கும் தவழ்ந்து வழிந்து ஓடுவது போல... எந்தவித பேதா பேதமற்று யாருடைய விருப்புக்கோ வெறுப்புக்கோ செவிசாய்க்காமல் சமமாக அது ஒளியைப் பெய்து கொண்டிருந்தது... இந்த நிலவுக்குத்தான் புறக்கணிக்கப்படுகிறேன் அவமதிக்கப்படுகிறேன். தனது ஆத்மார்த்தமான உதவி புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை என்று என்றாவது தோன்றியிருக்குமா...? அல்லது அல்லது அது அதையல்லாம் பற்றி அக்கறைப்படாததாக இருக்கிறதா...?

வீதியில் சும்மா கால் போன போக்கில் நடந்தேன். மெல்லிய குளிர் காற்று உடம்புக்கு இதுமாக இருந்தது. மனசை மெல்லத்தேற்றுவது போலத் தமுவியது... இவளது மனதில் என்ன உணர்வுகள் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன... ஆனாலும் பெண்ணாலும் சமம் என்றால். அதை ஏற்றுக் கொள்வதென்றால் ஏன் ஒரு பெண்ணைப் போல என்னால் சிந்திக்க முடியவில்லை என்று இவள் நினைக்கிறாள். இது எவ்வளவுக்குச் சாத்தியம்... வீட்டு வேலைகள் ஒரு சமையாக இருப்பதால் இவளது இந்தக் கேள்வியில் நியாயம் இருக்கிறதுதான்... ஆனால்... ஆனால் ஒரு பெண்ணைப் போலவே ஆணால் சிந்திக்க முடியுமா...? ஆனாலும் பெண்ணாலும் இடையில் எந்த வேலைப்பாகு பாடுகளும் இல்லாமல் வந்தாலும் கூட இது சாத்தியமா? அப்படியான ஒரு சூழலில் குடும்பம் என்று ஒன்று இருக்குமா....? குடும்பம் என்ற மாதிரி இல்லாமல் ஒரு கூட்டு வாழ்வு இருக்குமா... இப்போது நான் வாழ்வதை குடும்பம் என்று சொல்லலாமா? மனம் விட்டுப் பேசி ஒரு வாரத்திற்கு மேலாகிறது.... வெறும் காமச் சுகம், மட்டும்தான் எப்பவாவது எம்மை இனைக்கும் ஒரு பாலமாக இருக்கிறதா?

மற்றிற்கலா வேலைகளிலும் நான் இவளைப் பற்றியும் இவள் என்னைப் பற்றியும் ஒரு அன்றியப் பிறவியைப் போல் பார்த்துக்கொண்டு... ஒருவரை ஒருவர் விமர்சித்துக் கொண்டு... அல்லது ஏரிச்சல் பட்டுக்கொண்டு... குடும்பம் என்பதே ஒரு பொய்யான கருத்துத்தானா?

எனது நடைதடைப்பட்டது. அந்தக் கிழவியின் வீட்டின் முன்னால் இப்போது பலர் கூடியிருந்தார்கள். வெள்ளையாக ஒரு பனர் கூட கட்டப்பட்டிருந்தது.... ஒ..... சாவீடு... யாராக இருக்கும்.... அவளாக அந்தக் கிழவியாக இருக்குமோ.... ஒரு கணம் மனதில் திகில் எழுந்தது போல ஒரு உணர்வ திரும்பி வீட்டிற்குப் போனேன். இவள் ஆழந்த தூக்கத்தில் இருந்தாள். தட்டி எழுப்பினேன்.

‘என்னப்பா’

‘இஞ்சை... அந்த தொங்கல் வீட்டிலை ஆரோ செத்துப் போச்சினம்....’

‘ஓ... தெரியும்... அந்தக் கிழவிதான் செத்துப்போச்சது... படுவ்கோ இதுக்கே எழுப்பினனிங்கள்.’

‘உனக்கு முதலே தெரியுமே’ திரும்பவும் கண்களை மூடியவளை உலுப்பிக் கேட்டேன்.

“ஓமப்பா... படுவ்கோ... கிழவி இரண்டு நாளா வருத்தமா இருந்ததாம் செத்துப்போச்சது...” இவள் வாய் குழறியது. திரும்பவும் உறங்கிவிட்டாள்.

ஏனோ எனக்கு அந்தக் கிழவியின் முகம் கண்முன் வந்து நின்றது... அவள் யார்... அவளுக்கு யார் யார் இருக்கிறார்கள்... என்ன வருத்தமாக இருக்கும்... தனியாகவா அந்த வீட்டில் இருந்தாள்... இராணுவத்தில் இருந்த ஒரு மகனைத் தவிர அவளுக்கு வேறு யாரும் இல்லையா?

திடீரன்று அந்தக் கிழவியின் முகத்தின் சுருக்கங்கள் நிமிர்ந்து இளமைத் தோற்றம் வந்தது போலவும் அவள் வீட்டுக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடப்பது போலவும் தெரிந்தது. மகனைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப ஒடி ஒடி அலுவலக்களைச் செய்வது போலவும்... பிறகு அவனை வேலைக்கு அனுப்ப என்று பற்பது போலவும் அவள் அசைவுகள் தெரிந்தன. தலையை வாரக்கூட நேரமில்லாமல் முடியை அள்ளி முடிந்தபடி அவள் அவசர அவசரமாக உடுப்புத் துவைப்பதாகத் தெரிந்தது... இராணுவ சீருடையுடன் மகன் வடக்குக்குப் போவதற்காக வாகனத்தில் ஏறுவதை இவள் பார்த்துக் கொண்டு இருந்து விட்டு அழுதபடி வீட்டுக்குள் போவதாகத் தெரிந்தது... அவளது முகத்தின் இடுக்கினுள்ளே தெரிந்த கண்களின் ஏக்கமும் துடிப்பும் இவளது கண்களைப் போல... இவளது கண்களாய்... ஒ... அவை இவளது கண்கள் தானா... ஏன் அவை இவ்வளவு பலவீளமாகத் துடிக்கின்றன. ஏக்கமும் துயரமும் ரேரைகளாக எப்போது அங்கே பழந்தன... ஒ... இந்த முகம் இதுயார்... இது இவளா... கிழவியா? கண் துடிக்கிறதே... இறந்து போன கிழவியின் கண்கள் துடிக்க முடியுமா? படுத்திருக்கும் கிழவியின் கண்களை நெருங்கிப் பார்க்க முயல்கிறேன். அவை திடீரன்று என்னைக் குத்திட்டு வெறிந்துப் நோக்குவதாய்... ஒ... இது இவள் கண்கள் தான்...

ஏனோ உடம்பெல்லாம் நடுங்குவதை போல இருந்தது. திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தேன்...

உடல் வியர்ந்திருந்தது. வெளியே ஹோலில் ஸலட் ஏரிந்தது. கட்டிலை விட்டு எழுந்து வந்தேன். வெளியே எல்லாம் வழுமைப்படி நடந்திருந்தன. மனைவி வேலைக்குப்போக தயாராகிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. எனது கணவுத் தாக்கத்தில் இருந்து நான் இன்னமும் முற்றாக விடுபோமல் இருந்தேன். கிழவி பற்றி அறிய மனம் துடித்தது. இவளிடமே கேட்டேன்....

‘அந்தக் கிழவிக்கு ஆர் இருக்கினம்’

‘ஒருதரும் இல்லை..... ஆழியிலை இருந்த ஒரேயாரு மகன் மட்டும்தான். அவனும் மூண்டு வருசத்துக்கு முதலே செத்துப்போனானாம்.’

'பாவம்' என்றேன் நான்.

'பாவம் தான்' சொல்லியபடியே இவள் கண்ணாடி முன் நின்றபடி தனது தலைமுடியை வாரத் தொடங்கினாள்.

'அவ்வளவு தானா?' என்று இருந்தது எனக்கு. ஆக அந்தக் கிழவியின் வாழ்க்கை முழந்து விட்டது. அவள் எப்படி எதைத்தான் ஒவ்வாறு மாலையும் வெறித்துப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருப்பாள்? அவளது நினைவுகளை யாருக்காவது சொல்லியிருப்பாளா? அல்லது அவையும் அவளுடனேயே அடக்கமாகி விட்டனவா? ஆக இத்தனைகால வாழ்க்கைப் போராட்டம் ஏக்கம் எல்லாவற்றினதும் முடிவுதான் என்ன? அவள் வாழ்ந்தாளா? அவளது வாழ்வுக்கான அந்தத்தை அறிய முயன்று தோற்றுத்தான் போனாளா?

நான் குளித்துவிட்டு புறப்படத் தயாரான போது இவள் கேட்பாள்.

'எத்தனை மணிக்கு வருவியள்'

கிழவியின் நினைவுகளில் இருந்து இந்தக் கேள்வி என்னை இந்த உலகுக்கு இழுத்து வந்தது.

'ஜஞ்சரை ஆகும்.... ஏன்?'

'இல்லை வீட்டுச் சாமானெல்லாம் முழுஞ்சது... ஒருக்கா ரவுண் கடைக்குப் போகோணும்.'

'சரி'

'பெரியவளஞ்சுக்கு ஒரு சோடி ஸ்கலூக்குப் போடுகிற சப்பாத்தும் வாங்கோணும்....'

'சரி'

'ஹாலுக்கை போட்டிருக்கிற ஜன்னல் கேட்டின்களைப் பாத்தனிங்களோ'

'ஏன்'

'எல்லாம் வெளிறிக் கிழிஞ்ச போய்க் கிடக்குது'

'ம'

'அதுவும் வாங்கோணும்.... இன்டைக்கு சம்பளத்தோடை வாங்கினால்தான்.'

'ம'

'காஞ்சம் வெள்ளனெண வரேலாதே...'

'அதுக்கு முதல் வரேலாது... ஏன் நீ போய் வாங்கன்'

'நான் வாங்கிறதென்டால் ஏன் உங்களைக் கேக்கிறன் அவள் குறில் கூடேறுகிறது.'

'நீ முதல்ல சொல்லியிருக்கலாம் தானே... இன்டைக்கு எனக்கு வேலை இருக்கிறது... அப்ப நாளையன்டைக்கு வாங்குவம்....'

'எப்ப முதல்லை சொல்லிறது.... எப்ப நாங்கள் இருந்து கதைச்சனாங்கள் சொல்ல.... நாளைக்கு வீட்டை ஆக்கள் வேறை வருகினம். ஒரு சாமானும் இல்லை....'

'ஆர்'

'ஆர் வேறை உங்கடை ஆக்கள் தான்'

இதற்கு மேல் நான் பேசவில்லை. இவளது பதில் திரும்பவும் என்னைத் தாக்கிவிட்டது. இனிப் பேசினால் காலை நேரத்துப் பொழுதே அரியண்டமாகிவிடும். மௌனமாகப் பழயிறங்கி நடந்தேன்.

'என்ன வரவியதோ?'

இவள் தனது முடிவில் உறுதியாகத்தான் இருக்கிறாள் எதைச் செய்ய வேணுமோ அதைச் செய்வதில் எவ்வளவு மோசமாக நடந்தாலும் சரி அவள் உறுதிதான். நான் பதில் பேசாமல் நடந்தேன்..

அலுவலகத்தில் இருக்கும் போது காலை உறையாடல் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது. வீட்டிலே சாமான்கள் இல்லை.... எனது உறவினர்கள் வருகிறார்கள். வீட்டு ஹோல் கேட்டின்கள் வெளியிருக்கின்றன.... ஒ... இவையெல்லாம் எனக்குத் தோன்றவே இல்லைதான்....

'ஆம்பிளாங்களே உப்பிழுத்தான். எல்லாம் கதைக்கத்தான்' என்கிற இவளது வார்த்தைகள் உண்மைதானோ....

நஞ்சக்குள் ஏதோ ஒரு குற்ற உணர்வும் இவள் மீதான ஒரு பரிதாப உணர்வும் எழுவது போல... பாவும் இவள் என்று தோன்றியது.

ஒரு 'சோட் லீவ்' போர்மை எடுத்து நிரப்பத் தொாங்கினேன்.

வீட்டுக்குப் போய் என்ன நடக்கப் போகுதோ? பின்னேரம் சந்தோசமாகக் கழியுமோ? திரும்பவும் அதே பிரச்சனைகள் எழுமோ.... இது எனக்கு மட்டுமேயான ஒரு பிரச்சனையோ அல்லது என்னைப் போன்ற இக்காலத்து நாயகர்கள் எல்லோருக்கும் உள்ள பொதுவான பிரச்சினைதானோ... சாமான் வாங்கப் போகும் இடத்தில் இவள் ஏதாவது சொல்ல நான் ஏதாவது சொல்ல...

'என்ன வேஷாட் லீவ் போமோடை யோசினை? வைஃப் ஒடை வெளாப்பிங் போகப் போறியுளோ? பின்னேரம் போற சொப்பிங்கைப் பற்றி இப்பவே கனவு காணுகிறியன் போல'

கிண்டலைத்தான் என்னுடன் வேலை பார்க்கும் இன்னொருவன்.

'ஓமோம்....' சிரித்து மழுப்பியபடி போயில் கையெழுத்திட்டு விட்டு மனேஜரின் அறையை நோக்கி நடக்கிறேன்....

சிவனேஸ்வரி ரெநாபேட்கென்டி

(நக்கீரன் மகளி)

பொற்புதி.

(டென்மார்க்)

இருட்டு

காலை பத்துமணி கருமுகில்கள் எதுவும் இல்லாத நீலவானத்தில் இருந்து சூரியன் தன் இளங்கூட்டுக்கராங்களால் பூமியை மெல்லத்துடவிக் கொண்டிருந்தான். மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறந்தவளாய் சத்யா பேருந்து நிலையைம் நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள். மெல்லிய மஞ்சள்நிற பருத்திச்சேலை உடுத்து அதற்கேற்றபடி கறுத்த நிறச்சட்டையும் போட்டு நேர்த்தியாக அணிந்திருந்தாள்.

ஆயிரம் ரூபாய்ச் சேலையென்றாலும் அவள் உடுத்தும் அழகால் பத்தாயிரம் ரூபாய்ச் சேலையாக மற்றவர் கண்களுக்குத் தெரிவதுண்டு. கழுத்தில் ஒரு மஞ்சள் கயிறும் கையில் ஒரு மணிக்கூடும் மட்டுமே அவள் அணிகலன்கள்.

என்றும் போல் புன்னகை மாறாத முகமும் மெல்லிய வசீகரத் தோற்றமும் அவள் வயதைக் கணக்கிட முடியாதவாறு இருந்தது. ஆயிரம் வலிகளை தனக்குள் மறைத்துப் புன்னகைக்கும் வித்தையை நன்றாக கற்றுத்தேர்ந்தவள் சத்யா. பேருந்து நிலையத்தில் நின்ற யாற்பானைம் போகும் பேருந்தில் ஏறி பாக்கியம் மாயிக்கு வாங்கிய பொருட்களை பக்குவமாய் வைத்துவிட்டு யன்னலோரத்தில் அமர்ந்து தன் கடந்த காலத்தை மீட்டுக்கொண்டிருந்தாள். திடீரென பேருந்தின் பின்புறத்தில் கேட்ட சப்பாத்துச் சத்தத்தால் சத்யாவின் இதயம் படபடக்க உடம்பெல்ளாம் வியர்த்துக்கொட்டியது.... “உங்க ஆரோ சங்கிலி அறுத்துப்

போட்டாங்களாம் அதுதான் கள்ளனெனத் தேடுறாங்களாம்..." ஒரு வயோதிபர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் அதைக் கேட்டபின் சத்யா அமைதியடைந்தான்.

அன்று சத்யாவீடு ஒரு மகிழ்ச்சிக்கூடு மூன்று பிள்ளைகளும் பெற்றோரும் எப்பவும் ஒன்றாகவே இருந்பார்கள். அம்மாவும் அப்பாவும் ஆசிரியர்கள். அவர்கள் குடும்பம் பெரிய பணக்காரர் குடும்பமல்ல நடுத்தரக்குடும்பந்தான். ஏந்தப் பிரச்சனைக்கும் போகாது அமைதியான பெற்றோர்கள் அதற்கேற்ப பிள்ளைகளும்.

சத்யா வீட்டின் கடைக்குடி எல்லாவற்றையும் அமைதியாக இருந்து அவதானிப்பவள். சத்தும் போட்டுப் பேசாதவள் ஆனால் அடிக்கடி கேள்வி கேட்பது அவள் வழக்கம். சத்யாவுக்கு அண்ணா ஈங்கரும் அக்கா வித்யாவும் சகோதரர்கள். அண்ணா ஈங்கரை நாட்டுக்குழப்பம் காரணமாக வெளிநாடு அனுப்பிவிட்டார்கள்.

அவளின் ஒரே உயிரான அக்கா வித்யா நண்பியாகவும் பல சமயம் துயாகவும் இருந்தாள்.

சத்யாவுக்கு காலையில் தலை சீவுவதில் இருந்து மாலையில் பாம் சொல்லிக்கொடுப்பது வரை அக்கா வித்யாதான்.

பிள்ளைகளும் பெற்றோரும் சமூகப்பிரச்சனைகளில் இருந்து பாடநால்கள் வரை கலந்துரையாடுவார்கள். சீதனாம், சாதிப்பிரச்சனை, பெண்ணாடமைத்தனம், ஏற்றத்தாழ்வுகள் போன்ற எம் சமூகப்பிரச்சனைகள் ஒழிய வேண்டும் என்பதே பிள்ளைகளின் விருப்பம். இவற்றை ஒழிப்பது கடினம் என்பது பெற்றோர் கருத்து. "அம்மோ... எனக்குச் சீதனாம் கொடுக்க கூடாது அண்ணாக்கும் வாங்கக்கூடாது சொல்லிப் போட்டன்" சொன்னாள் சத்யா. "சரி சரி எங்கட சத்யாக்குட்டிக்கு கலியாணம் வேண்டாம் விடுவம்..." என்பாள் அம்மா. எல்லோரும் சிரித்து சத்யாவைக்கேளி செய்வார்கள்.

வித்யாவும் சத்யாவும் வயது வித்தியாசம் என்றாலும் ஒட்டிப்பிறந்தவர்கள் போல் ஒரே மாதிரி சட்டை போடுவதும் ஒன்றாகத் தூங்குவதும் விடிய விடிய கதைதைப்பதும் எனப் பிரியாமல் இருப்பார்கள். அதைப்பார்க்கும் அம்மா

“பிள்ளை... சத்யா... அக்கா கலியாணம் கட்டிப் போக என்ன செய்யப்போகிறோய். அவளை விட்டுவிட்டு அரை நிமிசம் இருக்கமாட்டியாம்... உன்ற வேலையை நீயே செய்து பழகு...” என்பாள். “சும்மோ இருங்கோ அம்மா அதை அப்ப பார்ப்பம்” என்பாள் சத்யா.

உயிரான அக்காவுக்கு நடந்த துயரம் சத்யாவின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட திருப்பங்களுக்கு மூலகாரணம். அக்காவை நினைத்ததுமே சத்யாவின் நெஞ்சு கனத்து கண்கள் கலங்கின. பாக்கியம் மாமியும் அருகிருந்து சத்யா வீட்டுத் துண்பங்களைப் பகிர்ந்தவர். யாழ்ப்பாணம் போக ஏதோ தடுத்தாலும் மாமி செய்த உதவிகளை நினைக்க போகாமல் இருக்க மனம் ஏற்கவில்லை. பாக்கியம் மாமிக்கு உடல் நலம் இல்லையென ஊர்ப்பெடியன் ஒருவன் மூலம் அறிந்து மாமியைப் பார்க்கவே யாழ்ப்பாணம் போய்க்கொண்டிருக்கிறாள். யாழ்ப்பாணம் போவதே சத்யாவுக்கு வெளிநாடு போல்தான் 95 இற்குப்பின் அவள் கிளிநொச்சிப் பகுதிகளிலேயே இருக்க வேண்டியதாயிற்று.

யாழ்ப்பாணம் என்றாலே அந்தக் கசப்பான ஞாபகந்தான் முதலில் வரும். அந்த நாள் எப்படியெல்லாம் சத்யாவை மாற்றியது. அதற்குப்பின் ஆயிரம் உயிரைப்பிழியும் வலிக்களைச் சந்தித்தாலும் அந்த நினைவு மட்டும் பெருவலியாய் அவளை ஏதோ செய்யும். அவள் காதுகளில் இன்னும் அந்தச் சப்பாத்துச் சத்தங்கள் கேட்பதாக உணர்கிறாள். முகம் சிவந்து கோபத்தை கக்குவதாக இருந்தது. முன் இருக்கையில் இருந்து சத்யாவைப் பார்த்து அசடு வழிந்தவர் மற்றப்பக்கம் திருப்பிக்கொண்டார்.

அவள் எதையும் கண்டுகொள்ளவில்லை. “அட பஸ் வெளிக்கிட்டு இவ்வளவு நேரமாக்க என்ற யோசனையில் ஒண்டும் தெரியேல்ல” என்று நேரத்தைப் பார்த்தாள். யன்னல் வழியாகத் தெரிந்த முண்டமான பணைகளைப் பார்த்து பெருமுக்கு விட்டாள். “ஸ்பிடி இருந்த எங்கட நிலம் இப்படிக் கிடக்கு இதையா... கேட்டுப் போராடப்போனோம். மரங்களைப் போலத்தான் மனுசரும் கணபேர்” தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள்.

சத்யா தன் மகளுக்கு வித்யா என்றும் மகனுக்கு சயந்தன் என்றும் பெயரும் வைத்திருக்கிறாள். இன்று பக்கத்தில் தனியாக இருக்கும் ஒரு அம்மாவுடன் பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு வந்தாள். எவ்வரையும் பிரிந்து போவதில் விருப்பமில்லை. இன்று பிள்ளைகளின் பள்ளிக்கூடம் காரணமாக அதைத் தவிர்க்குமுடியவில்லை. “அக்கா இப்போ நீயிருந்தால் உன்னோட கதைக்க எவ்வளவு இருக்கு உன்னை விட ஆறுதலாய் இருக்க யாராலும் முடியாது...”

அன்று அக்கா வித்யா கத்திய சத்தும் “ஜயோ என்னை விடுங்கோ யாராவது காப்பாத்துங்கோ...”

அக்காவை நினைக்கும் போதெல்லாம் இன்றும் அந்தச் சத்தும் காதை அடைக்கும். அந்தநாள் ஊரில் செக்கிங் என்று வந்த இந்தியன் ஆழி சத்யாவின் அம்மா அப்பாவைக் கட்டி வைத்துவிட்டு, சத்யாவை ஒருவன் இறுக்கிப்பிடித்திருக்க, அக்கா கதறக்கதற இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அந்தக் கணாங்கள் சத்யாவை வேறு ஒரு பெண்ணாக்கியது. சத்யாவை இறுக்கிப்பிடித்திருந்த இந்திய ஆழிக்காரனின் கைகளை கடித்துக் கூடிய தன் ஆத்திரத்தை வெளிப்படுத்தினாள். அவர்கள் சத்யாவை அடித்து உதைத்த போது சுருண்டு மூலையில் விழுந்தாள். என்னை விடுங்கோ என்னை விடுங்கோ என்ற அக்காவின் கதறல் கேட்டு தன்னால் முழுந்தளவு கத்திக் களைத்து மயக்கத்தில் கிடந்தாள். அம்மா அப்பா துழிப்பதைப் பார்க்கச் செத்துவிடலாம் போலிருந்தது. அந்தக் கொடுரேர்கள் அக்காவுக்கு வன்புணர்வுக் கொடுமையைச் செய்துவிட்டுப் போனபின் அக்காவை

அயலவர் வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு சென்றனர். அங்கே கொண்டுபோக முன்னே அக்கா வித்யா உலகத்தை விட்டுப் போய்விட்டாள். சத்யா அதன்பின் உறைந்து போய் ஒரு பிணம்போல் கிடந்தாள். அந்த ஆழிக்காரங்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டுமே வந்தது ஆனால் வழி மட்டும் தெரியவில்லை அவளைக் கற்றி ஒரே இருப்பாகவே இருந்தது. கொஞ்சக்காலத்தில் அப்பாவும் மாரடைப்பால் இறந்துபோக அம்மாவும் சத்யாவுந்தான். இந்தியன் ஆழியும் இலங்கையை விட்டு சென்றுவிட்டார்கள். அவளே வீட்டின் ஆணாக எல்லாவற்றையும் கவனித்தாள். அவள் குணமும் மாறி அவள் பழைய செல்லச் சத்யாவாக இல்லை.

ஒரு நாள் ரியூசனுக்கு போய்விட்டு வரும்போது வீதியில் பெண்ணுடன் சேட்டைவிட்ட பெடியனை இயக்கப் பெண் ஒருத்தி கண்டித்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டாள். அவளின் துணிவு பிழித்தது அந்தோடு பெண்களோடு சேட்டை விடுபவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆத்திரமும் இருந்தது. அவள் மனதில் எம்மைச் சுற்றி இருக்கும் இருட்டை வெளிச்சமாக்க ஒரு வழிபோல இயக்கம் தெரிந்தது ஆனால் அம்மா தனிய நாளில்லாவிட்டால் துடித்துப்போவா என்ற போராட்டம் அவளுக்குள் சில நாட்கள் நடந்தது.

எல்லோரும் நினைத்தால் எப்படி விடிவு வரும் என்று தன்னைதானே கேட்டுக்கொண்டாள் “என்ற அக்கா போல் எத்தனை பேரின் வாழ்க்கை நாசமாகிப்போச்ச... இந்தியன் ஆழி, இலங்கை ஆழி அவங்கள் மட்டுமே எங்கடையளின் எத்தனை ஊத்தை வேலையள் செய்யது” இயக்கம் என்றநும் எல்லோருக்கும் ஒரு பயமிருக்கும் என நினைத்தாள். இயக்கத்தில் சாதி, பெண்ணாடமைத்தனம், குடி போன்றவைகள் இல்லை. அந்தோடு ஒழுக்கமற்றவர்களுக்கு சரியான தண்டனை உண்டு எனச்சிந்தித்தே போக முடிவெடுத்தாள்.

அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் பாக்கியம் மாயி இருக்கிறாதானே என்று தன்னைச் சமாதானம் செய்துகொண்டு இரண்டு தோழிகளுடன் இரவோடு

இரவாகப்போனவள் தான். அதன் பின்பு யாழ்ப்பாணம் வரவில்லை. அம்மா பின்னர் இடம் பெயர்ந்து உறவினர்களுடன் வன்னிக்கு வந்தபோது இரண்டுமூறை போய்ப்பார்த்தாள். அம்மா வலியோடு இருந்தாலும் மகள் நாட்டுக்காகத்தானே போனாளீன காலப்போக்கில் ஏற்றுக் கொண்டாள். அம்மாவிடம் சேரன் என்ற போராளியை விரும்புவதாகவும் திருமணம் செய்யப்போவதாகவும் சொன்னாள். அம்மா மனதில் பயம் இருந்தாலும் சரியனச் சொன்னாள்.

வன்னி இயக்கக் கட்டுப்பாடில் இருந்தபோது சத்யா கண்ட கனவு பூமியாக இருந்தது. இப்படி எங்கள் நிலம் முழுவதும் இருந்தால் எவ்வளவு நல்லதன் நினைப்பாள். இப்படியே நல்லபடியாக திருமணமாகி இரண்டு குழந்தைகளின் அம்மாவாகவும் போராளியாகவும் இருந்தாள். அம்மாவும் வன்னியில் இறந்துபோனார். பல சாவுகளைக் கண்டதால் அம்மாவின் இழப்பை ஏற்கும் பக்குவத்தைப் பூர்ணமாக பெற்றிருந்தாள்.

எதிரி என்றாலும் உயிர்களைக் கொல்வதும் வதைப்பதும் சரியானது அல்ல என நினைப்பாள் ஆனால் மக்கள் விடுதலையை நினைத்தால் சத்யாவுக்குச் சரியாகத் தோன்றும். சேரனுடனும் இதுபற்றிப் பேசுவாள். அவனும் விரைவில் இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வரும். எங்கள் குழந்தைகளாவது இந்த வன்முறைகளைக் காணாத பூமியில் வாழவேண்டும் என்பான். இத்தனை வீரர்களும் உயிரைக்கொடுத்ததும் அமைதியான வாழ்க்கை வேண்டித்தானே என்றும் சொல்வான். ஆனால் அவர்கள் நினைத்ததற்கு மாறாக பேச்சுவார்த்தைகள் குழம் பி போர்மூண்டது. அதுதான் அந்தக் கொடிய இறுதிப்போர் எத்தனை உயிர்களைக் காவு கொண்டு மிகப்பெரிய அவலத்தை உருவாக்கியது. வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாத பேரவைம் அது.

இறுதிவரை யாரோ காப்பாற்றுவார் என்று எல்லோரும் நம்பினர் ஆனால் எவரும் காப்பாற்றவில்லை பின்னைகள் கவனம் என்று விட்டுப் போன சேரன் இன்றுவரை வரவில்லை.

“அவர் உடலைக்கட நான் காணேல்லை எப்பிடி பாசமாக கிருந்தவர்... அப்பா முகம் சரியாகத் தெரியாமல் வளருற என்ற குழந்தைகள் செய்த பாவம் என்ன... ம் ம்” சத்யா பெருமூச்சு விட்டாள். போர் முடிந்தபின் சத்யாவை கைது செய்து சிலமாதங்கள் பல சொல்லலாணாச் சித்திரவதைகள் செய்த பின் புனர்வாழ்வு அளிக்கிறோமென விடுதலை செய்தனர். வெளியேவந்து தன் குழந்தைகளை வளர்ப்பதற்காக வேற்றாரு சத்யாவாக வாழ்கிறாள்.

கொஞ்ச நேரம் இதே வலிகளை நினைத்த படி தூங்கிவிட்டாள். விழித்துப் பார்க்க யாழ்ப்பாண வீதிப்பெயர்கள் தெரிய ஏதோ ஒரு இன்றெரியாத மகிழ்ச்சியை உணர்ந்தாள். என்னதான் கிருந்தாலும் ஊரவர்களையும் உறவுக்காரர்களையும் கண்டு மனதாரப் பேசவேண்டும் என்ற ஆசை மேலிட்டபடியும் கிருந்தது. எல்லாம் மாறிப்போய் வேறு நாடுபோல் கிருந்தது. மாயி சொந்தக்காரப் பெடியன் ஒருத்தன் வருவான் என்று சொல்லியிருந்தார் ஆனால் ஒருவரையும் காணவில்லை. தரிப்பிடத்தில் இறங்கிக் காத்திருந்தாள். கொஞ்சம் கிருட்டிவிட்டது. ரோட்டில் கொஞ்சப் பெடியன்கள் கூட்டப் போதையில் போகும் பெண்களை வம்புக்கு கிழுப்பதும் கெட்ட பகிடிகள் விடுவதுமாக கிருந்தார்கள். கோபம் தாங்கமுடியவில்லை என்ன செய்வதென்று பொறுமையாக கிருந்தாள். நகங்களும் பற்களும் இல்லாத புலியென கிருப்பவளால் என்ன செய்துவிட முடியும்.

“நீங்கள்தான் பாக்கியம் அம்மம்மாட்டை வந்த சத்யா அன்றியோ”

ஒருவர் ஆட்டோவில் கிருந்து கேட்டார். ஓம் என்றாள் பாக்கியம் அம்மம்மா கூட்டிவரச் சொன்னார் என்றான். ஆட்டோவில் ஏறி பாக்கியம் மாயிவீட்டுக்குப் போகும்போது ஆட்டோவுக்குள் “ஞாபகம் வருதே ஞாபகம் வருகுதே” பாடலைக் கேட்படி இன்பமழையில் நனைந்த சின்னச்சத்யா.

சில நிமிடங்கள் பழைய ஞாபகத்தில் தன்னை மறந்துபோயிருந்தாள். அதேசமயம் வழியில் கண்ட பல காட்சிகளால் வேதனையும் அடைந்தாள். ஆட்போ மாமி வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றது. அவளின் மூத்தமச்சாள் சரசு வந்து வரவேற்றாள். மாமிக்கு மார்பகப் புற்றுநோய் வந்து ஒரு பக்க மார்பகத்தை எடுத்து விட்டார்களாம். பலர் அங்கே பார்க்க வந்திருந்தார்கள். சத்யாவை எல்லோரும் ஏற இறங்கப் பார்த்தனர். தங்களுக்குள் ஏதேதோ முனைமுனைத்தனர்.

சத்யா படுத்திருந்த மாமியைக் குனிந்து கட்டியனைத்தாள் வந்த அழுகையை அடக்கியிபடி. “சத்யா உன்னைக் காணாமல் செத்துப்போடுவன் என்டு ஏங்கினான் வந்திட்டாய் என்ற ராசாத்தி... என்ற ஒரே தம்பியின்ற மகள் சத்யா”

மற்றவர்களிடம் மாமி கவறினாள். மாமிக்கு அருகே கொண்டுவந்த பொருட்களை வைத்துவிட்டு அருகே அமர்ந்தாள்.

“அட இவாவே அந்தப் போராளி... தாயைத் தனியே விட்டுட்டு இயக்கத்துக்கு ஒடினவா...” நக்கலாக அங்கிருந்த ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரர். அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசியதை அவளால் கேட்க முடிந்தது. கேட்காததுபோல் காட்டிக்கொண்டாள்.

“ஏன்டி மோனை நீங்கள் போராடி இப்ப என்னத்தைக் கண்டியள் எல்லாரையும் சாகக்கொண்டது தானே” மாமிவீட்டுக்கு அயல்வீட்டுகிழவி நேரடியாகவே கேட்டாள்.

அந்தக் கேள்வியைக்கேட்டு தன்னை சத்யா ஆசுவாசப்படுத்த முன் அடுத்த கேள்வி வேட்டு வேகமாக “அது சரி உன்ற மனுசன் இருக்கிறானோ இல்லை செத்துப் போட்டா...னோ” என்றாள் கிழவி “என்ன... வந்தவள் தேத்தன்னி கூட குடிக்க இல்லை வாயில் வாறதெல்லாம் பேசுறியள்... சத்யா உந்த விசர்க்கதையளை காதிலை எடுக்காத மோனை” மாமி சத்யாவுக்காகப் பேசினாள்.

மாமியிடம் பலவிடயங்களைப் பேசிவிட்டுத் தூங்கப் போனவள் தூங்கமுடியாமல் முகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்னப்பா உன்ற மச்சானள ஆழிக்காரன் கொண்டு போய் வைச்சிருந்தவங்கள் என்னென்ன செய்தாங்களோ...”

பக்கத்து அலறயில் இருந்து மூத்த மச்சாளின் கணவன் தன் மனைவியிடம் சொல்கிறான். “சும்மா இருங்கோ அதுக்கு பாவம் அவள் என்ன செய்வாள்....” மீண்டும் மச்சாளின் கணவன்

“சுத்யாவின்ற மனுசன் எங்கட சாதியில்லையாம்.... மனுசன் இல்லை அவளின்ற மனுசன்கயிறும் சீலை உடுப்பும்... சீ... சீ...”

பழைய சுத்யாவென்றால் எழும்பிப்போய் அவனை கேள்வி கேட்டிருப்பாள். கோபமும் ஆற்றாமையும் ஒன்றாக கண்களில் வழிந்த நீரைத்துடைத்துவிட்டாள். அடக்கடவுளே இப்படியானவர் களுக்காகவா போராடப்போனோம். போரிலேயே நாம் எல்லோரும் இறந்திருந்தால் இப்படியான கதை கேட்கவேண்டியிருக்காது என அவள் மனம் எண்ணியது. தூங்க விடாமல் ஆயிரம் கேள்விகள் அவனைத் துளைத்தன. எம்முறை எமக்கு இப்படி எதிரியாக இருக்க மற்றவர்களை குறை சொல்வதில் நியாயம் இல்லை என்று நினைத்து வருத்தப்பட்டாள். சுத்யாவுக்கு எல்லாமே இருப்பாகத்தான் இருந்தது.

எப்ப விழியும் என்று காத்திருந்து மாமியிடம் சொல்லிவிட்டுக் கணத்தமனதோடு விழிய நேரத்துக்கே பேருந்து எடுத்துத்தன் குழந்தைகளிடம் புறப்பட்டாள். வானெனங்கும் கருமுகிற் கூட்டாங்களாக இருந்தது.

இராமநாதன் உதயன்

(குடத்தனை உதயன்)

சுவிற்சர்லாந்து.

மாறாத வலிகள்

பல்கனியில் இருந்து நான்காவது சிகரட்டை புகைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனது வால் அறுந்தபட்டம் போன்று அந்தரத்தில் தவியாய் தவித்துக்கொண்டிருந்தது. ஏதோ நினைவுகள் ஒரு நிலையில்லாமல் தோன்றுவதும் மறைவதுமாக இருந்தன.

வானத்தை நிமிர்ந்துபார்த்தான். மெல்லிய நீலவிரிப்பு விரித்தது போன்று வெளிப்பாக இருந்தது வானம். சில்லென்றகாற்று மேனிதமுவிச்சென்றது. சூரிய ஒளிக்கும், காற்றுக்கும் தான் மற்றவர்களின் அனுமதி இன்றி அவர்களின் உடற் கூறுகளை கொஞ்சி குலாவ உரிமை இருக்க என்பதை நினைத்து அவனுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். எத்தனையோ அதிகாலைப்பொழுது பல்கனியில் இருந்திருக்கிறான். ஆனால் இன்று போல் ஒரு புதுமையான.... ஒரு....பயித்தியக்காறன் போன்ற அனுபவத்தை அவன் பெறவில்லை.

சுவிஸ் வந்து இருபது வருடம் கடந்து விட்ட நிலையில்..., இன்று போல் ஊர்நினைவுகள் அவனை வருத்தியதுமில்லை.

அவன் இங்கு வரும் போது ஆச்சி, அப்பு, அம்மா, எல்லோரும் உயிருடன் இருந்தார்கள் தான். ஆனால் கால நீரோட்டத்தில் கரைந்து போய்விட்டார்கள். ம்..., என்ற ஒரு பெருமுச் சுவனுள் இருந்து வெளிப்பது. என்னைய் தேய்த்து சூரியக்குழியல் செய்து, தூக்கிவளர்த்த அம்மாவின்

மறு உருவும் அம்மம்மா இன்று உயிருடன் இல்லைத்தான். அவனுக்கும், அவாவுக்குமான உறவு மௌனவார்த்தைகளால் மட்டும் பேச்க்கவிடிய ஒரு அற்புதமான உறவு.

ஒரு முறை அவாவுடன் தொலைபேசியில் கதைத்து இருக்கிறான். என்ன கதைத்தான், அவாவின் குரல் எப்படி இருந்தது என்பதை நினைத்துப் பார்க்கிறான். எதுவும் நினைவில் மீழவில்லை கண்ணீர் மட்டும்தான் மிஞ்சியது.

ச் சி.....ச் சி.....என்ன வாழ்க்கை? இந்த கீயந்திர வாழ்க்கையில் நினைத்துப் பார்க்க என்ன இருக்கு? ஒரு மசிரும் இல்லை. உடலும், மனதும், தேய்ந்து கொண்டு போவதுதான் நிசம். அவனது அழகான கிராமத்தை, அவன் துள்ளி விளையாடிய வீட்டின் சுற்றுப்புற சூழலை, மனைர் கும்பிகளை தனது மனக்கண் மூன் கொண்டுவர முயன்று... முயன்று..... கடைசியில் அவனுக்கு ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியது. அடக்கடவுளே காலங்களின் நீட்சி நினைவுகளைத்தின்று விட்டதோ...?

ஜந்தாவது சிகரட்டை எடுத்து வேண்டாவெறுப்பா வாயில் தினித்தான். அதன் சுவைகூட அவனுக்கு இணக்கமா இல்லை. நெஞ்சுதான் சிறு வளிகள்டது. நினைவுகள் தள்ளாட மீண்டும் வானத்தை பார்க்கிறான்.

காலைப்பொழுதின் சூரிய வெளிச்சம் யாருடைய அனுமதியும் பெறாமல் கொஞ்சிக்குலாவி முந்தானை விரித்து மெல்ல... மெல்ல..... ஊர்ந்து வந்து கொண்டிருந்து. பங்கனி கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டு நினைவுகளில் இருந்து விடு பட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவனது மனைவி தேநீர் கோப்பையுடன் வந்து அருகில் அமர்ந்தாள். அவள் நெற்றியில் வைத்திருந்த குங்குமத்தில் பட்டுத்தெறித்த சூரிய ஒளியினால் அந்தக்கணப்பொழுதில் அவளின் வயது ஜந்து குறைந்தது போன்று அவனுக்கு தோன்றியது.

உதட்டில் புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரட்டை நசித்து அருகில் இருந்த குவளையில் போட்ட வாறு அவளை நிபிற்ந்து பார்த்தான். அவளின் அகண்ற விழிகள் அசை போட நெற்றிப் புருவம் உயர்ந்து சுருங்க ஊருக்கு போயாவாது உந்த சுவத்த விட்டுத் தொலையுங்கோ. உந்த கேடுகெட்ட பழக்கங்களினால் தான் வெளிநாட்டில் அறப் ஆயுள்ள போக்சேரினம் !

அவனுக்கு இந்தப்பழக்கம் இடையிட்டு வந்ததுதான். சுவை அறிந்தவனுக்குத் தானே ரூசியின் தன்மை புரியும் . மனிசிய விட்டிட்டு இருந்தாலும், அவள் சொன்னது போன்று உந்த சனியன விட முடியாது போல என நினைத்துக் கொண்டான். அவள் தனது மென்மையான விரல்களால் , அவனது விரல்களுக்குள் கோர்த்து மெதுவாக வருடியவாறு என்னப்பா இந்த விழியவெள்ளன யோசனை? அவளின் அக்கறையான கேள்வியும், இதமான வருடங்கும் அந்தக் காலைப் பொழுதின் மென்மையான மின் சாரக் குளிருக்கு இதமாக இருந்தது. அவளை கட்டியணைத்து முத்தமிட்டான்.

அவளின் கேள்விக்கு வாயைத்திறந்தால் அழுகை வந்து விடுமோ என்ற பயத்தில் ஒன்றுமில்லை என்ற வாறு தலையாட்டி , உள்ளே கொதிநிலையில் இருந்தை எல்லாம் மூச்சுக்காற்றாய் வெளித்தள்ளி தேநீரை உறிஞ்சிக்குடித்தான்.

அவனது மனச்சஞ்சலத்திற்கு நிறைய காரணங்கள் உண்டு. அந்த மன்மையும், மக்களையும், அதிகமாக நேசிப்பவர்களில் அவனும் ஒருத்தன். கனவுகளும், நம்பிக்கையும், புதைந்து. துரோகமும், மோசடியும், கஞ்சாவும், பாலியல் வல்லுறவும் தலைவிரி கோலமாய் மலிந்து போன மேய்ப்பன் இல்லா போர்தின்ற பூமியை, நலிந்து போன மக்களை எப்படி காண்பது. அந்த துன்பம் இன்றளவும் அவனைப்பாடாய் படுத்துகின்றது என்பதை அவள் அறிவாள்.

அதுதான் சுவிஸ் திரும்புவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு அந்த போர்தின்ற பூமியை போய்ப்பார்ப்பதற்கு நினைத்திருந்தார்கள்.

கழச்சியிலும் வீரம் விளைந்து நிற்கின்ற பூமியல்லவா. அவனின் நினைவுகளுக்கு இடயில் மிண்டும் அவளின் குரல்....,

இஞ்சயப்பா ஒரு முடிவு எடுக்கப்படாது.

எடுத்துவிட்டால் திரும்ப அதைப்பற்றி நினைக்கப்படாது. சர்வசாதாரணமாக சொன்னாள். அவளுடன் கதைக்கும் போது அவனுக்கு மனத்தைத்தியம் ஏற்படுவது என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவன் வெளிக்காட்டுவதில்லை. அது ஆண்களின் ஒருவிதமனநோய் என அவனே நினைத்துக் கொண்டான்.

அடிக்கடி அவனுக்குள் வினோத எண்ணாங்கள் தற்போது ஏற்படத்தொடங்கி உள்ளன . ஆகாயத்தில் விமானம் பறக்கும் போது ஏதாவது நடந்தால் என பயித்தியகாறன் போன்று நினைப்பான். பின்னர் மடையா உலகத்திலையே தொன்றாற்று ஒன்பது வீதும் பாதுகாப்பான பயணம் விமானம் தான் என நினைத்து தானே ஆறுதலடைவான். இப்ப எல்லாம் வானத்தில் பறக்கும் விமானங்களை தன்னையறியாமலே அண்ணாந்து பார்ப்பது அவனது தினசரிவேலைகளில் ஒன்றாகி விட்டன.

நீண்ட மனப்போரட்டத்தின் பின்பு ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். நடப்பவைதானே நடக்கும். கவில் எழுத்தாளர் ஒருவர் சுஞ்சிகை ஒன்றுக்கு செவி வழங்கும் போது இப்படி கவுரியிருந்தார். “மனதை சுஞ்சலைப்படுத்தும் எந்த ஒரு விடையத்தையும் நான் பொருட் படுத்துவதில்லை அதற்கு நேரமும் இல்லை” எவ்வளவு உண்மையான கருத்து. அவனும் அதே மனநிலைக்கு வந்திருந்தான்.

அன்று மதியம் கிருவரும் கடைகளுக்குச் சென்றார்கள். தாயகத்திற்கு போகின்ற சந்தோசம் அவளின் ஓவ்வொரு அசைவிலும், இதமானபேச்சிலும் தெரிந்தது. கிடையும் சொல்லியே ஆகவேண்டும். இவ்வளவுகாலமும் கிருகிப்போயிருந்த அவளது மனதில் மென்மையான

சிறகுகளை விரித்து இனம் தெரியாத பறவைகள் கூட்டம் ஒன்று பறப்பெடுப்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

இஞ்சயப்பா இவ்வளவு காலத்திற்கு பிறகு , அதுவும் பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின்பு ஊருக்குப் போறம் . உங்களுக்கு எவ்வளவு சந்தோசம்? அவனின் தோள்களில் உரசியவாறு கேட்டாள்.

சந்தோசம் அவனுக்கு ஒரு புறம் இருந்தாலும் . அவனின் கேள்விக்கு உண்மை சொல்வதா? பொய்சொல்வதா? ஏற்கனவே அவன் கவரி இருந்தாள். அங்கு சிலவுக்கு பணம் போதாது இருக்கின்றது. நகைகளில் ஒரு பகுதியை விற்கவேண்டும். இப்படியே வெளிநாட்டைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் பயித்தியம் தான் பிடிக்கும்.

படிக்கின்ற பிள்ளைகளுக்கு ஒரு மன்றீதியான ஓய்வு தேவை. அங்கத்தைய காற்று, சொந்தம், பந்தம், அவர்களின் வாழ்க்கை முறை என்பவற்றைப் பார்த்தால், அவர்களுக்கும் ஒரு பொறுப்பு வரும் . பிள்ளைகள் வளர்ந்தால், அவர்களுக்கு என்று ஒரு வாழ்க்கை வந்து விட்டால் எங்களுடன் வரவா போரார்கள்? பிள்ளைகளுக்கு வாழ்க்கை அனுபவத்தை நாங்கள் தானே கற்று கொடுக்கவேண்டும். அனுபவம் தானே வாழ்க்கை .

அவன் சொல்வதில் நிறைய விடையாங்கள் புதைந்து கிடப்பதை அவனும் அறிவான். ஆழ்ந்து யோசித்தால் புரிந்து கொள்ளலாம். அவனைப் பார்த்தான் . கண்களை வெட்டி, வெட்டி கதைத்துக் கொண்டே இருந்தாள் . இதற்காகவே அடிக்கடி ஊற்போகவேண்டும் போல என நினைத்து சிரித்துக் கொண்டான்.

சிவில் வந்து நம்பிக்கை என்ற கதாபாத்திரத்தில் ஏமாந்து போனவர்களில் அவனும் ஒருவன். அந்த ஏமாற்றம் இன்று வரைக்கும் அவன் பொருளாதாரத்தில் துன்பமாகவே இருந்து வருகிறது. அவனின் சிக்கனமான செலவுதான் , அவனை ஒரு மனிதனாக நிமிர்த்தி

வைத்துள்ளது. விழுந்து போகும் நிலையில் பிடித்துக்கொள்ள, அல்லது சாய்ந்து கொள்ள, வாசிக்கின்ற நீங்கள் எப்படியும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதில் எனக்கு எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. கடவுள் மனிதவடிவில் அவனை கொடுத்துள்ளான்.

அவனின் முகமாறுதலை புரிந்து கொண்ட அவள் இஞ்சயப்பா நீங்கள் யாரையும் ஏராத்தல் . . . . , சவில் வங்கிக்குத்தான் கடன். இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில் வங்கிகளன் முடிஞ்சிடும். நீங்கள் கவலைப்பட்டு ஒன்றுமே வரப்போவதில்லை சுந்தோசமா இருக்கிற நேரத்தில் சுந்தோசமா இருங்கோ. வாழ்க்கை ஒரு நதி போல ஒடிக்கொண்டிருக்கட்டும் என்றாள்.

அவனின் இஞ்சயப்பா என்ற வார்த்தை அவன் மனச்சோர்வில் இருக்கும் நேரங்களில் ஒரு மந்திரச் சொல்போன்று அவனுக்குள் சொல்லமுடியாத புத்துணர்வை உண்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது உண்மைதான்.

அந்த அற்புதமான வார்த்தையை அவளிடம் இருந்து அடிக்கடி கேட்கவேண்டும் போல் அவனது மனது துள்ளிக்குதிக்கும். மீண்டும் அவள் சொன்னாள், நீங்கள் வங்கியில் கேட்ட கடன் அட்டையும் வந்திட்டது. கவலைப்படாமல் அதில் சாமான்களை வேண்டிக் கொண்டு போவும். ஊரால் வந்து ஆகிறத பாப்பம். கடன் அட்டை நல்ல பெயர். அட்டை என்ன செய்யும் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். நான் சொல்ல வேண்டுமா?

இஞ்சயப்பா மீண்டும் அவன் கேட்க விரும்பும் அந்த வார்த்த..... இவ்வளவு சொல்கிறன் கொஞ்சமாவது சிரியங்கோவன். அவனைப் பாத்தவாறு தோள்களில் கையையப் போட்டு ஆதரவாக இறுக்கி அணைத்தான். ஆழ்க்டலில் துள்ளி விளையாடும் மீண்களின் குதுகலம் அவனுக்குள் ஏற்பட்டது. அவனுக்கும் தான். எதிர் தாக்கத்திற்கு, மறுதாக்கம் இருக்கத்தானே செய்யும்.

இதையும் சொன்னாள்....., வெளிநாட்டுக்காற்றால் யாழ்ப்பாணம் நாற்காம். ஏன்பா? ஏன்? புதினம் அறியும் ஆவலில் துள்ளிக் குதித்துன். வெளிநாட்டுக்காசலவத்து மற்றவைக்கு படம் காட்டினைத்தால் நாறாதா என்ன? பிறகு இஞ்ச வந்து மனிசனும், மனிசியும், நாய் மாதிரி ஒடித்திரிகிற கேவலம் எங்களுக்குத் தானே தெரியும். அந்தப் பாவிகள் செய்த தியகத்தினால் தானே எல்லாருக்கும் இப்படி ஒரு வாழ்க்கை அதை யார் நினைக்கிறார்கள் என்ற வாறு மெளனமானாள். கதையோடு கதையாக இதையும் சொன்னாள் அங்க போய் பாட்டி வைக்கிறது அது. இது, தேவையில்லாத வேலை பார்க்கவேண்டாம். கஸ்ரப்பட்ட ஆட்களுக்கோ, அங்க வன்னியில பாதிக்கப்பட்டவைக்கோ உதவி செய்யுங்கோ, புண்ணியமாவது கிடைக்கும்.

வெளிநாட்டுக்காசால் யாழ்ப்பாணம் ஒரு வித நச்சக்காற்றை சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது உண்மைதான். அங்கு ஒரு மாயவலை பின்னப்பட்டுள்ளது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். ம...., என்றதாரு நீண்ட மூச்சை வெளித் தள்ளினான். அதைத்தானே ஒரு சாதரண மனிசனால் செய்ய முடியும்.

விழிந்தால் பயணம் சாமான்களை அடுக்கி நிறைபார்த்து நிறை கூடாது அவர்கள் சொன்ன நிறையையிட குறைவாக இருக்குமாறு பார்த்துக்கொண்டான். பாரும் அதிகமானால் தூக்கி பறிப்பது சிரமம். அதையிட சூக்கேசும் பழுதடைந்து விடும்.

குரிச் விமானாநிலையம் தேர்த்திருவிழா போன்று நிறம்பிவளிந்தது. எங்கும் எங்கட சனம்தான்.துமிழின் பேசு சத்தம் விமான நிலையம் எங்கும் அலைமோதியது. வேற்று நாட்டுக்காற்ற சிலர் துமிழில் வணக்கம், எப...,படி ....சுகம் என்று கேட்கும் போது மனது சொல்ல முடியாத மகிழ்வு கண்டது. கவுண்டருக்கு செல்லும் பாதையை பானா வழல் ஒழுங்கமைத்திருந்தார்கள். சனங்கள் வரிசை கட்டி நின்டார்கள். சிறிது நாட்களின் முன்பு அவனது நண்பன் சொன்ன சம்பவம் அவன் கண்முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தது.

நிகழ்வு இது தான்...., மச்சான் எங்கட சனம் திருந்தாது . ஏன்? பயணம் போறாக்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட கிலோதான் கொண்டு போகலாம். இவர்கள் என்டா என்றால் எத்தனைபேர் போற்மோ ஒவ்வொரு சூக்கேசிலும் இரண்டு, மூன்று , கிலோ அதிகமாகப்போடுறது விட்டா கொண்டு போவம் என்ற நினைப்பில் . நடக்கிறது சொல்கிறன் கேழுங்கோ!

அவன் கவன்டரை எட்டிப் பாக்கிறான் ஒரே ரகளை கணவன் மனைவியை முறைத்தவாறு உனக்கு அப்பவும் சொன்னான் இந்த விசப்பரிச்சை வேண்டாம் என்று இப்ப ஜந்து சூக்கேசும் திறக்கவேண்டும். உங்களுக்கு தப்பி வான்தான் சரி. இஞ்சரும் மேலால உடுத்த சாறிதான் வைத்தனான் . அங்காக்க வாற கஸ்ரப்பட்டவைக்கு குடுப்பம் என்று. ஒ.....ஓ..... இதுக்குள் தியாகம் செய்கிற எண்ணம் வேறு....., சத்தம் போடாதையுங்கோ சனம் எல்லாம் பாக்கிது. சனம் என்ன சனம் சூரிச் விமான நிலையமே பாக்கிது. இதுக்குத்தான் சொன்னான் வெளியில நின்டு அவங்களோட குடிக்கவேண்டாம் என்று. அதுக்கும் கிலோசுவடினதிற்கும் என்ன தொட்பு. மேலால் உள்ள உடுப்புகளை எடுத்து, ஒரு பாக்கில்லவேத்து பயணம் அனுப்ப வந்தவரிடம் கொண்டு போய் கொடுத்தார் அந்தப் பெண்மணி. நல்ல காலம் நான் அந்த தம்பிய நிக்கச்சொன்னது. கணவனைப்பார்த்து சொன்னாள். நீ ஊருக்கு போறதற்கிடையில் சூரிச்சில் எங்கட ஏரிய பூராதெரியும் இங்க பட்ட கேவலம் என்றான் அவன். அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை.

மற்றக்கவன்டிலும் இதே பிரச்சனை நடந்து கொண்டிருந்து . கவன்டில் வேலைசெய்வார்களின் முகமாறுதலை அவன் அவுதானித்தவாறு பின்னால் நின்றவர்களைத் திரும்பிப்பார்த்தான். வெள்ளக்காறு தலையை ஆட்டிக்கொண்டு நின்பார்கள். அப்படி செய்தால், அதன் அர்த்தம் இந்த செயல் அவர்கட்டு பிடிக்கவில்லை என்பதுதான். எங்கள் சனம் பின்னால் நின்று பறு ... பறு... த்தார்கள். அவனுக்கு ஒருபக்கத்தில் கோபம், மறுபக்கத்தில் அவமானம். என்ன சனமாடா விதிமுறைகளை மதிக்காதவர்கள் இந்த முதலாம் உலக நாட்டில் என்னத்தை கற்றுக்கொண்டார்கள்? பின்னளைகளுக்கு என்னத்தை

கற்றுக்கொடுக்கப் போறார்கள்? விமானத்திற்க்குள் என்ன விளையாட்டு நடக்கப் போகிதோ என நினைத்தவாறு. விமானம் ஏறும் இடத்திற்கு சென்றான். விமானத்தில் ஏறினான் அதன் பிரமாண்பம் அவனை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. இவ்வளவு மனிதர்களையும், பொருட்களையும் தூக்கிகொண்டு பறப்பது உண்மையில் அதிசயம் தான். குழந்தைபோல் அவன் மனம் எண்ணியது. விமானம் மேல் எழுந்தபோது அடிவயிறு கசி, குறுகி, சிறிது நேரம் பாடாய் படுத்தியது. பிள்ளைகள் இருக்கையில் முன் இருந்த சிறியதொலைக்காட்சியை உயிர்ப்பித்து படம் தேடினார்கள். அவனது மனது ஒன்றிலும் நிலையாய் இருக்கவில்லை. அவன் கொண்டு வந்த மாக்சீம் கார்க்கி எழுதிய தாய் புத்தகத்தை விரித்தான். வாசிக்கும் மன நிலையில் இல்லை. மனைவியை எப்புப் பார்த்தான் யன்னலுக்கு வெளியால் ஏதோ தேடுவது போல் இருந்து. புத்தகத்தை மூடி வைத்து விட்டு அவன் கொண்டு வந்த MP3 யில் கெட்போனை கொழுவி பாட்டைப் போட்டு உறங்கி விட்டான். டுபாய் விமான நிலையத்தில் சிலமணி நேரம் நின்று அடுத்த பறப்பு தொடர்ந்து. அதிலும் தொடர்ந்து பாட்டுக்கேட்டுக் கொண்டு உறங்குவதும் விழிப்பதுமாக பயணம் கொழும்பு நோக்கிதொடர்ந்து.

விமானம் தயையிறங்கும் முன் அறிவித்தல் வந்தது. அப்பாடி என்றிருந்தது. தூங்கிக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகளை எழுப்பினான். விமானம் ஒரு சுற்று சுற்றி மெது ... மெதுவாக ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்கும் உள்ள இடைவெளியை சுருக்கிகொண்டது. விமானத்தளத்தைப் பார்க்கிறான் சில மறக்கமுடியாத நினைவுகள் அடிமனதில் இருந்து மேல் எழுந்தது. மனதிற்குள் சிறித்துக் கொள்கிறான்.

விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியில் வருகிறான் ஒரு உப்பு கலந்த உவர்ப்பான காற்று உடலில் ஒட்டிக்கொண்டது. அதில் உயிர்ப்பு இல்லை என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டான். வீதியில் வாகனாங்களின் கீ..., கீ... என்ற வினோதமான ஒவிகள் அந்த ஈமவேளையின் அமைதியை தின்று தீர்த்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பா, அப்பா இங்கு எப்படி வாகனம் ஒடுகிறார்கள் ரோட்டே இல்லையா? என்று கேட்ட மகனை கட்டியணைத்து இதுஹான் சிறிலங்கா என்றான்.

வவனியா தான்டி கிளிநோச்சி வந்து கொண்டிருக்கும் போது அவனில் முட்டி மோதிய, சந்தனமேனிதழியிய காற்றை எவ்வளவு ஆழமாக உள்ளிழக்க முடியுமோ அவ்வளவு காற்றையும் வயிற்றின் ஆழம் வரை உள்வாங்கி மெதுவாக வெளியேற்றினான். மனதில் சொல்லமுடியா துயரம் கழிந்தது.

எத்தனை மரியாதைக்குரியவர்கள் சுவாசித்த காற்று அதை அவனும் சுவாசிக்கிறான் என்பதை நினைக்கையில் அவனின் மனது மகிழ்ச்சியில் சற்று துள்ளியது. இருந்தும் பலநினைவுகள் கண்கள் கலங்க வைத்தன. இந்தக்காற்றுக்கு ஒரு ஜீவனசக்தி உண்டு என்பதை மட்டும் அவனின் ஆழமாக அவனுக்கு உணர்த்திற்று. வெளியிலே பார்வையை வீசினான் போறின் அடையாளம் மாறா வடுவாக ஆங்காங்கே உதிரியாககிடந்தன, சொல்லிமீளாத துண்பத்தை என்றங்களும் அனுபவித்து இருக்கும் என ஒரு பத்துநடவடியாவது மனதுக்குள் சொல்லிக்காண்டான். அவனது இதயத்தில் தீ பிளம்ப ஆறு ஓடுவதாக உணர்ந்தான். யத்தும் தின்றபூமியில் மலர்களையா பாக்க முடியும்? என்பதும் அவனுக்குத் தெரியாமல் இல்லை. நம்ம , நாங்கள் , எங்கள் , என்கின்ற உணர்வுகள் தீண்டி , தீண்டி , எழுத்தானே செய்யும், அந்த வரிகளைத்தானே தமிழில் இறுகப்பற்றி பழத்தோம! அந்த இடைவெளியில் தான் விமான நிலையத்தில் கடவுசீட்டு பரிசோதிக்கும் இளைஞர்கள் கேட்ட கேள்வி மனதில் தோன்றியது. அங்கு நினைத்தான் இமுத்துப்போட்டு மிதிச்சா என்ன வென்று ஆணால் இப்போ வேறுவிதமாக நினைத்தான்.

ஊர்போய்ச்சேர நிலம் வெளிச்சம் கண்டிருந்தது. அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் அவனது கண்கள் தொடும் தூரம் வரை கடலைப்பார்த்தான் . எவ்வளவு நாள் ..... இல்லை..... இல்லை..... எத்தனை ஆண்டுகள் உன்னைப் பார்த்து. இங்கு எல்லாம் மாறிவிட்டது. நீ மட்டும் தான் மாறாமல் இருக்கின்றாய் என மனதிற்குள் சொல்லிக்காண்டான். கடலைப் பார்த்த பிள்ளைகள் ஒரே தொண்ணியில் வ வ..., வ வ..., என குரல் எழுப்பி மகிழ்ச்சி கொண்டாடியது அவன் காதில் விழாமல் இல்லை.

வாகனத்தால் இறங்கி நீங்கள் எல்லாம் போங்கோ நான் கொஞ்சனேரம் இதிலை இருந்திட்டு வாரன் என்றவாறு அருகில் இருந்த கட்டில் அமர்ந்தான். நீலைப் போர்வைக் குள் சுருண்டு படுப்பது போன்ற குளிரச்சி அவனுக்குள் ஏற்பட்டது. பருத்தித்துறை முனையில் இருந்து .... காங்கேசன்துறை துறைமுகம் வரை உள்ளகடலின் வளைவு பார்ப்புதற்கு மிகவும் அழகாக தோன்றும். மென்மையான கடல் காற்று அவன் மேஸிதழுவி நீ ...., வந்து விட்டாயோ என கவவி.....; கவவி....., அழைத்தவாறு சென்று கொண்டிருந்தது. மீண்டும் கடல் அன்னைமீது கண்களைப் படரவிட்டான். தாயே என்ற செல்லமே நீ அப்படியேதான் வீராப்பாய் இருக்கிறாய். என நினைத்த வாறு கண்களை மூடிக் கொள்கிறான். இருபது வருடநினைவுகள் மெல்ல ....மெல்ல.... அவனுள் கிளர்ந்து எழுத்துவங்கின.... ஒவ்வொரு நினைவுகளும் அந்த கடல் அன்னையின் மழியில் கிடக்கும் முருக்கற்களாய் அவன் இதயத்தை கிழித்தன. பார்க்கும் இடம் எல்லாம் வேதனையின் மீழ்ச்சியாகவே அவனுக்குள் தோன்றினா....

டி.லோஜினி மோசீஸ்
கட்டைக்காடு.

செவ்வரத்தை

அம்மு...! அம்மு.... எழும்பனடி இண்டைக்கொரு நாளாவது பொம்பிளைப் பிள்ளை மாதிரி நாலுமணிக்கு எழும்பி குளிச்சு முடிச்சு கோயிலுக்குப் போட்டு வாவன் பிள்ளை. நாளைக்கு உனக்கு கலியாணம் இன்னும் கொஞ்சம் கூடப் பொறுப்பில்லாமல் விழயக் கிடக்குறாய்" என்ற தாய் சர்ஜெனாவின் குரலில் ஏரிச்சலுற்றவளாய், "நீங்களே சொல்லுறியள் நாளைக்கு கலியாணமென்டு இண்டைக்கு ஒருநாள் தான் நான் வீட்டில் நிம்மியதியாப் படுக்கலாம். நாளைல் இருந்துநானும் உங்கள மாதிரித்தான் ஓடவேணும்" என்று அலுப்போடு கூறிக்கொண் டே கட்டிலிருந்து எழுந்து போர்வையைச் சரிசெய்து கட்டிலைச் சீராக்கிவிட்டு காலைக் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு கோயிலுக்குச் செல்லத் தயாரானவனுக்கோ கல்யாணப் பெண் ஸ்ரீகுரிய உற்சாகம் சிறிதுமில்லை. வாசலைத் தாண்ட எத்தனித்தவன் அப்போது தான் அதைக் கண்டு கால்கள் பின்னத் தயங்கி நின்று அதை நோக்கி நடக்கிறாள்.

ஆம் அவளது பதினாறாவது பிறந்த நாளன்று நட்ட அந்த செவ்வரத்தை மரம் அவ்வளவு பொலிவோடு அன்று மட்டும் பூத்துக் குலுங்கியிருந்தது. மெல்ல அந்தச் செடியை வருடியவளின் கரு விழிகள் குளமாக பழைய நினைவுகள் வானவில்லாய் விரிந்தன. வீட்டில் ஒற்றைப் பிள்ளையான அமுதாவுக்கு இதுவரை சோகம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாது. ஓரளவுக்கு செல்வச் செழிப்பான குடும்பத்தில் பிறந்ததாலோ

என்னவோ கேட்பதெல்லாம் உடனே கிடைத்து விடும். ஆனாலும் அவள் தனது தேவைக்கு அதிகமாக எதையும் கேட்பதில்லை. இயல்பாகவே தேன் நிறச் சருமமும், கொஞ்சம் கட்டையாக இருந்தாலும் அலையலையாக அசையும் அடர்ந்த கருங்கூந்தலும், உதடுகளோடு சேர்ந்தே சிரிக்கும் கண்களும், அளவோடு அசையும் மைல்லிய இடையும், கலகலவென்ற ஆனால் நிதானமான பேச்சும் பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு ஈப்பை ஏற்படத்திலிட குறைந்த பட்சம் ஒரு சிரிப்பையாவது உதிர்த்துப் போவார்கள். பள்ளி நாட்களில் அவ்வப்போது வரும் காதல் மனுக்களைப் பற்றிக் கூட அவள் சிலாகித்துக் கொள்ளும் ஒரே தோழி அந்தச் செவ்வரத்தை மரம்தான். என்னதான் அம்மாவும் அப்பாவும் பாசமானவர்களென்றாலும் முதல் தலைமுறையினர் தானே என்ற எண்ணத்தில் சில விடயங்களை பகிர்ந்து கொள்ள அவள் மனம் இடமளிக்காது.

ஏனோ அந்தச் செவ்வரத்தைச் செழித்து அவளுக்கு அத்தனை பிரியம், பள்ளி நாட்களில் கூட ரியூசன் போகும் போது எல்லாப் பெண்பிள்ளைகளையும் போல இல்லாமல் ஒரு செவ்வரத்தைப் பூவைச் சூழக்கொண்டு தான் போவதுண்டு. “லவுட் ஸ்பீக்கர் லலிதா” என்ற வகுப்புப் பையன்களின் கேலி கூட அவளை மாற்றியதில்லை.

இப்படி பழைய நினைவுகளை மீட்டுக்கொண்டு தன்னையறியாமல் சில கண்ணரீர் முத்துக்களை உதிர்த்துக் கொண்டு செவ்வரத்தைச் செழியின் இலைகளை வருடிக் கொண்டிருந்தவள், “என்னடி கலியாணப் பொம்பிளை ஓங்கயோ போக வெளிக்கிட்டுட்டு மரத்தோர் கதைக்குது? அதுக்குள்ள கணவில் வாழ ஆஸைப்பட்டுடியேனா???” என்ற பெரியமாவின் ஞாலில் திடுக்கிட்டவளாய் பெரியதொரு பகீரதுப் பிரயத்தனம் செய்து கண்ணீரை மறைத்து சிரிப்பை வரவழைழத்தாள். ஆனால் அடி மனதில் மட்டும் ஒதோ ஒரு வலி கலந்த பயம். அவள் என்னதான் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு மனுசியாக இருந்தாலும் அவளும் “பொம்பிளைப் பிள்ளை” தானே. மதனோடு ஃபோன் மூலம் கதைச்சாலும் பழகினாலும் ஒரு பயம். ஓங்கட ஊரில் ஒரு சிட்டுக்குருவி மாதிரி சுதந்திரமாக கலகலவெண்டு திரிஞ்சவள்

நாளெயில இருந்து வெளிநாட்டு" ல்வ்பேட்ஸ்" மாதிரி வாழ வேணும்" என்ற ஏக்கத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் கோயிலுக்கு போக மனமில்லாமல் கொஞ்சத் தூரத்தில் தெரிந்த நல்லூர்க் கோபுரம் கண்ணீருடே புகையாக மாற கட்டிலில் போய் விழுந்தாள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் சொந்த பந்தங்கள் சுழி வீடே கலகலவன மாறிப்போக வந்து போன உறவுகளோடு அளவளாவிக் கொண்டே தன் அறையில் மணப்பெண்ணுக்குரிய அடக்கத்துடன் அடைந்து கிப்பந்த அழுதா வெளியிலுக்கத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை. தனக்குப் பிடித்த சின்னச்சின்ன நினைவுப் பொருட்களை ஒரு சூட்கேசில் பத்திரப்படுத்துத் தொடங்கினாள். கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் பியூட்டிலியன் வர ஏதோ ஒரு சலிப்போடு அவனுக்கான ஒத்துழைப்பைக் கொடுத்து அனுப்பி விட்டு "கடவுளே எது நடந்தாலும் சகிக்குற சக்தியை மட்டும் குடு, காலத்துக்கும் என்னாலை ஆரூம் கண்ணீர் சிந்தக் கவடாது". என்ற பிரார்த்தனையோடு கட்டிலில்ப் பூண்டவளஞ்கு அன்று மட்டும் தூக்கம் ஏதோ அதியமானின் நெல்லிக்கணி போல ஏதோ அபூர்வ காரியமாய்த் தெரிய எப்படியோ உறங்கிப் போனாள்.

அசந்து தூங்கும் மகளை கண்ணீரோடு பார்த்த சீணாவக்கும் இன்று வழக்கம் போல சுப்ரபாதம் பாடத் தோன்றாமல், கொஞ்ச நேரம் கட்டிலில் அமர்ந்து மகளைக் கண்கொட்டாமல் பார்க்கத் தோன்றியது. தன்னை மறந்து தாய்உதிர்த்து கண்ணீர்த்துளி கையில்ச் சில்லிட திடுக்கிட்டு எழுந்தவளின் மனம் கடலைப் போல இறையத் தொடங்கியது. அத்தனை பாரம் மனதை அழுத்தினாலும் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் பெரிய மனுவியாக மாறித் தானையீருதல்ப் படுத்தி விட்டு காலைக் கடன்களை முடித்து பியூட்டிலியன் துணையோடு மணப் பெண் அலங்காரத்துக்குத் தயாராகி வழக்கம் போலவே இருபது நிமிடங்களஞ்கு முன்னரே அமைதியாக இருந்து பத்திரிகையைப் பூர்ட்டனாள்.

ஏதோ ஒரு சந்தோசம் சரீணா, சரவணன் தம்பதிகளின் முகத்தில் இருந்தாலும் அவ்வப்போ ஒரு ஏக்கப் பார்வை பெண்ணை ஊடறுத்து மீண்டது. ஒருவாறு உரிய நேரத்துக்கு மண்டபத்துக்கு கிளம்பும் முன் வழக்கமான அம்மாவாக சரீணா மகனுக்கு ஒரு அறிவுரைச் சொற்பொழிவாற்றி விட்டு மண்டபத்துக்குச் செல்லும் காருக்கு அவளை அழைத்துச்செல்லும் முன் அவளது வெளிநாட்டுக்குப் போக வேண்டிய பெட்டிகள் காரில் வைக்கப் பட்டிருந்தன. கால்கள் “மாட்டோம்” என்று அப்பிடிக்க குரலோ குழுறியழ வேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்ய உத்துகள் துடிக்க தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு கார்க் கதவை தொட்டவள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள்!!!!!!

அதோ அந்தச் செவ்வரத்தைச் செடி நின்ற இடத்தில் ஒரு பள்ளம் மட்டும் கிடக்கிறது. அனலில் பட்ட பட்டுப் பழுவாகி “அப்...பா...”, என்ற... எ.... என்ற செவ்வரத்தை.... என்று விம்மி விட்டாள். திரண்ட கண்ணீருக்கு அணைபோட்ட சரவணன் “அ..அது... நேற்று உள்ளுக்குள்ள டிராக்டர் வரேக்குள்ள பாதையில குறுக்க நிக்குதிதன்டு பிரட்டிக் கொண்டு போய் அந்த மூலையில நட்டுட்டமா” என்று அவள் கண்களைப் பாரமாலே சொல்லி முடிக்கவும் மலைகளை விழுங்கிய மனச்சுமையோடு காரில் அமர்ந்தாள். இவை அணைத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சரீணா “இத்தின வருசமா அவள் பத்திரமா நட்டு வளர்த்த செவ்வரத்தையை வேறோட புடுங்கி வேற இடத்தில நட்டுட்டம், இனி அதை நட்ட இடத்து மண்வளம், தண்ணீர் எல்லாம் இந்த செவ்வரத்தையை வாடவிடாமல் தழைப்பிக்க வைக்குமா??? திரும்பவும் செவ்வரத்தை புத்துச் சிரிக்குமா?? என்ற கேள்விகளோடு கண்ணத்து நீரை இரகசியமாய்த் துடைத்தாள்.

செபமாலை பிரேசில்
கட்டைக்காடு.

வரலாற்றின் நிறம் பச்சை

முன்றாவது இரவில் பனிபொழிய ஆரம்பித்துவிட்டது. கணவுகளையும் ஜன்னல்களையும் அடைத்த பிறகும் சன்னமான இடைவெளி வழியாக பனி இறங்கி சீமெந்தால் மெழுகிய தரையை சில்லிட வைத்தது. அங்கே கூடிக்கிடந்துவர்களின் கண்களில் ஒருவித ஆர்வமும் சலிப்பும் மாறிமாறி வெளிப்பட்டபடி இருந்தது.

குமாரசாமியின் சாவு மணிக்கணக்கில் அல்ல நொடிகளில் தள்ளிப்போய்க்கொண்டிருந்தது. அந்த மனிதருக்கும் நேரம்கூடாது ஆணால் சொத்துக் கொண்ட பலருக்கும் ஏற்பட்டுவிடுகின்ற, பிறர் தன் மரணத்துக்காகத் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் அவலம் மிக்க நிலையில் அவர் இருந்தார். முன்பு அவரும் மனைவியும் கூடிக்கழித்த அறையில் வெற்றுடலில் அலட்சியமாக சுற்றிவிடப்பட்டிருந்த பழைய வேட்டியோடு கிடந்தார். மரவேர்கள் போல அவரது கைகளில் ஒட்டுக்கிடக்கும் புரையோடு அவரது நரம்புகள் அவரின் வயோதிபத்தைக் காட்டின. தவணையின் கண்கள் போல விரியத் திறந்திருந்த அவரது கண்கள் அர்த்தமற்று வெறித்துபடி இருந்தன.

அவர்கள் குழந்தைகளாக இருந்த போது அவர் அந்த வீட்டை வாங்கினார். தன் உடல் தொய்வடையத் தொடர்கியதும் தனக்கு இன்னும் மிச்சமிருக்கும் காலத்தை உள்ளுணர்வால் அறிந்து கொண்பார். சற்றும்

தாமதியாமல் மூன்று மகனுடன் தனித்திருக்கும் தன் கடைசி மகனுக்கு இந்த வீட்டை சாசனம் செய்து தந்திருந்தார். மகன்களது கசப்பையும் மருமகள்களது நச்சரிப்பின் மூலவேறையும் அவர் அறிவார். அவரது மனைவி சாவதற்கு முந்தைய இரவில் அவரிடம் சொல்லிச் சென்றதை ஈடேற்றிய நிம்மதி அவருக்கு இருந்தது.

கட்டுப்பைட்டித்தனமாக வளர்க்கப்பட்டிருந்த லட்சமியை நெருங்கிய உறவுக்காரர் ஒருவரின் மங்கல காரியத்தின் போதுதான் குமாரசாமி கண்டார். பேதை போல சகல வேலைகளையும் அங்கு அவள் செய்துகொண்டிருந்தாள். தமிழருக்கி நகைமாடம் செய்துதந்த தாலியை அவளுக்குக் கட்டியபோது அவருக்கு வயது இருபத்தினாலும் அவளுக்கு வயது பதினேழு. மனமாகி ஒரு வாரத்திலேயே அவள் அவ்வளவு பேதையல்ல என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே வந்து சேர்ந்த இரண்டு மகள்களும் அவ்வப்போது வந்து பார்த்துச்செல்லும் மகன்களும் மருமகள்மார்களும் பேரன் பேத்திகளும் அவரது முச்சின் ஏற்ற இறக்கத்தை ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மற்றொருவர் கவனத்தபடி இருந்தனர். அந்த வீட்டின் கலங்கலான குரல்களுக்கு நடுவே அவரது நினைவு மௌதுவாகச் சரிந்துகொண்டிருந்தது.

நேற்று அவரது இரண்டாவது மகளான ரோஜினி மூடி இறுகிக் கிடந்த வாயின் இடையில் தேக்கரண்டியை விட்டு மௌதுவாக அசைத்தார். தாடையும் கன்ன எலும்புகளும் நெகிழ்ந்து கொடுத்தன. அவரது இரத்த சொந்தங்கள் வரிசையாக நின்று சிறுஅளவில் திறந்திருந்த வாயில் பால் ஊற்றினார்கள். அதில் சிந்திய துளிகள் அவரது கழுத்தையும் காதுப்பறத்தையும் சென்று தொட்டன.

அப்போது ரோஜினி பக்குவம் மிக்க செவலி போலவும் மைய்யான அன்பு கொண்டவளாகவும் நடந்துகொண்டாள். ஆனால் வந்ததிலிருந்து

சொத்தில் தனது பங்குபற்றியும் அம்மாவிட்டுச் சென்ற நகைகளில் அதைத் தெரிவு செய்வது என்பதைப் பற்றியும் அவளது மனம் கணக்கிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவளது நச்சுப்புத்தி பற்றி அவரது கடைசிமகளான மகேஸ்வரிக்குத் துல்லியமாகத் தெரியும். அவரது பிள்ளைகளிலேயே ஒப்பீட்டளவில் ரோஜினிதான் வசதி கொண்டவளாக இருந்தாள். அவ்வசதியிலும் அவரிடமிருந்து சுரண்டிச் சென்றதுதான் அதிகம். வாசலில் பேச்சுக்குரல்கள் கேட்டதும் பக்கத்தில் நின்று சேலைத்தலைப்பால் வாயைப் பொத்தியபடியே தேம்பினாள். அவரது உடம்பைத் துடைத்துவிட்டாள். அவர்மீது வந்தமரந்த ஈக்களை விசிறியபடியே இருந்தாள். அப்பாவைப் பற்றி அவர்களோடு அவள்தான் நீட்டி நீட்டி அளந்தாள். அவர்கள் சென்றதும் அவர்கள் சென்றதும் அவரின் நிலையறியாது அவர்கள் வாங்கி வந்திருந்த பழங்களில் பெரும்பாதியைத் தனக்கும் தன் குழந்தைகளுக்கும் என எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள்.

பள்ளிவாசலில் பாங்குச் சத்தம் கேட்டதும் மகேஸ்வரி படுத்திருந்தபடியே மௌவாக விசும்பினாள் அப்பா நடக்கத் தொடங்கும் நேரம் இது லெளாகீக் கூலில் ஊரே மெச்சும்படி அவரது வளர்ச்சி இருந்தது. அக்காலங்களில் பொதுநிகழ்வுகளில் பங்கேற்று மேடையைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது அவரது பின்னணியை அறிந்திருந்த பழைய செல்வந்தர்கள் உதாசீனம் மிக்க பார்வையாலும் இளக்காரமான புன்முறுவலாலும் அவரை ஒதுக்கி வைத்தனர். அதே ஊரில் சொந்தமாக நகைக்கடை தொடங்கி வேகமாகத் தாவி உச்சத்தை அடைந்ததும் அதே நபர்கள் செயற்கையாக கட்டப்பட்ட சிறிப்போடு அவ்விதக் கூச்சமும் இன்றிக் கைகளுக்கிக் கொண்டனர்.

குமாரசாமி பிறப்பதற்கு முன்பே அவனது வீடு ஏழ்மையின் கொடுமைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தது. தகரப்பெட்டி போன்ற அவனது வீடிழற்குக் கதவு என்ற ஒன்றில்லை. மறைப்பு மட்டுமே இருந்தது. மழைக்காலங்களில் வீட்டினுள் பாத்திரங்களை நகர்த்துவதும் நிற்மியவற்றை ஊற்றிவிட்டு மீண்டும் அவற்றைப் பழைய இடங்களில்

வைப்பதுமாகவே நேராங்கழியும் அதற்குள் தரை முழுக்க சரமாகினிடும் வீட்டுக்கூரையின் ஒட்டடைகளைவிட பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருந்தது.

அது இரவாக இருக்கும் பட்சத்தில் அம்மா பழைய சேலைகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாகக் கீழே விரித்து தூங்கச் செய்வாள். இடிச்சத்தத்தில் போதையில் இருந்து எழுந்து மழையின் மீதும் அம்மாவின் மீதும் வகைளால் கொட்டிவிட்டு தலையைத் தலையணையில் அசைத்தபடி ஏதேனும் உள்ளியபடியே இருப்பார் அப்பா. ஊரில் மந்தமாக விற்பனையாகும் சாப்பாட்டுக் கடையொன்றில் அவர் வேலையாளாக இருந்தார். ஆணிக்கால் கொண்ட அவருக்கு வேறு வேலைகள் எதுவும் வாய்ப்பதில்லை. அங்கு மிங்கும் போனதைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து தருவார். அந்த உணவுகளின் வாடையே குமட்டிக் கொண்டு வரும். அப்பாவின் அடிக்குப் பயந்து கண்ணே மூடி மென்று விழுங்குவதைத் தவிர வேறுவழியிருக்காது அந்த வீட்டில்.

நான்காம் ஆண்டில் படித்துக்கொண்டிருந்த குமாரசாமியை பொன்னம்பலம் ஆசாரியின் வீட்டில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள் அம்மா. ஆசாரி கண்களை மூலையின் வழியிலும் கைகளை மனதின் பாதையிலும் சஞ்சரிக்கவிட்டு நகைகள் செய்பவர். செய்நேர்த்திமிக்க நுணுக்கமான கல்வேலைப்பாடுகள் கொண்ட நகைகளால் குமாரசாமியின் கீர்த்தி விரிந்து பரவ பொன்னம்பலம் ஆசாரியிடம் கற்றவையே காரணம். அவனுக்கு கீழே சிதறாமல் உமியை வைத்து அடுக்கி வைக்கவே ஒருமாதகாலம் ஆயிற்று அவன் வயிற்றை எக்கி எக்கி கண்கள் சிவக்க சிவக்க நெருப்புக்காக ஊதிக்கொண்டிருப் பவை தண்ணீர் ஊற்றிவரும் அம்மா கண்கள் பூரித்துப் பார்த்து நிற்பாள்.

ஆசாரி வெளியூற் போய்வருகையில் அவரது பைகளில் இருந்து விநோதமான மணம் வரும். “மீனாட்சி” என்றபடியே உள்ளறைக்குப் போவார். உடனே அவன் வெளிவந்து காய்கறி வாங்க இவனை அனுப்பி

வைப்பாள். திரும்பி வந்ததும் வாசற்படிகளுக்குக் கீழே மொட மொட்பான எண்ணேயெதோய்ந்த காகிதங்கள் கசக்கி எறியப்பல்ருக்கும். அதை எடுத்து கண்கள் மூடி முகர்ந்து பார்ப்பான். வயிறு ஒருமுறை சுருங்கி விரியும் அவரது குழந்தைகளின் வாயோரங்களில் துடைக்கப்படாமல் தின்பண்டங்களின் துணுக்குகள் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஞாயிற்றுக்கிழமை மதியத்திற்காக முன்னிரவில் இருந்தே நாவில் நீர்வடியக் காத்திருப்பான். ஆட்டுக்கறியின் மணத்தை அவன் ஏட்டில் விழும் துண்டுக்கறியை நினைத்தபடியே - வறண்ட உதடுகளை ஈரப்படுத்திக் கொண்டு வெற்றுநாவால் ருசிப்பான். குழம்பு ஊற்றப்பட்டவுடன் கைகளால் வேகமாகக் கிளாரி எடுக்கையில் அது தக்காளியாய் இருக்கும். யாரும் அறியாமல் புறங்கையால் கண்ணீரைத் துடைத்து சோற்றில் குழம்புச்சாற்றைக் குழைத்த அள்ளி அள்ளி உண்பான....

“அம்மா தாத்தா ஏம்மா படுத்தோ இருக்கிறார்” மகேஸ்வரியின் மகள் அவர் அருகே சென்று கட்டிலைப் பற்றி குதிக்காலால் உந்தி அவர் முகத்தைப் பார்த்து இன்னும் மாறாத மழுலையில் கேட்டார்.

இவன் குரலை மாற்றி “செல்லம் அங்கெல்லாம் போகக் கூடாது அம்மாட் வாடி குஞ்சு” என்றாள்.

ஒரு கணம் அவள் மனம் காலத்தை அறுத்து மனோகரனிடம் சென்றது. அவன்தான் அற்புக்குமும் வினோதமும் கொண்ட பெயர்களால் மகளை அழைப்பான். அம்புலிக்குட்டி என்றபடியே அள்ளியடுப்பான். அவன் குரல் கேட்டதும் தொட்டிலில் கிடந்தபடியே கால்களை உதைக்கும். இடது கையை வேகமாகத் தன்மேல் அடித்துக்கொள்ளும். அவன் தொப்ரந்து ஏறி நின்று வீட்டுக் கலையைத் தொடமுயல்வது போலத் துள்ளும் “என் சின்ன மகேஸ் எங்கே” என்பான். வாயில்வரும் அமுத சத்தத்தோடு குழந்தை அவன்மேல் விழும் கண்களில் ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு குழந்தையைத் தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டாள்.

குமாரசாமி என்னவோ பெண்கள் விடயத்தில் நிதானமானவாறு இருக்கவில்லை. தனக்கென நடகைக்கடை பேர்பெற்றபின் பணத்தை வைத்து எதையும் செய்யலாம் என்று எண்ணம் நிரம்பியே இருந்தார். மனைவி அவரின் எல்லாத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் இன்னொரு பெண்ணானாள்...

கைகழுவிக் கொண்டிருந்தபோது உள்ளே இருந்து வந்த “அப்பாஅஹ” என்ற பெருங்குரல் கேட்டு சக்தியும் ஆனந்தனும் பற்ற வைத்த பீடியை ஏறிந்துவிட்டு உள்ளே ஓடினார்கள். பால் ஊற்றினால் உயிர்போய்விடும் என்பதைக் கேட்டு பின்புறமாகச் சௌன்றிருந்தாள். ரோகினி மகேஸ்வரி மகளுக்கான நான்கைந்து கொய்யாக் காய்களை பிடுங்கிய போது அந்தச் சுத்தம் கேட்டது. நிமிபங்கள் கசந்தது.

மகேஸ்வரி ஜந்தாயிரம் தாளைக்கொடுத்து பறை மேளத்துக்குச் சொல்லிவிடு” என யாருக்கோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“போனகிழமை இந்த நேரத்துக்கெல்லாம் மனிசன் நடமாடிக் கொண்டிருந்தான். என்னத்தைச் சொல்லுறது. எல்லாத்தையும் கண்டுபிடிக்கிற மனுசனுக்குச் சாகாமல் இருக்க மருந்தைக் கண்டுபிடிக்கத் தெரியல்லயே” அம்பலங்கள் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார்.

குழந்தை ஓடி வந்து தாத்தாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்தது. “தாத்தா கொய்யாக்காய் சாப்பாடு.... அம்மா அய்யஞ்சு தந்தவா...”

மகேஸ்வரி குழந்தையை எட்டிப்பிடித்து இழுத்து அதன் காதுக்குள் சொன்னாள். “தாத்தாக்கு பச்சைக் கொய்யாக்காய் பிடிக்காதும்மா அத நாங்களே சாப்பிடுவோம்” குழந்தை ஏதோ புரிந்தது போல தலையாட்டியது. வரலாற்றின் நிறம் சிவப்பல்ல பச்சைசதானே.

ஜெயப்பிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்
செம்பியன்பற்று வடக்கு.

மாற்றம்

“ண் ணைக்கா டக்கா ணைக்கு டக்கா ண் ண்....” என கர்ண குருமாய்க் காதில் விழுந்த குத்தாட்டப் பாடல் ஒலியால் கண் விழித்த ஏற்பாற் “அப்பனே முருகா” எனத்தன் குலத்தெய்வத்தை நினைந்து முனைமுனைத்தவாறு எழுந்து சுத்தம் வந்த திசையை நோக்கிச் சென்றார். முதலாம் மாடியில் வலப்புறமிருந்த அந்த நவீனரக அறையின் பளபளக்கும் கைபிடிக் குமிழைத் திருகித் திறந்தவர் வழக்கம் போல கண்றாவி, கண்றாவிட எனத் தலையில் அடித்துக் கொண்டார். அங்கு அவரது அருமைப் பேரன் சூரேன் இரவு அடித்த போதை இறங்காது வாய் புலம்பியவனாய் கட்டிலில் அலங்கோலமாய்க் கிடந்தான். அவனது கைபிலிருந்து நமுவிய அந்த உயர்க பியரின் நிலத்தில் உருண்டு மாபிள் தரையை நாசமாக்கியபடி கிடந்தது. அறைக்குள் இருந்த அவனது “பூப்” செப்பிலிருந்தே தமிழைக் கொல்கின்ற அர்த்தமற்ற நாராசமான அந்தப் பாடல் வரிகள் அலறிக் கொண்டிருந்தன. விரைந்து சென்று அதனை நிறுத்தியவர் வெறுப்புடன் அறைக்குதலை அடைத்தவிட்டுத் திரும்பிய போது பளபளத்த அந்த மாசைக் தரையில் வழக்கி விழப்பார்த்து ஒருவாறு கைத்தழியின் உதவியால் தப்பித்துக் கொண்டார்.

முருகா.... என முனகியவாறு கீழ்த்தளத்திற்குச் சென்று காலைக்கடன்களை முடித்து நன்கு தோய்ந்துவெண்ணிறக் குதர் வேட்டி தரித்து வழிபாட்டிற்காக சாமியறைப்பக்கம் சௌல்ல எத்தனித்த அவருக்கு

மேலும் ஏரிச்சலூட்டியது அந்த TV சத்தும் சாமியறைக்கு அருகில் இருந்த அவரது அருமை மருமகள் வசந்தாவின் அறையில் இருந்துதான் அச்சத்தும் வருகிறது என்பது அவர் அறிந்ததே. எனினும் ஒருதடவை எட்டிப்பார்த்துவிட நினைத்து அங்கு சென்ற போது அவர் கண்ட காட்சி மனதை நெருடியது. விழிந்து இவ்வளவு நேரமாகியும் இரவு உடையை மாற்றாது, முகத்திற்கு ஏதோ ஒரு கலவையை பேய் போல பூசியவாறு சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்ந்து சின்னத்திரையில் லயித்திருந்தாள் அவரது அன்பு மருமகள். தலையில் அடித்தவாறு நகர்ந்தார். ஆசைப் பேத்தியின் அறையையும் ஒருமுறை எட்டிப்பார்த்தார். அவளும் என்ன எட்டு மணியாகியும் வழுமைபோல தூக்கம் கலையாத முகத்துடன் போர்வையை இழுத்து மூடியவாறு Smart Phone இல் மூழ்கியிருந்தாள்.

யாறையும் அதப்பட்ட திருத்த முடியாத தன் விதியை நொந்தவாறு சமையலறைப் பக்கம் நகர்ந்த ஏரம்பர் Machine ஆல் வரும் Filter Coffee உடன் காய்ந்து போன பாண் துண்டொன்றையும் முழுங்கியவாறு வேலைக்குச் செல்லும் தன் மகனைக் கண்டு கண் கலங்கினார். “என்ன செய்ய..... தானே விரும்பித் தூக்கின காவடி... ஆடி முடிக்கத்தானே வேணும்....” என முனகியவாறு கீழ்த்தள வராந்தவில் வந்தமர்ந்தவரைப் பார்த்து சுவரிலே மாட்டியிருந்த அவரது மனைவியின் நிழற்படம் வேதனையுடன் புன்னைக்கப்பது போல் இருந்தது.

அவரும் பழைய நினைவுச் சுழிகளால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்.....

மருதமும் நெய்தலூம் கொஞ்சி விளையாடும் அந்தக் கிராமத்தின் நடுவில் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நாற்சார் வீடு. முன்பும் சுற்றிலும் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி தரும் அடுக்குச் செவ்வரத்தை, நந்தியாவட்டை, நித்தியகல்யாணி, செவ்வந்தி, குண்டு மல்லிகை என விரிந்த பூமரத் தோட்டமும், கிழக்கு மூலையிலே அகன்ற பெரிய துலாக்கினர்றுடன் சூழவள்ள பூவரச மரங்களும், பின்புறம் முழுவதும்

காடும் பிரேசுமாய்க் குலுங்கும் பல்வகை மரக்கறித் தோட்டமுமாய் சுற்றிலும் பச்சை வண்ணச் சேலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குமரிப்பைன் போல காஸி தந்த அந்தப் பாரம்பரிய வீட்டின் முகப்பிலே “பழமுதிர்ச்சோலை” என்ற எழுத்துக்கள் பார்ப்போரைக் கவர்ந்தன. அந்த அழகிய வீட்டின் ஒரே வாரிசான ஏரம்பருக்கோ பாடசாலைப் பக்கம் செல்வது என்றாலே ஒருவித வெறுப்பு... கல்வி என்பது அவருக்கு வேப்பங்காயாய் கசந்தது....

அதன் விளைவு பள்ளி நேராங்களில் எல்லாம் பச்சை வயல் வரப்புகளில் பாவாடை தாவணியுடன் கருநாகச்சடை போல் கந்தல் தவழி, வெண்பஞ்சுப் பாதங்களில் உரசும் கொலூசின் ஒலி சிணைங்க, இளமைப் பூரிப்புதனும் கண்களில் ஒருவித மிரட்சியுடனும் துள்ளித்திரியும் அவரது முறைப்பைன் செல்லம்மாவிற்குப் பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்....

வயல்வெளிக் கரைகள், தோட்டந்துறவுகள், ஆற்றங்கரைகள், வாய்க்கால்கள் என வளர்ந்த இவர்களின் காதல் வீட்டாரின் விருப்புடன் மணக்கோலம் கண்டது. மகிழ்வடனே அந்த இளங்குடும்பம் பழமுதிர்ச்சோலையில் தம் இல்லற வாழ்வை ஆழம்பித்தது. இயற்கையோடு இணைந்த இல்லறமாய் மரங்கிசுடகளுடன் அதிகாலைக்குளியல் முற்றத்து மாக்கோலம், காதில் தேங்பாய்சுகம் சுப்ரபாதும், மண்பானைச் சமையல், வாழையிலையில் விருந்து, வெள்ளிக்கிழமை விரதம், சனிக்கிழமை எண்ணேய் முழுக்கும் நாட்டுக்கோழி விருந்தும், ஆலயத் திருவிழாவும் விழிய விழியக் கூத்துப்பாட்டும் எனச் சகித்திருந்த ஏரம்பர் - செல்லம்மா தும்பதியினரின் இல்லாழ்வின் பயனாய் வந்துதித்தனர். மூன்று முத்துக்கள். இன்று முத்தவர் இருவரும் ஸண்டனில் நிலைப்பற கடைக்குடி மகனின் நிழலில் அவரை அமர்த்தி விட்டு அவரின் அன்புச் செல்லம்மா சென்றுவிட்டாள். அவள் ஆசைப்பட்டது போல் பூவோடும் பொட்டோடும் போய்ச்சேர்ந்த மகராசி இன்று சுவரிலே இருந்தவாறு அவரது துன்பங்களைக் கண்டு கசப்படன் முறுவலிக்கின்றாள்....

காலச்சக்கரம் கடுகுதியிற் சுழன்று உலகமயமாதலும் நவீனத்துவ மோகமும் கிராமங்களையும் விட்டு வைக்காததால் ஏற்பாரின் பரம்பரைச் சொத்தான் நாற்சார் வீடு இன்று நாலடுக்கு மாளிகையாய்.... சுற்றியிருந்த பசுந்தோட்டம் அனைத்தும் கொங்ரீட் சமாதிக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டன. ஏற்பாரின் பிழவாதத்தால் “பழமுதிர்ச்சோலை” என்ற பெயரை மட்டுமே காப்பாற்ற முழந்தது. இருந்தும் என்ன அந்தச் சோலைக்கு நிகராக முழியுமா இந்த மாடமாளிகை? எல்லாமே வெள்ளையாடிக்கப்பட்ட கல்லறை போலவே தெரிகிறது ஏற்பாறுக்கு.

நண்பகல் பன்னிரண்டு ஆகிறது. இன்னும் ஏற்பாரின் வாய்க்கு தேநீர் கூடக்கிடைக்கவில்லை. ஒரு மனிதக்குரலும் அவரை ஏனென்றும் கேட்கவில்லை. என்ன செய்ய என தன் விதியை நொந்தபடி தானே எழுந்து சென்று அந்த மெசின் தரும் தேநீரைக் கூட கடவென வாயினுள் உள்ற்றுகின்றார். மீண்டும் வந்து வெளிவராந்தாவில் குந்திய ஏற்பார் வாசலிலே ஸ்கூப்ட்ரின் சத்தும் கேட்டு தலையைத் திருப்பினார். தொலையை இறுக்கிப் பிடித்த நீளக்காற்சட்டையிலே ஆஸ்காங்கே கிழிசல்கள், தாவணியால் மறைக்கப்பட வேண்டிய பெண்மை வெளித்தெரியும் படி நெற்றுணியியாலான மேலாடை என்ற பெயரில் ஏதோ ஒன்று. முகம் முழுவதும் வர்ணப்புச்சு, உத்திலே சாயம் என முற்றிலும் வேற்றாளாகச் செல்கிறாள் அவரது அருமைப் பேர்த்தி.... இத்தனைக்கும் கலங்காத ஏற்பாறுக்குக் கண்ணிலே நீரை வரவழைத்தது. அவளின் தலைமுடிதான்... தன்னைப் போலவே தன் பேத்திக்கும் நல்ல முடி என சொல்லிச்சொல்லிப் புளகாங்கிதழுமா எண்ணைய் தேய்த்து வளர்த்துவிட்ட அந்தக் கருங்கூந்தல் இன்று கலராகிக் கழுத்தளவில் புரள்கிறது.

யாரைத்தான் நோவது முருகா... எனத் தலையில் அடித்துக்கொண்ட ஏற்பாரின் கலங்கிய விழிகளின் ஊடே “பழமுதிர்ச்சோலை” மாங்கலாய் தன் உயிர்ப்பைத் தொலைத்துவிட்டு அழுகிறது.... வீட்டிற்குள் இன்னும் சீரியல் சத்தும் ஓயவே இல்லை.....

**ஜெயல்சுவி உதயகுமார்
மாமுனை.**

அஸ்தமித்த அத்திவாரம்

வீட்டு முற்றத்தில் இருந்த வேப்ப மரநிழலில் ஆறு அமர அமர்ந்திருந்த பார்வதிப் பாட்டியின் நினைவுகள் தன் கடந்த காலத்தைச் சுற்றி வந்தன. ஆம் எவ்வளவு இனிமையான காலங்கள் அவை. வாய் நிறையப் பாட்டு, வழி நிறைந்த துள்ளல், சிறிப்பாலிகள்.... அப்பப்பா சுதந்திரமாகச் சுற்றி வந்த காலத்தை வார்த்தகளால் வடிக்க முடியாத அந்த நினைவுகள் விழியோரம் நீரை வரவழைத்தன.

இனிய குரலுடன் கேட்போரை மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் அவளது மோகன ராகம் முகாரி ராகமாக மாறிவிட்டது. பூத்துக்குலாங்கும் அவள் வீட்டு மூல்லைப் பூக்கள் பார்வதிப் பாட்டி தலையில் கூடியிருக்கும்போது அப் பூக்களிற்கே தனியழகு. இன்று அவள் வீட்டு மூல்லைச் செடிகள் உதிர்ந்து நிலத்திலே பொலிவிழுந்து காணப்படும் பார்வதிப் பாட்டியைப்போல சோபை இழந்து காணப்பட்டன.

வக்கே நெய்தல், தெற்கே மருதம், திடையே மூல்லை என அழகிய அந்தக் கிராமத்தின் முடிகூடாத இராணுயாக வலம் வந்தவள். பட்டணத்தில் சென்று கல்வி கற்ற சிறு மிடுக்கு அவளிடம் காணப்பட்டாலும் பழகுவதற்கு இனிமையானவள், பிறருக்கு உதவுதல் என்பது குடும்ப வழி இரத்தத்தில் கலந்த ஒன்று . அக் கிராமத்தில் படித்த குடும்பம் என்ற பெயர் அவளின் குடும்பத்திற்கு. பார்வதிப் பாட்டி இளமைக் காலத்தில் துண்பத்தையே

அறியாதவள் அவள் இருக்கும் இடத்தில் சிரிப்பொலியும் சந்தோசஷமும் நிறைவாகக் காணப்படும்.

“உனக்கு வாழ்வில் துன்பம் என்றால் என்னவெனத் தெரியாதா” என அவளைப் பார்ப்பவர்கள் கேட்பதுண்டு.

பிற்காலத்தில் துன்பத்தினை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ என்னவோ அவளது இளமைக் காலம் இன்பமாகக் காணப்பட்டது. பட்னத்தில் படிப்பு, பக்டான வாழ்வு,... வறுமையற்ற சூழ்நிலைகளில் இவளது வசந்த காலத்து மக்த்தான பொழுதுகளாகும். பாட்டி அந்தக் காலத்திலேயே வணிகப் பிரிவில் கல்வி கற்றவள். படிப்பிலும் கெட்டிக்காரி, விளையாட்டிலும் கெட்டிக்காரி மட்டுமல்ல பண்பாடு பாரம்பரியங்களைப் பேணுவதிலும் அவளுக்கு நிகர் யாருமில்லை. விழுமியங்களைப் பேணியவளாக இருந்தமைக்கு அவள் வளர்ந்த கிராமியச் சூழலே காரணமாகும். பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் பார்க்க வேண்டுமானால் கிராமத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். கிராமங்களே பண்பாட்டின் கருவூலங்கள் என்பதை பார்வதிப் பாட்டியின் வாழ்க்கை முறை எடுத்துக் காட்டியது.

கண்களில் இருந்து பொல. பொல என வழிந்த கண்ணீரைச் சேலைத் தலைப்பினால் துடைத்தாள் பாட்டி. ஒம் நாற்பது வருபாங்களுக்கு முன்பு இதே நாளில் இதே இடத்தில் தான் தனது கணவன் விமானத் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி கண்முன்னே துடிதுடிக்க இறந்த அந்த நினைவுகளை அவளால் மறக்க முடியுமா?

பாவம் பார்வதிப் பாட்டி தன்னை மறந்து கண்ணீர் மல்கிய படி கடந்த கால நினைவுகளில் மூழ்கியவளாக..... பட்டதாரி ஆசிரியராக இருந்த அவள் திருமணத்தின் பின் வேலையை விட்டுவிட்டு குடும்பத்தைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். அவளது கணவன் கணிதத் துறையில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர் சிறந்த கணித ஆசிரியரும் கூட அடுத்தடுத்துப் பிறந்த 3 பிரதேச செயலகம், மருதங்கேணி

குழந்தைகளையும் பராமரிக்க வேண்டிய தேவை அவனுக்கு இருந்தது துண்பம் என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லாமல் வாழ்ந்தவள் அன்பான கணவன் ஆசைக்கு ஒரு பெண் ஆஸ்த்திக்கு இரு மகன்மார் என அழகிய உலகத்தின் சொந்தக்காரியாக வலம் வந்தவள் யார் கண் பட்டதோதெறியாது இளம் வயதில் விதவைப் பட்டத்தைச் சுமந்தவள்.

வாழ்வு என்னும் நூலின் புதிய அத்தியாயங்களைப் படிக்கத் தூடித்த பாட்டியின் வாழ்வு சின்னாபின்னமாகியது.

கருவியின் தலையில் பனம் பழத்தை வைத்தது போல துவண்டு போனாள். அவனுக்கு உலகமே இருண்டு போய்விட்டது. சுதந்திரமாகச் சுற்றித் திரிந்த பச்சைக்கிளி சிறகொடிந்த வெண்புறவாக மாறிய கொடுமையை வழிப்பதற்கு வார்த்தைகள் இல்லை. புதுந்த வீடும், பிறந்த வீடும் ஆறுதலை அள்ளி வழங்கினாலும் உடையவன் இல்லாது போனால் ஒரு முழும் கட்டை என்பது போல அவளின் நிலை இருந்தது.

வீட்டைவிட்டு வெளிவர அஞ்சினாள். உறவுகளை கண்டு ஒதுங்கிப் போய் உட்கார்ந்து விட்டாள் சோகமே அறியாது சுற்றி வந்தவள் சோகத்தின் முழுவடிவமானாள். கணீர் என்னும் சத்தத்துடனான சிரிப்பொலியுடன் போட்டி போடும் காற்கொலுகு உன் பாதத்தில் என்னை அணியமாட்டாயா என கெஞ்சியது. விதவை என்னும் கோலம் எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள் சொத்தியோ முடமோ தன் கணவன் தன் குடும்பத்தின் சொந்தக்காரர் அருகில் இருக்கும் போது இருக்கும் துணிவு அனு அனுவாய் அவளை விட்டு அகன்று போனது பெற்றோரும் சகோதரர்களும் அவள் நிலையைக் கண்டு வருந்தினர். இவள் நிலை கண்ட பால் மனம் மாறாத குழந்தைகள் உறைந்து போய் அருகில் இருந்தனர் ஆறுதலூக்காக அம்மாவின் மழியில் தஞ்சம் அடைந்தனர் சோர்ந்து போன முகங்களை கண்டு தன்றிலை உணர்ந்தாள்.

நான் இந்நிலையில் இருந்தால் என் பிள்ளைகள் ஆளுமை குறைந்தவர்களாக பயந்த சுபாவம் உள்ளவர்களாக விடுவார்களே என்ற பயம் அவளை ஆட்கொண்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்து என் செல்வங்களுக்காக வாழுவேண்டும் என நினைத்தாள் பார்வதிப் பாட்டி படித்த பட்ப்படிப்புகை கொடுத்தது.

காலைச் சூரியன் பொற்கதிர்களைப் பறப்பி இப்பூவிலைக் எட்டிப்பார்க்க எத்தனித்து வேளை மரங்கள் ஆழியசெந்து வா.... வா.... என வரவேற்றன போலக் காட்சியளித்தன. குயிலான்று கூ... கூ வெனக் கூவியது. பறவைகளின் ஒலிகள் உதயத்தை நோக்கியதான் விழிகாலைப் பொழுதிலே தன் பிள்ளைகளின் வாழ்வில் விழியலைத் தேடியவளாக தயங்கியவாறு உறுதியுடன் தன் முடிவைத் தெரிவித்தாள்.

தன் முடிவைப் பெற்றோரிடம் கூறினாள். “நான் தனியார் பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றப் போகின்றேன் என் பிள்ளைகளின் நலன் கருதி” என்ற அவளின் வார்த்தைக்கு யாருமே மறுப்புக் கூறவில்லை.

ஏங்கே தாங்கள் பெண்ணின் முகத்தில் மலர்ச் சியைக் காணமாட்டோமோ என ஏங்கிய அவர்கள் சம்மதம் தெரிவித்தனர்.

பார்வதியின் அர்ப்பணிப்பான சேவையும் முன்மாதிரியான செயற்பாடுகளும் கல்லூரி நிற்வாகத்தினருக்கு திருப்தியைத் தர அவளைப் பகுதித் தலைவராக்கி சம்பள உயர்வையும் வழங்கினார். கீவள் மனத்திருப்திக்காகச் சமூக சேவைகளிலும் ஈடுபட்டாள். தனது மூன்றுப்பிள்ளைகளையும் படிப்பித்து ஆளாக்கி தனது கணவனின் கணவுகளை நினைவாக்கினாள்.

கணவன் ஆதவன் அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைகள் “கல்வி தான் எங்கள் சொத்து. எனக்கு என்ன ஏற்பட்டாலும் நீ சொந்தக் காலில் நின்று பிரதேச செயலகம், மருதங்கேணி

பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும் எனக் கவறும் போது விளையாட்டுக்கு கவறுவதாக எண்ணிய பார்வதி அவரது ஆடுமாவின் அடித்தளத்தில் இருந்து வந்த வார்த்தைகளை என்பதை இன்று தான் உணர்ந்து கொண்டாள் அவள் கணவனின் விருப்பப்படி தனது பிள்ளைகளை ஆளாக்கி கடமைகளை முடித்துக் கொண்டாள்.

மூத்தவள் அருண் இஞ்சினியர் குடும்பத்துடன் கண்டாவில் வசிக்கிறான். மகள் ஆராபி வைத்தியத்துறைப் பிரிவில் தொழில் பெற்றுக்கொடும்பத்துடன் ஸண்டனுக்குச் சென்று அங்கேயே கடமையாற்றுகிறாள். கடைக்குட்டி ஆஸந் அவஸ்திரேலியாவில் தொழில் நுட்பப் பிரிவில் வேலை பார்க்கின்றார். பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகள் நிறைவாக வாழ்வது கண்டு நிம்மதிப் பெருமுச்சு விட்டாள்.

காலம் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. கண்ணுக்குள் மணியாகக் காத்து வந்த மூன்று பிள்ளைகளுக்கு அவளைப் பற்றி அவ்வளவாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை. தாங்கள் தங்களது குடும்பம் என அவர்களின் வாழ்க்கைச் சுக்கரம் சுழன்று கொண்டிருந்தது. அவ்வப்போது நல்ல நூள் பெருநூள் வரும்போது ஸ்கைப்பில் பிள்ளைகளின் முகங்களைப் பார்த்துக் கைதுப்பதுடன் அவர்களின் உறவு முடிந்து விடும்.

பிள்ளைகள் வெளிநாடு சென்றதும் பார்வதி மீண்டும் தனது சொந்த வீப்பிற்கு வந்துவிட்டாள்.

கிராமிய அமைதியான கூழலில் இறுதிக் காலத்தைக் கழிக்க எண்ணினாள். பார்வதிப் பாட்டிக்கு உற்றார் உறவினர் மத்தியில் நல்ல மதிப்பு இருந்தது. அதற்கு அவர் வாழ்ந்து காட்டிய விதமே காரணம். எப்படியும் வாழலாம் என்று இல்லாமல் இப்படித்தான் வாழுவேண்டும் என வாழ்ந்தவளாச்சே. அவள் விதமையாக இருந்தாலும் அக்கிராமத்தில் நடக்கும் அனைத்துக் காரியங்களையும் முன் நின்று செய்வள். பார்வதி

பாப்தியின் பார்வைப்பட்டால் நல்லது நடக்கும் என்ற எண்ணை அவரவர்களின் உள்ளங்களில் பதிந்து இருந்தது

தன்னை உருக்கித் தன் பிள்ளைகளுக்காக ஒளிகொடுத்த பார்வதி பாட்டி தன் பிள்ளைகள் பேரப் பிள்ளைகளின் அருகாமைக்காக எவ்வளவு ராங்கினாள் என்பது என்பது பார்வதிபாட்டியை அன்றி யாருக்கும் தெரியாது. எத்தனை இரவுகள் தன் பிள்ளைகள் நினைவில் நித்திரை கொள்ளாது துயருற்றிருப்பாள்

அயலவர்பாட்டி இந்த முறை வருப்பிற்பிற்கு உங்கள் பிள்ளைகள் வரமாட்டார்களா எனக் கேட்டால், அதுகள் பாவம் எங்க நேரமிருக்கு, பிள்ளைகளுக்கும் விழுமூறை கிடைக்க வேண்டுமே இப்பதான் ஸ்கைப்பில் ஒவ்வொருநாளும் கதைக்கமுடியது என தன் ஆதங்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு பிள்ளைகளை மற்றவர்கள் குறை சுறு விடமாட்டாள் பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு என்று சும்மாவா சொல்லி இருந்தார்கள்

பக்கத்து வீட்டு செம்பகுத்தின் மகனை காசு கொடுத்து துணையாக வைத்துக்கொண்டாள். விசேநாட்களில் உடுபிடவைகள், பலகாரங்கள் என தன் பிள்ளைகள் போல் நினைத்து அண்டை அயலில் உள்ள பிள்ளைகளுக்கு வழங்கி மகிழ்வாள். தன் பிள்ளைகளைச் சாவதற்கு முன்பு ஒருமுறையாவது பார்க்கவேண்டும் என்ற ஏக்கம் அவளிடம் இருந்தது.

பிள்ளைகளைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதற்காகச் சத்தாகச் சாப்பிட்டு சுறுசுறுப்பாக இயங்கினாள்

“என்ற பேரப்பிள்ளைகளைக் கட்டிஅணைத்தால் தான் இந்தக் கட்டைவேகும்” எனஅடிக்கடி சுற்றிக்கொள்வாள். முதுமை அவளை நெருங்க நெருங்க தள்ளாமை வந்து விட்டு ஆணாலும் அவளது எண்ணமெல்லாம்

தான் தசையைக் கொடுத்து எலும்பைத் தான் தின்று வளர்த்த தன் உதிர்த்தின் உருவான செல்வங்கள் தன்னிடம் வரமாட்டார்களா என்பதே.

கடந்த கால நினைவுகளில் பாட்டி கைபேசி மணி ஒலிக்க திடுக்கிட்டவளாய் ஆவலுடன் கைபேசியை எடுத்தவள் கடைக்குட்டி ஆனந்தின் நம்பரைக் கண்டு ஆவலுடன் அமர்த்தினாள். “அம்மா பிள்ளைகள் பருவகால விடுமுறைக்கு வரவிரும்பேல்ல. நாங்களும் அண்ணாவேயுமாகச் சேர்ந்து இந்த விடுமுறைக்கு ஸண்டனுக்கு போரோம் “Take care .... bye” என ஆனந்தின் குரலைக் கேட்டதும் அவளது இதயம் சுக்கு நூற்றாய் உடைந்தது.

பார்த்துப் பார்த்து வளர்த்ததன் பிள்ளைகள் தன்னை ஒரு தரம் சுட பார்க்க விரும்ப வில்லையே என்ற ஏக்கம்..... துயரமாக மாறியது. தொலைபேசி கையிலிருந்து விழ நெஞ்சைக் கையினால் பொத்தியபடி சரிந்து விழுந்தாள். அழும் சுமைதாங்கி எழுந்தருக்கவேயில்லை. அவளது வாழ்க்கை அஸ்தமித்து விட்டது.

வதா உதயன்
குட்டனை வடக்கு.
(சுவிஸி)

சருகாகும் பூக்கள்

கோடை காலத்தில் பூத்துக் குனுங்கும் அந்தப் பூங்கா, சிறுவர்களின் கும்மாளத்தில் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஓர் ஓரமாக தங்கையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் பிரதீபன். அநேகமான சிறுவர்கள் பெற்றோருடன் வந்திருந்தனர். ஒன்றிரண்டு தமிழ் ஆட்களும் கண்ணில் தட்டுப்பட்டனர்.

சுவட்டுக்குள் தங்களை அடைத்து வாழும் தமிழ் ஆட்கள் அவர்கள். தங்கள் இனத்துடன் கதைப்பது “அநாகரிகம்” என்று கருதியவர்கள் போன்றிருந்தது அவர்களின் தோற்றம்.

இன்னும் சரியாக கதைக்கத் தெரியாத தங்கை ஏதோ தேவையென்று கேட்டு அழுதாள். பிரதீபனுக்கு அது விளாங்கவில்லை. சமாதானப்படுத்தி விட்டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போனான்.

அவனுக்கு தாய்மேல்த்தான் கோபம் வந்தது. பின்னேரம் பள்ளிக்கூட நன்பன் தோமசுடன் விளையாட வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான். ஆனால் தாய் கார்பழகப் போனதனால், தங்கையை பார்க்கும் பொறுப்பு இவன் தலைமேல் விழுந்து விளையாடப் போகவில்லை.

பொறுப்பைச் சுமக்கும் பெரியவயதல்ல பிரதீபனுக்கு. ஏழுவயதில் தாயுடன் ஊரைவிட்டு இங்கு தகப்பனிடம் வந்து சேர்ந்தவன். வந்து மூன்று வருடமாகவிட்டது.

வந்த தொடக்கத்தில் அவனுக்கு எல்லாமே சுந்தோசமாகத்தான் இருந்தன. தங்கையும் பிறந்து, தாய் வேலைக்குப் போகத் தொடங்க, தனிமையுடன் சேர்ந்து சின்ன சின்ன பொறுப்புகளாலும் திணைறிப் போனான்.

ஜெர்மன் பாசை கஷ்டப்பட்டு படித்து, பள்ளி நண்பர்களுடன் உற்சாகமாக பழகத் தொடங்க அவனது வீட்டின் சூழல் வேறுமாதிரி ஆகிப்போனது. விடாமல் ஒழிக் கொண்டிருக்கும் இயந்திர வாழ்க்கையில் தாயும் தகப்பனும் தன்னை கவனிக்கவில்லையே என்று ஏக்கங்கள் கொண்டிருந்தான்.

ஊரில் அம்மாச்சி, சின்னம் மாக்களுடன் தாயின் தேவை என்னவென்று உணராமல் வளர்ந்தவன். அவனுக்கு வேண்டியதை செய்யவென்றே அவர்கள் காத்துக் கிடப்பார்கள். நாள் முழுக்க விளையாட்டுத்தான். விளையாடிக் கலைத்தவனை இதமாக மடியில் சாய்த்து, நிலவு வெளிச்சுத்தில் கும்மாளமிட்டு பழைய கறுதகள் சொல்லி நித்திரையாக்க ஆள்மாறி ஆள் இருப்பார்கள். மொத்தத்தில் அங்கு வீடே கலகலத்தபடி இருக்கும்.

இங்கு எல்லாமே தலைகீழாக இருக்கின்றது.

தகப்பன் விழிய எட்டு மனிக்கு முதல் வேலைக்கு போய்விடுவார். தாய் அவனைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பிவிட்டு, தாமதித்தே வேலைக்கு போவாள்.

பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து வரும் போது தங்கையை பார்க்க விடும் வீடிலிருந்து இவன்தான் கவ்டிக்கொண்டு வரவேண்டும். கலைத்தப் பசித்து வருவன், தானே பழைய சாப்பாட்டை சூடாக்கிச் சாப்பிட வேண்டும்.

தகப்பன் வந்ததன் பிறகு வெளியில் விளையாட போகலாம் என்றால், அதற்கும் அனுமதி கிடையாது. தங்கைச்சியுடன் விளையாடு

என்று சொல்லிவிட்டு படுத்துவிடுவார். தாய் வரும்வரை ஏதோ பொழுதைக் கழிப்பான். தாய் வந்தாலும் சமையலை முடித்து, கையுடன் கொண்டு வந்த படக்கொப்பியைப் போட்டுவிட்டு நித்திரை வரும்மட்டும் இருந்து பார்ப்பா. இடையில் இவன் ஏதும் கதைபோய்க் கேட்டால் எரிந்து விழுவா.

இருநாளாவது தாய் தகப்பன் இவன் பள்ளிக் கூடத்தில் என்ன படிக்கிறான்? எப்படி படிக்கிறான் என்று கேட்டதோ அல்லது வீட்டில் படிக்கும் போது பக்கத்தில் வந்து பார்ப்பதோ கிடையாது. மற்ற மாணவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களின் அக்கறையை பற்றிச் சொல்லும்போது இவனுக்கு அழுகை வரும்.

தகப்பன் எதற்கெடுத்தாலும் “இவனை ஊரிலை நல்ல செல்லம் குடுத்து கெடுத்துப் போட்டினம்... வெளிநாட்டில் கண்டிச்சு வளக்காட்டி சரிவராது” என்று உறுமுவார்.

லீவு நாட்களிலாவது தாயுடன் இருக்கவேண்டும் போலிருக்கும் அவனுக்கு. ஆனால் அந்தச் சனி, ஞாபிறு நாட்களில்தான் தாயைப் பிடிக்க முடியாமல் ஏதாவது ஒரு தமிழர் கொண்டாட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். இவனுக்கும் தங்கைக்கும் விலையுயர்ந்த உடுப்புகள் போட்டு, கவ்டிக்கொண்டு போய் இருத்தி வைத்து எந்த விளையாட்டும் இல்லாமல், லீவு நாட்களில் அப்படிப் பொழுதைப் போக்குவது அவனுக்கு ஏரிச்சலாக இருக்கும்.

கார் பழகி முடித்து வந்த தாய், வீடெல்லாம் குப்பையாக்கி வைத்திருப்பதாக சத்தும் போட்டாள். இவன் ஒன்றும் கதைக்காமல், தனது ரூமுக்குள் போய் அடைந்துகொண்டான்.

நாளைக்குச் செய்து காட்ட வேண்டிய வீட்டுப் பாபங்கள் குவிந்து போய் கிடந்தன மேசை முழுக்க. அவற்றைச் செய்யவோ படிக்கவோ அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. மேசையின் மூலையில் கிடந்த தமிழ்ப் புத்தகத்தை கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

போனமாதும் வரை ஆசையாய்த் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம் போய் வழந்தவன். தாய்தகப்பனின் கொண்டாட்டத் தினங்களுக்கு ஏற்றமாதிரி, வகுப்பு நேரம் இல்லையென்று பிரச்சினைவர, அவனைப் பெற்றவர்களே இனிப்போக வேண்டாம் என்று மறித்து விட்டார்கள்.

அத்துடன் இந்த நாட்டில் இருப்பதால் “இனி தமிழ் படிக்கத் தேவையில்லை” என்று ஆங்கிலம் படிப்பிப்பதற்குத் தகப்பன் ஆசிரியரை தேடிக் கொண்டு இருக்கின்றார்.

தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் கட்டுரை, பேச்சு, வாசித்தல், என்று என்ன போட்டிவைத்தாலும் இவனுக்குத்தான் முதலிடம் கிடைக்கும். அந்தளவுக்கு இவன் தமிழ்ப் பாடத்தில் கெட்டிக்காரன். அதற்கு காரணம் இவனுக்கு ஊரில் படிப்பித்த தம்பசிட்டி ராசாக்கா தான். அம்மாச்சியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் நான்கு வயதிலேயே ராசாக்காவிடம் “அ” எழுதப்பழகி விட்டவன். பிஞ்சு மனதில் ஆழமாகப் பதியவைக்கும்படி இருக்கும் ராசாக்காவின் படிப்பித்தல் முறை. எல்லோரையும் வட்டமாக நிற்க வைத்து “க்” “ங்” என்று முழு எழுத்துக்களையும் ஒவ்வாருவராக சொல்ல வைப்பார். இவனின் வகுப்பில் அவ்வளவு எழுத்துக்களையும் பிழையில்லாமல் இவன் தான் முதலில் சொல்லப் பழகி, எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பான்.

இவனின் தாய், சின்னம்மா என்று எல்லோருமே ராசாக்கவிடம் படித்ததினால் இவனுக்கு தனிக்கவனம் அங்கு இருக்கும். தனது கூம்பிப்போன ஒருக்கையை மறைத்து வைத்தபடி, படிப்பிக்கும் பொழுது சின்னஞ்சிறுவர்களுக்கு ராசாக்காவில் அன்புடன் கூடிய மரியாதை தங்களையறியாமல் ஏற்பட்டுவிடும். படிப்பு முடிய, கைநிறைய விளாம்பழுமும், மாம்பழுமும் ராசாக்காவின் காணிகளில் பொறுக்கிக் கொண்டு வீடு வருவான்.

தமிழை அவன் இனிப்புடன் சேர்த்துக் தான் படித்தான்.

தாய்தகப்பனின் வசதிக்கு ஏற்ற மாதிரி, தமிழ்ப் பாடத்தை பழக்காமலிருப்பது அவனுக்குப் பெரும் துன்பமாக இருந்தது. அந்தத் துக்கத்தில், பள்ளிப் பாடங்களைப் பாரமாக உணர்ந்தான்.

வேண்டா வெறுப்பாக பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போய்வந்து கொண்டிருந்தான். இனிவரும் விண்டருக்குப் பனிச் சறுக்கல் விளையாட்டுக்கு அநேனமான மாணவர்கள் பதிந்துள்ளார்கள். இவனுக்கு வீட்டில் அனுமதி கிடைக்காததால், பதிய முடியாத ஏமாற்றத்தில் வெம்பினான். விளையாட்டுக்களிலும் உற்சாகமின்றி வகுப்புக்குள்ளேயே சோர்ந்து கிடந்தான்.

தாய் இவன் மெலிந்து கொண்டு போவதாக மற்றவர்களிடம் சொல்லிக் கவலைப்பட்டாள்.

பெரியம்மா, மாமாக்களின் பிள்ளைகள் இவனுக்குக் கிடைத்த வெளிநாட்டு வாழ்க்கையையும், நல்ல பள்ளிப்படிப்பையும், விளையாட்டுக்களையும், பற்றி கேட்டு ஏக்கத்துடன், சுற்று பொராமைப்பட்டுக் கழிதம் எழுதுவார்கள்.

இவனின் இந்த கூட்டுப்படமு வாழ்க்கை அவர்களுக்கு தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அனுப்பும் போட்டோக்களை வைத்து, தாங்களே கற்பனை பண்ணி வைத்திருக்கின்றார்கள்.

பள்ளிக்கூடத்திலும் விண்டர் லீவு தொபங்கப் போகின்றது. அதற்கு முதல் பிர்சை மதிப்பீடுகள் வந்துவிட்டன.

போன இரண்டு வகுப்புக்களிலும் விட, இந்த வகுப்பில் மிகவும் குறைவான மதிப்பொண்களே இவனுக்கு கிடைத்திருந்தன.

வகுப்பு ஆசிரியர், தாய்தகப்பனை கூட்டிக்கொண்டு வரும்படி சொல்லிவிட்டார். வீட்டில் சொல்லலாம் என்றால், ஒரு கிழமையாகத் தாயும் தகப்பனும் எதற்காகவோ சண்டைபிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தநேரம் தான் போய் சொன்னால், சண்டைக்கோபம் தன்மீது திரும்பம் என்ற பயத்தில் சொல்லவில்லை.

ஆசிரியர் பிறகு டெலிபோன் நம்பனாரை வாங்கித் தகப்பனை வரும்படி கூப்பிட்டார். இவனையும் கூட்டிக் கொண்டு தகப்பன் சினந்தபடி வந்தார்.

இவனின் நல்ல கெட்டித்தனவுகளை முதலில் சொன்னவர், வகுப்பில் இவன் சோந்து போய், குறைவான மதிப்பெண்கள் எடுத்திருப்பதால், தனக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருப்பதாகவும் இதற்கு என்ன காரணம் என்றும் கேள்வி எழுப்பினார்.

தகப்பன் அவசரமாக “அவனுக்கு இஞ்ச எல்லா வசதியும் செய்து குடுத்திருக்கிறம். நாங்கள் ஒரு வசதியுமில்லாமல் எவ்வளவு கஸ்ட்டிலை படிச்சனாவுகள்.... இனி கண்டிச்ச வளர்த்தால் தான் படிப்பான்!” என்று தத்துவம் பேசினார்.

இதை மறுத்த ஆசிரியர் “நீங்கள் வளர்ந்த சூழல் வேறு. உங்கள் மகன் வளரும் சூழல் வேறு. கண்டித்தால் எதிர்ப்பும் வெறுப்பும்தான் மிஞ்சம். அதைவிட அன்பைக்காடி, மகனைத் தனிமைப்படுத்தாமல், அவனுடன் கூடியளவு நேரத்தை செலவழித்தால் எல்லாம் சரிவரும்” என்று அறிவுரை கூறி அனுப்பிவைத்தார்.

வீட்டுக்கு வந்த தகப்பன், “இஞ்சை எல்லாத்துக்கும் நுணுக்கம் பாக்கிறாவுகள். இவங்களின்ற நடைமுறைக்கு எங்களாலை பிர்ளை வளர்க்கேலாது. கேட்டதெல்லாம் வாங்கிக் குடுத்தால் இதுகள் எங்களை மிஞ்சதுகள். நீர் கொஞ்ச நாளைக்கு வேலையை விட்டிடு வீட்டிலை நில்லும்.

அப்பதான் இவனைத் திருத்தி எடுக்கலாம்.” என்று தாயுடன் சத்தம் போட்டார்.

“என்னப்பா விசர்க்கதை கதைக்கிறீங்கள்? இவனைவிடச் சின்னப் பெடியளை எல்லாம் விட்டிட்டுத் தாய்மார் வேலைக்குப் போகுதுகள். வேலையை விட்டிட்டு வீட்டிலை இருந்து இதுகளோட என்னால் மாருடிக்க ஏலாது. காரும் பழகி முடியது. இனிக் கார் எடுக்க கொஞ்ச காச வேணும். எனக்குப்பிறகு வேலை செய்ய தொடங்கின மாலா, கீதா ஆக்கள் எவ்வளவு நரகை செய்து போட்டினம். நான் இன்னும் ஒண்டும் செய்யேல்லை. இதுகளை ஒண்டும் விளங்காமல் நீங்களும் அவனோட சேர்ந்து ஆட்டம் போடுறியள். அங்கை குண்டுச் சத்தங்களுக்க இருக்க விடாமல் இஞ்சை கொண்டுவந்து சொகுசு வாழ்க்கையை நாங்கள் காட்டிவிட ..... அதுகள் எங்களுக்கு பழப்பிச்சுக் காட்டுதூகள்”. தாயும் தன் பங்கிற்கு பேசி முடித்தாள்.

தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் இரத்தத்தில் ஊறிப்பழக்கப்பட்ட ஊர்ப்பழக்கங்களுக்கும், இங்கு பழக்கப்படுத்திக்கொண்ட ஆடம்பர பழக்கங்களுக்கும் இடையே சிக்கி உழன்று, பிரதீபனின் மன ஏக்கத்தை புரிந்து கொள்ளத்தெரியவில்லை. கவரில் அடிப்பட்ட பந்தாக, மீண்டும் விழுந்து விழுந்து வாழ்க்கையை முட்டி மோதினர்.

வின்டர் லீவு தொடங்கிவிட்டது. தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் லீவு இல்லாதபெடியால், எங்கும் போகமுடியாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தான் பிரதீபன். தங்கை நாள்முழுக்க டிவியில் ஏதாவது பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள். அவள் பிறந்ததிலிருந்து அவளின் முழுநேரப் பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டு எல்லாம் டிவி தான். எதையும் புரிந்து கொள்ளும் வயது அவனுக்கு இல்லாவிட்டாலும், தன் வாழ்க்கை இப்படித்தான் என்று அதனோடு வாழப் பழகிவிட்டாள்.

பிரதீபனும் இங்கு பிறந்திருந்தால் இப்படித்தான் கிருந்திருப்பானோ என்று அவனுக்குத் தெளிவாக யோசிக்கத் தெரியவில்லை. தங்கை செற்றியில் கார்ட்டின் படம் பார்த்துபடி உறங்கி பிரதேச செயலகம், மருதங்கேணி

விட்டாள். அவனைத் தூக்கி கொண்டு போய், அறையினுள் கவனமாக படுக்க வைத்தான்.

பின்னேரம் ஜந்துமணிச்வட வராது. வெளியே இருட்டு கும்மென்று பரவிக்கொண்டு வந்தது.

தங்கை படுத்திருந்த அறைக்கதவை சாத்திவிட்டு டிவியில் தன் வயதுக்கு மீறிய பாடல்களை நல்ல சத்தம் கூட்டிவைத்துப் பார்க்கத்தொடங்கினான். அவன் மனதிலே படிந்த தனிமையான ஏக்கங்கள் அதிரடிச் சத்தங்களிலும், ஆர்ப்பாட்ட ஆபாச அசைவுகளிலும் கறைந்து காணாமல் போய்க் கொண்டிருந்தன.

வெலாயுதம்பிள்ளை அகிலேஸ்வரன்
மருதாங்கேணி.

பல்கலைக் காலம்

வழகமோலவே அன்றைய தினமும் எனது முகப்புத்தகத்தை ஆராய்த் தொடங்கினேன். என்னவளின் லைக்குகள் என் படைப்புக்களுக்கு இடப்பட்டுள்ளதா? என ஆராய மற்பட்ட போது அதிர்ச்சி எனக்குள் காத்திருந்தது. என்னவள் எனது முகப் புத்தகத்திலிருந்து நீங்கியிருந்தாள். என்னை மட்டும் தன் பிறண்டஸ் லிஸ்டில் இருந்து நீக்கியிருந்தாள். ஜயோ அழுதே போயிட்டேன். பாவம் அழுவது ஆன் என்பதால் யாருக்கும் எனது கண்ணீரின் ஆழம் தெரியவில்லை.

அமைதியோடு என்னால் இருக்க முடியவில்லை. மெசெஞ்சர், வாற்சப், வைபர் என ஒவ்வான் றிற்கும் அவளின் தொலைபேசி இலக்கத்தை தேடி குறுந்தகவல் அனுப்பினேன். ஏன் எனது முகப்புத்தக நட்பிலிருந்து விலகுனீர் எனக்காரணம் கேட்டேன். பதிலேதும் இல்லை. பதறியே போனேன். முகப்புத்தகத்தில்தான் அவளில்லை. வாற்சப், வைபர் போன்ற இணையத்தளாவ்களில் தொடர்ப்பில் அவள் இருக்கிறாள் என ஆறுதல் அடைந்து மரியாதை உரையாடவை எழுத்து வழிலில் அனுப்பினேன். மீண்டும் பதிலில்லை. ஆனாலும் எனது குறுந்தகவலை அவள் படித்திருக்கிறாள் என்பது மட்டும் புரிந்தது. ஆனாலும் அதில் கூட என்னை வைத்திருக்க விரும்பவில்லை. அதுதான் எல்லாவற்றையும் பிளாக்கில் வைத்தாள். ஜயோ அவளிடம் எப்படிக் கதைப்பேன்,

எப்படிக்குறுந்தகவல் அனுப்புவேன், கேள்வி மேல் கேள்வி எனக்குள் எழுந்தது.

ஆணாலும் பாருங்கோ கைவசம் இருந்த அவளது சாதாரண போன் நம்பருக்கு குறுந்தகவலை அனுப்பினேன். புதிலில்லை, ஒருவேளை இந்த நம்பரும் வேலை செய்யாதோ, நிச்சயமாக அப்படி இருக்க சந்தர்ப்பம் இல்லை. காரணம் இப்போ அவள் அரசாங்க வேலை செய்யவள். இதனால் நிறைய தேவைகளின் பொருட்டு தன் நம்பரை எக்காரணமும் கொண்டும் மாற்றுவதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லை. தூலைபேசி அழைப்பொடுக்க கொஞ்சம் பயமாக இருந்தது. இனம் புரியாத கவலை மனதை வாட்டியதால் அழைப்பொடுத்துப் பார்த்தேன். உடனே ஹோல் க்டாகி வந்தது. ஓஹோ அவள் இந்த நம்பரில் போன் பாவிக் கிறாள். நம்பர் இன்னமும் மாற்றவில்லை எனக்குள் தெளிவாக அனைத்தும் புரிந்தது.

அன்றைய நாள் இரண்டு மணி நேரம் கடந்திருக்கும் புதிய அழைப்பொன்று என் காதில் ஒலித்தது. ஒருவேளை அவளாய் இருக்குமோ ஒழிச்சென்று பார்த்தேன். பல்கலையில் என் கூட ஒன்றாகப் படித்தவன் எடுத்திருந்தான். ஆணாலும் எனக்குள் சின்னதாக ஒரு சந்தேகம். காரணம் இல்லாமல் அவன் போன் எடுக்க மாட்டான் என்று எனக்கு நன்கு தெரியும். பதிலுரைத்தேன். பலதையும் பத்தையும் பற்றி உரைத்தவன். என்னவள் பற்றி உரையாட வெளிக்கிட்டான். நான் கொண்ட சந்தேகம் இப்போது தெளிவாகியது. அவள் சொல்லித்தான் இவன் போன் எடுத்திருக்கிறான் என்பது மட்டும் தெளிவாக தெரிந்தது. அவன் கதைய ஆரம்பிச்சான் “டேய் நம்ம கூட படிச்ச கஸ்தூரிக்கு கல்யாணம் ஆச்சுத்தான்” என்றான் அதற்கிப்போன்னை” என்றேன். “இல்ல அவள் இப்போதனது பழைய போன் பாவிப்பதில்லையாம். அவளது கணவன் பயன்படுத்துவதாக என்கிட்ட எங்கூட படிச்ச அப்ரணா சொன்னவள்” என்றான். “ஏன் என்கிட்ட இதுபற்றி சொல்கியாய்” என்றேன். “இல்ல கதையில் வந்தாப்பிறகு சொன்னேன்” என்றான். கூடவே “அவளுக்கு கிடைச்ச மனுசன் காறன் சந்தேகமாம். அதுமட்டுமல்ல யாரோ அவளுடைய போனுக்கு தொடர்ந்து மௌசேஜ்

போடுகினமாம். அதுதான் அவள் இப்போ தனது போனை பயன்படுத்துவதில்லையாம் என்று அபர்ணா எனக்கு சொன்னவள்” என்றான். “அப்படியென்றால் கஸ்தூரியின் இப்போதைய நம்பர் அபர்ணாவிடம் இருக்கும் தானே” என கேட்டபோது “அது எங்களுக்கு தேவையில்லாத விடயம் என்று சொல்லி முடித்தான். தான் இப்போது வேலையில் இருப்பதாகவும் ஆறுதலாக போன் எடுத்து பிறகு கதைக்கிறேன் என்று சொல்லி முடித்தான். இப்போது விடயம் தெளிவாகியது.

கல்யாணம் முடிச்ச பெண் ஜெனாருத்திக்கு இன்னொருவன் குறுந்தகவல் அனுப்புவது தவறைன்று சுட்டிக்காட்டுமாறு கஸ்தூரிதான் நண்பனிடம் சொல்லியிருக்கிறாள். அதுதான் அவன் என்னிடம் நேரடியாக தெரிவிக்காமல் மறைமுகமாக சொல்லியிருக்கிறான். கணவன் சந்தேகமம் என்று சொல்லும் போது எனக்கு ஒரு விடயம் நன்கு புரிந்தது. அப்பாவியான அவளது கணவன் மீது அபாண்டமாக இவன் பழி சுமத்துவது பொருத்தமில்லை என்பது தெளிவாக விளங்கியது.

திருமணம் முடித்த பொண்ணுக்கு குறுந்தகவல் அனுப்புவது தப்பத்தான். அவளின் திருமணத்திற்கு முன்பு குறுந்தகவல் அனுப்பியது உண்மை. அவளின் திருமணத்திற்கு பின்பு குறுந்தகவல் அனுப்புவதில்லை. அவளின் லைக்குகள் எனது முகப்புத்தகத்தில் இடம்பெறுவதால் ஏதோ ஒரு மன ஆறுதல் எனக்குள்ளே ஒடியது. ஆனாலும் அவள் திடீரன் முகப்புத்தகத்தை விட்டு நீங்கியதுதான் எனக்குள்ளே இனம்புரியாத கலக்கத்தை கொண்டு வந்து அவளுக்கு குறுந்தகவல் அனுப்பத்தாண்மையது. இதுவரைக்கும் அவனிடம் ஒரு தவறான வார்த்தைப் பிரயோகம் பயன்படுத்தியதில்லை. ஒரு “ஜ லவ் டூ” கூட ஒரு போதும் சொன்னதில்லை. தொட்டுப்பேசின வரலாறு அகராதியில் இல்லை. ஆனாலும் அவள் மீதான அன்பு ஒரு நெருட்லாகவே எனக்குள் இருந்தது. அவள் நினைவுகள் என்னை கறையான் போலவே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தின்றுகொண்டிருந்தது. நான் ஏன் இத்தனை தூரம் அவளை நேசிக்கணும். கடந்த கால வாழ்க்கைக்கு மனம் ஒரு தடவை திருப்புகிறது.

பல்கலையில் புதுமுக மாணவனாய் போய் சேர்கிறேன். ஏற்கனவே அனைத்து முகங்களும் புதுமுகங்கள். அதனால் பேச்சில்கூட நீண்ட தயக்கங்கள். என்னிடம் எப்போதும் ஒட்டிக்கொள்ளும். கலகலப்பு சுபாவம் நான் எங்கு செல்கின்றேனோ அங்கெல்லாம் எனக்கான நன்பர் வட்டாரம் தானாக உருவாகிக் கொள்ளும் அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் என்மீது அன்பாக இருக்கிறார்கள் என்பது தெரியாது. அவர்கள் ஒவ்வொருவர் மீதும் நான் அன்பாக இருக்கத் தவறியது கிடையாது. அப்படித்தான் அவளையும் சந்தித்தேன். அவள் எப்படி இருப்பாள். ஒரு ஜந்நாறு நபர்கள் இருக்கும் கூட்டத்தின் மத்தியிலே அவள் இருந்தால் தனித்தவமான அழகியாக கண்களுக்கு தென்படுவாள். அப்படியொரு வசீகர அழகு. இளம் சிரிப்பு சிமிட்டும் கண்கள், சின்னகாது, தோடு எடுப்பாக இருக்கும் இரு பருத்த மொட்டுக்கள், பின்னழைக தொட்டு தடவும் கண்தல். நெற்றியில் வாழும் ஒரு நீண்ட முடி கண்ணுக்கு தெரியாத வண்ணத்தில் ஒரு சின்னதாக ஸ்ரிக்கர் பொட்டு இப்படியே அவள் அழகை உச்சியில் இருந்து உள்ளங்கால் வரை வர்ணிக்கலாம். அவளின் அழகில் எந்தவித குறையும் இல்லை. குறை சொல்லும் அளவுக்கு அவளிடம் ஏதுமில்லை.

அத்தகைய ஒரு அழகி முதன்முறையாக என்கூட பேசினாள். ஏதோ ஒரு சில வார்த்தைகள் எனக்கே அதியசமாய் இருந்தது. நிலவொன்று படியிறங்கி வந்து என்னை முத்தமிட்டு சென்றது போல ஆனந்த அதிர்ச்சி எனக்குள் தடம்புரண்டது. குடும்பத்தில் கடைக்குட்டி என்பதனால் தான் என்னவோ அவளிடம் அதிகாரமும், ஆடம்பரமும் அதிகம் இருந்தது. அப்போ வகுப்பறைபால் பட்டத்தெளிம்புக்கள் இடம்பெறும் பொழுதுகளில் ஆனந்த பரவசத்திற்குள் நான் ஆளாகியிருக்கிறேன்.

ஆனாலும் நட்பு வட்டாரத்தில் பழக்கங்கள் அதிகரிக்கும் போது அவன் மீதான ஈர்ப்பு கொஞ்சம் குறைந்து பாசமே மேலோங்கி இருந்தது. ஆனாலும் அவன் என்கூட பேசுவது கொஞ்சம் குறைவதான். காரணம் அவனுக்குள்ளே என்மீதான ஈர்ப்பு இருந்திருக்கிறது. அதை நான்

அறிந்துகொள்வதற்கு நாட்கள் பல எடுத்தது. ஒருநாள் அவன் என் முகப்புத்தக்கதை தேடி கண்டுபிடித்தான். அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் என்ன ஒரு போஸ்ட் போட்டாலும் அதிகம் அவளது கைக்குதான் இருந்தது. அதுதான் எனக்கும் இனித்தது. முகப்புத்தகத்தில் கருத்துறைக்கும் பழக்கம் அவளிடம் சிறிதும் இல்லை. ஆனாலும் நேரடியாக உமது வரிகள் பிடிக்கும் என சொல்லியிருக்கிறாள்.

ஆனாலும் அவளது போஸ்ருக்கு கருத்து தெரிவிக்கும் போது எப்போதும் சந்தோசப்படுவாள். அவளது சந்தோசத்திற்காகவே நான் கருத்து தெரிவிப்பது வழமை. இதனால் அவளின் மீது தனித்துவ கவனம் எப்போதும் எனக்கு இருந்தது. ஒரு வருடம் ஓடியிருக்கும். தீட்ரென் ஒருநாள் அவள் ஏதும் பேசவில்லை. என்கூட கதைக்கவில்லை. முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள். அவளை சந்திக்கும் ஒவ்வொரு தருணாங்களிலும் அது எனக்கு மிகவும் கஸ்ரமாக இருந்தது. சிறித்து என்கூட பேசுற நமக்கு பிடிச்ச பொன்னுடைய தீட்ரென் பேசாது போனால் அதை யாரால்தான் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். இப்போது ஒரு விடயம் தெளிவாக எனக்கு விளங்கியது. இயல்பாக பேசும் ஒரு பொன்னுடைய தீட்ரென் நுழ்மசூட பேசல என்றால் அதற்கு நுழ்ம மீது காதல் வந்திட்டு என்னு அர்த்தமாம். என்றோ ஒரு நாள் எங்கோ படித்த வரிகள் ஞாபகத்தில் வந்து போனது. என்ன ஒரு வேலை செய்தாலும் அவள் பற்றிய ஞாபகமே எனை குடைய ஆரம்பித்தது. அவளின் நினைவை தள்ளி வைத்து என்னால் ஒரு வேலையையும் ஆற்ற முடியவில்லை. ஆதலால் ஒருநாள் மசெஞ்சர் வாயிலாக மசேச் அனுப்ப நினைத்தேன். அவளது மசெஞ்சரை ஆராய்ந்தேன். அப்போதுதான் அவள் எனக்கு பல ஹாய்கள் போட்டிருப்பது தெரியவந்தது.

“ஏன் என்கூட பேசுறதில்ல பதில் சொல்லுங்க சின்னதாக ஒரு மசேச் அனுப்பினேன். அனுப்பின உடன் பார்த்திருப்பது தெரிய வந்தது. ஆனாலும் உடன் பதில் போடல. நுழ்மால தாங்கி கொள்ள முடியவில்லை. அந்தளவுக்கு அவள் நினைவு சமந்த மனதில் வேதனை. திருப்பி அனுப்பிய போது பதில் சொல்லியிருந்தாள். “அவருக்கு ஒரேபழப்பு நம்மைப்பற்றி ஒரு

சிந்தனையும் இல்லை. வேறு எவளாக்கம் என்றால் விழுந்து விழுந்து சிரிச்சி சிரிச்சி கதைப்பார் என்றாள். எல்லாம் நமக்கு புரிஞ்சு போட்டு நுழைஷ்டு அன்பு செலுக்குற ஒரு பொண்ணு அந்த பொண்ணை தவிர வேறு பெண்களிடம் கதைக்கும் போது தாங்கிற சக்தி அதனிடம் இருக்காதாம். இதுவும் காதலின் அதிகார குறளோ புரியவில்லை. அதற்குப்பிறகு வகுப்பறையில் கதைப்பது குறைவு. காரணம் அவளின் விழிகள் அதிகம் நாண்த்தை குடியிருந்தது. ஆனாலும் பாருங்கோ தொலைபேசி குறுந்தகவலுக்கு குறைவில்லை. பரிமாறும் குறுந்தகவலில் இரட்டை வார்த்தை கூட ஒருபோதும் இருந்ததில்லை.

இரண்டு வருடம் கடந்தோடி விட்டது. இப்போது ஒருவேளை அவள் மாதத்தில் சுகமில்லையென்று வகுப்புக்கு (அவள்) வரவில்லை என்றால் மிகுந்த கவுர்மாக எனக்கு தோன்றியது. எப்போதும் அவளது வருகையை எதிர்பார்த்தே எனது வகுப்பறை காலங்கள் நீண்டது. இதற்கிடையே பருவகால பரீட்சைகள் அனைத்திலும் பறவாயில்லை புள்ளிகள். அது கூட நமக்கிடையான வெட்கம் நாள்தோறும் அதிகரித்தது. இப்பவெல்லாம் அவளிடம் இயல்பாக பேச என்னால் முடியவில்லை. இடைவேளை நேரங்களில் நண்பர் வட்டம் கூடிசூடி கதைப்பார்கள். அவ்வாறான வேளைகளில் அவள் இருக்கும் கூட்டத்தில் நான் இருப்பதில்லை. ஆனாலும் வேறொரு கூட்டத்தில் இருந்து அவள் என்னை தேடுவதும் நான் அவளை தேடுவதுமாக நாட்கள் நகர்ந்தது. ஆனாலும் இரவில் குறுந்தகவல் பரிமாற்றத்திற்கு குறைவில்லை. பல்கலை வாழ்வில் மூன்றாவது வருடம் ஆரம்பமாகியது. அன்றொருநாள் நள்ளிரது பன்னிரண்டு மணி வழைமைபோல நான் தூக்கத்திற்கு போவதற்கான ஆரம்ப நேரம் அதுவாகத்தான் இருக்கும். போனிற்கு குறுந்தகவல் சத்தம் காதிற்குள் ஓலித்தது. வழைமையாக அவள் குறுந்துகவல் அனுப்புவது ஒன்பது தொடக்கம் பத்தாக இருக்கும். அதற்கு பிறகு அவள் ஒன்றைனில் இருப்பது சரியான குறைவு. என்ன பன்னிரண்டு மணிக்கு ஒன்றைன் போல என ஒருநாள் அவள் என்னை கேட்டிருந்தாள். வயதுப் பையன்கள் என்றால் அப்படித்தான் என்று சொன்னபோது அவள் சிரித்தே போயிட்டாள்.

அப்படியா நடக்கட்டும் நடக்கட்டும் என அவளின் கோமாளித்தனமான பதில்கள் என்னை இன்னொரு சந்தோச கடலில் ஆழத்திய தருணங்கள்தான் அதிகம். ஏன் இன்று பன்னிரண்டு மணிக்கு மைசேஜ் அனுப்பினாள் அதுதான் புரியல என்ன அனுப்பியிருக்கிறாள் என்று ஆராய்ந்தேன்.

எதற்கு எனக்காக மைசேஜ் அனுப்புகிறீர் என்றாள். எதோ உம்மீதான ஒரு விதமான அன்பென்றேன். அந்த அன்பிற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்குதா என்று கேட்டாள். ஆமாம் என பதில் சொல்லி பழையதை போட்டுடைத்தேன். எனக்கு உமது சாயலில் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிற காலத்தில் தோழி ஒருத்தி இருந்தாங்கள் ரொம்ப பாசமாக இருந்தவங்கள் திலைரன ஒருநாள் கதைக்காமல் போட்டாங்கள். உனக்கு இரண்டு தோழிகள் உன்கை எப்போதும் வகுப்பறையில் இருப்பது போல அவங்களுக்கும் அவங்க கூடவே இருந்தாங்கள் ஆனாலும் பாருங்கோ அவங்க கதைக்காமல் போன பின்னாடி மனதுக்கு கொஞ்சம் கூற்றமாக இருந்தது. பின்பு இக்கப்பான குழ்நிலை இடப்பெயர்வால் அவங்களா மீண்டும் சந்திக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் எனது பள்ளிக்கால தோழனை சந்தித்த போது அவங்களுக்கு கல்யாணம் ஆகி வெளிநாடு போயிட்டதாக சொன்னாங்கள். அவங்களின் சாயலில் நீங்கள் இருப்பதால் உங்கள் மீது தனிமரியாதை என்றேன். அப்படியா என்று சொல்லி போட்டு ஒன்றையிலில் இருந்து போனாங்கள். அதன் பிறகு அனுப்பிய குறுந்தகவலுக்கு எந்தப் பதிலும் இல்லை. இன்றோடு இருநாட்கள் கடந்தோடி விட்டது.

காரணம் ஒரு பொண்ணுக்கு தனக்கு பிழிச்சவன் இன்னொருத்தி இன்றில்லை என்றாலும் கூட அவளின் நினைவோடு வாழ்கின்ற ஒருத்தனை பிழிக்கவே பிழிக்காதாம். இன்னொருத்தியின் நிழல் கிடைக்காத போது தன் நிழலில் இலைப்பாற வந்த ஆண் மகனை பெண்கள் பிரிந்து செல்வராம். தனக்கு பிழிச்ச ஒருத்தன் தன்னைத்தான் முதன் முறையாக நேசிக்கின்ற ஒருத்தனாக இருக்க வேண்டுமாம். இப்படி எத்தனையோ அதிகாரங்கள் பெண்கள் அகராதியில் இருப்பது பின்புதான் தெரிந்தது

இப்போது குறுந்தகவல் உரையாடல் இல்லை. அனுப்பும் மைசேச்சிற்கு பதில் இல்லை. பார்வை மட்டும்தான் தொடர்ந்தது. வருடம் நான்கு ஆரம்பம். எப்போதாவது தினாங்கள், பண்டிகைகள், நிகழ்வுகள் என்றால் மாத்திரம் எனது குறுந்தகவல் வாழ்த்துக்கு நன்றியுறையல்ல. நன்றி மட்டும் சொரிந்திருப்பாள். இப்போது ஒருவேளை அவள் வகுப்புக்கு வந்தாலும் கஷ்டம் வராமல் இருந்தாலும் கஷ்டம். இதுதான் ஒருவேளை காதல் கஷ்டமோ புரியவில்லை. தனிமையில் இருக்கும் பொழுதெல்லாம் அவள் நினைவோடு வாழ்வதால் பல கவிதை படைப்புக்கள், வரிகள் என என்வாழ்வில் நீஞும். ஆணாலும் என் படைப்பு முகப்புத்தகத்தில் மலரும் போது அவளின் விரல்கள் அதிகம் இப்போது கைக்கிட தவறுவதில்லை. பல்கலையில் கலை நிகழ்வுகள் இடம் பெறும் போது உரையாடல் இடம் பெறாது போனாலும் கூட குறுந்தகவலில் எனது அபிப்பிராயங்களை அவளின் மீதான அன்பை, அழுகை வாழ்த்தியுறைப்பது எனது வழைமை ஆகும். ஆணால் இப்போது அவள் நன்றி தெரிவிப்பதில்லை.

நான்காம் வருடத்தின் இருமாதம் கடந்திருக்கும். நிறுவன பயணங்களில் உரை சுற்றும் வாலிபர்களில் நானும் ஒருத்தன். அப்படியாரு தேவையின் பொருட்டு மட்டக்களப்பு போயிற்று நிகழ்வை முடித்து விட்டு பேருந்தில் மகிழ்வோடு திரும்பும் போது அதிர்வோடு செய்தியொன்று முகப்புத்தகத்தில் மலர்ந்திருந்தது. அதை எப்படி நான் சொல்வேன். எந்த வாயால் நான் சொல்வேன். அப்படி நான் சொன்னால் அதை தாங்கிக்கொள்ளும் சக்தி உங்களுக்கு இருக்குதா? என்ன விடயம் அதுவாக இருக்கும். இதுதான் அந்தவிடயம் அவளுக்கு அன்றைய தினம் பதிவுக்கிருமணம் நடந்திருக்கிறது. கைபட்டு மெய்தொட்டு தன் வருங்கால கணவனோடு மாலைகூடிய வண்ணம் எடுத்த போட்டோக்களை முகப்புத்தகத்தில் தவழ விட்டிருந்தாள். அந்த நேரம் யாருக்கும் தெரியாமல் மனதுக்குள் அழுதேன். சரியாக பேருந்தில் காதல் காயங்களோ.... பாடல் ஒலித்தது. என்னை அறியாமலே சோகத்தோடு எழுந்தாடனேன். அனைவர் முகங்களிலும் புன்னகை. என் மனதில் மட்டும் அழுகை தொடர்ந்தது. பதிவுக்கிருமணம் முழுந்தது. ஒரு மாதத்தின் பின்பு அவளை வகுப்பறையில்

சந்தித்தேன். இப்போது அவளென்னை திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. ஆணாலும் நான் பார்க்காத போதெல்லாம் பார்க்கிறாள். அவளின் பார்வை விளக்கியது. அவள் பார்த்ததென்ன பயன். பார்க்காமல் போய் என்ன பயன். அவளுக்குத்தான் கல்யாணம் ஆச்சுதே உலகமே வெறுத்தது போல மனதின் உணர்வு.

அவளிடம் உளமகிழ்வு அதிகரித்து அழகு இன்னமும் கூடி இருந்தது. கணவன் கைப்பட்ட காரணமோ புரியவில்லை. பரீட்சை பெயிலாகாது பல்கலைக்கழக வாழ்வு நிறைவெட்டந்தது. ஆரம்ப காலத்தில் உயர்நிலை வகித்த பரீட்சை புள்ளிகள் பல்கலை இறுதிக் காலத்தில் இடைநிலை வகித்த போது என்னுடன் படித்த பல்வேறு நபர்களிடையே கேள்விகள் எழுந்தது. பாவி அவளை மனதில் சமந்து பரீட்சை எழுத நான் பட்பாடு யாருக்குத் தெரியும். பட்டம் முடித்த சந்தோசம் ஒருபூரும் பகல் நிலவு எனை விட்டு பிரிந்த வேதனை மறுபறும். நூகத்தின் நரத்தனமாய் அவளின் நினைவுகள் வந்து அலைமோதி சென்றது. இப்போதெல்லாம். அவள் என் பதிவுகளுக்கு அதிகம் லைக்கிடுவதில்லை. குறுந்தகவல் இல்லை. குறிப்பாக இப்போது எனது எந்தவாரு காதல் பதிவுகளுக்கும் அவளின் லைக்குகள் இல்லை. அவள் பற்றிய பதிவுகளுக்கு அவளது லைக்கில்லை என்பது பெரும் துயரமாய் இருந்தது. ஒருநாள் எனது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரினன் திருமண நிகழ்விற்கு சென்றிருந்தேன். அன்றுதான் அவளுக்கும் திருமண நாள். தனது திருமணப் போட்டோக்களை முகப்பத்தகத்தில் போட்டிருந்தாள். மனதில் கவலை இருந்தாலும் வெளியே காட்டிக்கொள்ளவில்லை. என் துன்பத்தை ஓரளவு சமாளிக்கவோ நான் இன்னொரு இன்பநிகழ்வில் இருந்தேனோ புரியவில்லை.

கடல் கடந்து தேன்றிலவு அவளுக்கு நடந்தது. கொடைக்கானல் குளிரிலே அவள் உடல் நினைந்திருந்தது. மீண்டும் அவள் நாடு திரும்பிய போதும் கூட நிலவு நினைவு மனதைவிட்டு குறையவில்லை. மனதில் இருளாக அவளின் நினைவுச்சுழற்சிகள். காதலின் கஷ்டத்தால் எவ்வளவு

என் வாழ்வில் நட்டென்பது காலம் செல்லச் செல்ல காலக் கண்ணாடியில் பதிவாகியது.

எனது சுயறினைவுக்குத் திரும்புகிறேன். முகப் புத்தகத்திலிருந்து அவள் முகத்திலிருந்து அவள் முழுவதுமாக நீங்காதிருப்பின் அவளுக்கு திருமணம் ஆகிய பின்பு நான் குறந்தகவல் அனுப்ப சுந்தரப்பம் இல்லை. ஒருவேளை என் நினைவுகள் அவளை இப்போதும் கைபற்றி இருக்கலாம். மறக்கமுடியாத என் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டுவர நிரந்தரமாக என்னை இடைநிறுத்தும் செய்து வைத்திருக்கலாம். ஒருவேளை அவளை நான் மறந்து வாழ்னும் என்பதற்காய் இத்தகைய முடிவுகளை அவள் எடுத்திருக்கலாம். என்றாலும் அவள் மீதான பிரியங்கள் இற்றைவரை குறையாது இருப்பதுதான் பெருங்கவலை. அலைபேசி அழைப்பொன்று அலறுகிறது. எடுத்து ஆராய்ந்தேன். பெயர் பதிவில் கஸ்தாரி. காதல் என்று கதை அளாந்து என் வாழ்வை ஏராற்றி என் உயிரைக் குடிக்க அவளுருவில் இன்னொருத்தி கூற்றுவன் வடிவில் தெளிவாக புரிந்தது.

கலைச்சாகரம் விருது 2019 வழங்கிக் கெளரவிக்கப்படும் கலைஞர்கள்

திரு. கபிரியேல் பிள்ளை மரியநாயகம்

20.05.1954 அன்று பிறந்த இவர் கட்டடக்காடு, முள்ளியானினைச் சேர்ந்தவர். தென்மோடி நாட்டுக்கூத்து, கப்பல் பாட்டு மற்றும் சமூக நாடகங்களில் அதீத ஈடுபாடும், புலமையும் மிக்க இக்கலைஞர் 40 வருடங்கள் இத்துறை சார் ஆற்றுகைகளில் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டு வருகின்றார். தனது கலைத்துறைகளுக்கான ஆசான்களாக சாமிநாதர் அல்போன்ஸ் மற்றும் A.K. செபமாலை ஆகியோர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இப்பிரதேசத்தில் மட்டுமன்றி வெளி மாவட்டங்களில் கூட இவரது கலை ஆற்றுகைகளை பலரும் கண்டும் கேட்டும் இன்புற்றிருக்கின்றனர். இத்தகு சிறப்புக்களை தன்னகத்தே கொண்ட திரு. கபிரியேல் பிள்ளை மரிய நாயகம் அவர்களை பண்பாட்டுப் பெருவிழா – 2019 நிகழ்வில் வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேச கலாசாரப் பேரவையும், பிரதேச செயலகமும் இணைந்து கலைச்சாகரம் விருதினை வழங்கி கெளரவிப்பதில் பெருமையடைகின்றது.

திரு. வேலுப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம்

02.12.1956 அன்று மாழுனையில் பிறந்த இவர் உடுத்துறை வடக்கு ஆழியவளையினை நிரந்தர முகவரியாகக் கொண்டவர். நாடகத்துறையில் தன்னை தேர்ந்தெதாரு கலைஞராக இனங்காட்டிய அவர் தனது 20 ஆவது வயதிலிருந்து இத்துறையில் ஈடுபட்டுவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தனது இத்துறைக்கான குருவாக அண்ணாவியார் தங்கவடிவேல் அவர்களை குறிப்பிடுகின்றார்.

கிளிநெநாச்சி, உடுத்துறை வேம்படி வைரவர் மற்றும் முத்துமாரி அம்மன் ஆலயங்களும், கிளிநெநாச்சி அகத்தியம்மன் ஆலயம் ஆகியன இவரது கலை ஆற்றுப்படுத்துகைக்கான இடங்களாக திகழ்ந்துள்ளன.

நாடகத்தில் பாத்திரம் ஏற்று நடித்துள்ளதுடன் அண்ணாவியாராகவும் செயற்பட்டு வரும் திரு. வேலுப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம் அவர்களை பண்பாட்டுப் பெருவிழா – 2019 நிகழ்வில் வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேச கலாசாரப் பேரவையும், பிரதேச செயலகமும்

இணைந்து “கலைச்சாகரம்” விருதினை வழங்கி கெளரவிப்பதில் பெருமையடைகின்றது.

திரு. பவலீனப்பு வேதநாயகம்

01.03.1957 அன்று கட்டைக்காட்டில் பிறந்த இவர் அந்தோனியார் வீதி, மணற்காட்டில் வசித்து வருகின்றார். இக்கலைஞர் தென்மோடி நாட்டுக்கூத்து, இசை நாடகம் மற்றும் நாடகம் ஆகிய துறைகளில் அதீத திறமையிக்கவர். தனது கலைத்துவத்தினை இனங்காட்டி வரும் இக்கலைஞருக்கு 2000 ஆம் ஆண்டு மணற்காடு வாழ் மக்கள் அண்ணாவியார் பட்டத்தினை வழங்கி கெளரவித்துமை முத்தாய்ப்பு.

இத்துறை சார்ந்த தமது ஆசான்களாக பூர்த்தித்துறை தங்கராசா அண்ணாவியார், செபஸ்ரியாம்பிள்ளை அண்ணாவியார், யாழ் சாமி நாதன் அண்ணாவியா, இளவாலையைச் சேர்ந்தவர்களான இராச தம்பி அண்ணாவியார், இரத்தினம் அண்ணாவியார், யாகப்பு அண்ணாவியார் ஆகியோரை குறிப்பிடுகின்றார்.

மணற்காடு மற்றும் குடத்தனை பிரதேசங்களில் பல அரங்க ஆற்றுக்கைகள் இவரது கலைத்திறந்தினை மக்களுக்கு புலப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. தனது 14 ஆவது வயதிலேயே நாடகத்துறையில் ஈடுபட்ட சிறப்பு. அத்துடன் இவரது நடிப்பின் “ஊசோன் பாலந்தை” எனும் நாடகம் ரசிகர்களால் பாராட்டப்பெற்றுமை சிறப்பு.

இத்தகு திறமை வாய்ந்த கலைஞர் பவலீனப்பு வேதநாயகம் அவர்களைப் பாராட்டி பண்பாட்டுப் பெருவிழா – 2019 நிகழ்வில் வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேச கலாசாரப் பேரவையும், பிரதேச செயலகமும் இணைந்து “கலைச்சாகரம்” விருதினை வழங்கி கெளரவிப்பதில் பெருமையடைகின்றது.

திரு. ஆறுமுகம் வீரகுமார்

12.06.1958 அன்று பிறந்த இவர் மாமுணை செம்பியன்பற்றினை சேர்ந்தவர். நாட்டுக்கூத்து மற்றும் மிருதங்கம் ஆகிய துறைகளில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு கலைஞராகவும், தனித்துவமிக்க ஒருவராகவும் விளாங்குகின்றார். நடிகராக, அண்ணாவியாராக என இவரது கலைப் பரிமாணமத்தின் வளர்ச்சி மேன்மை. தனது 07 ஆவது வயது முதல் இத்துறைகளில் ஈடுபட்டு வரும் இக்கலைஞரது இத்துறைக்கான குருவாக

வழிகாட்டியவர் இவரது தந்தையார் திரு. செல்லக்கண்டு என்பது மேலும் சிறப்பாகும்.

இக்கலைஞரது சகோதரர்கள் கூட இக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனம் பறம்பரை வழிக்கலைஞரானம் ஆகும். வடமராட்சி கிழக்கின் பெரும்பாலான பல பிரதேசங்களிலும் நடைபெற்ற நிகழ்வுகள் இவரது மிருதங்க புலமையினை எடுத்தியம்பும். மணற்காடு மற்றும் வீரபத்திரர் ஆலயம் ஆகிய இடங்களில் இவரது கலை ஆற்றுப்படுத்துகையின் தளங்களாக பரிணமித்திருக்கின்றன.

இத்தகு கலைத்துக்கலையில் திறமை வாய்ந்த கலைஞர் ஆறுமுகம் வீரகுமார் அவர்களை பண்பாட்டுப் பொருவிழா – 2019 நிகழ்வில் வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேச கலாசாரப் பேரவையும், பிரதேச செயலகமும் இணைந்து “கலைச்சாகரம்” விருதினை வழங்கி கொரவிப்பதில் பெருமையடைகின்றது.

திரு. சின்னப்பு தர்மகுலராசா

11.03.1959 ஆந் திகதியன்று பிறந்த இவர் வெற்றிலைக்கேணி முள்ளியானைச் சேர்ந்தவர். இக்கலைஞர் காத்தவராயன் கலைத்து மற்றும் பூராண படனம் ஆகிய துறைகளில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றவர். இவரது கலைப் பயணத்தின் வயது 31 வருடங்கள் என்பது அதீதம். அண்ணாவியார் பூபாலு அவர்களை தனது கலைத்துறைக்கான ஆசானாக குறிப்பிடும் இக்கலைஞர் தனது அரங்க ஆளுமைகளை ஆற்றுப்படுத்திய இப்பக்ளாக உடேத்துறை ஜந்தாம் பண்பிள்ளையார், அகத்தியம்மன், ஆழியவளை வெட்டு மருகன், வற்றாப்பளை கண்ணகி அம்மன் போன்ற பல ஆலயங்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தகு கலைத்துக்கலையிலும் பூராண படனத்திலும் திறமை வாய்ந்த கலைஞர் சின்னப்பு தர்மகுலராசா அவர்களை பண்பாட்டுப் பொருவிழா – 2019 நிகழ்வில் வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேச கலாசாரப் பேரவையும், பிரதேச செயலகமும் இணைந்து “கலைச்சாகரம்” விருதினை வழங்கி கொரவிப்பதில் பெருமையடைகின்றது.

இளம் கலைஞர் விருது - 2019

திரு. பாலசிங்கம் கேதீஸ்வரன்

01.12.1985 அன்று பிறந்தவரான இவர் உடுத்துறை வடக்கு, ஆழியவளையினை நிரந்தர வதிவிடமாகக்கொண்டவர். தனது 10 ஆவது வயது முதல் கூத்து வகைக்கலைகளில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் இணைந்து தனது அபிரிதமானதோரு கலைத்துறை சார் வளர்ச்சியினை இனங்காட்டி வருகின்றார். குறிப்பாக, 10 ஆவது வயதில் காத்தவராயன் கூத்தின் நடிகனாகவும், 20 ஆவது வயதில் காத்தவராயன் கூத்தின் அண்ணாவியாகவும் செயற்பட்டு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கலைஞர்களை உருவாக்கிய பெருமை இவ்வாச்சார்ந்தது. அது மட்டுமன்றி கிராமியக்கலைகளில் ஈடுபாடு கொண்ட கலைஞராகவும் சமூக நாடகத்துறை சார்ந்த கலைஞராகவும் மினிர்கிளின்றமை சிறப்பு.

இவரது இத்துறை சார்ந்த வழிகாட்டிகளாக பாரம்பரிய கூத்தின் அண்ணாவியராக விளங்கும் பொக்கணை நடராசா நாகராசா அவர்களையும் சமூக நாடகத்துறையில் ஓர் தேர்ந்த கதாசிரியராக விளங்கும் திரு பாலசிங்கம் ஜயபாலசிங்கம் ஆகிய தனது சகோதரரையும் குறிப்பிடுகின்றார். 2011 ஆம் ஆண்டில் உடுத்துறை நோட்டு முத்துமாரியம்மன் ஆலயத்தில் பொக்கணை நாகராஜா அண்ணாவியார் அவர்களினால் அண்ணாவிப்பட்டம் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டார்.

அம்பலவன் பொக்கணை, முல்லைத்தீவு, திருமறைக் கலாமன்றம்- மருதங்கேணி, மூன்றாம்பிட்டி கிளிநோச்சி, மருதங்கேணி பிரதேச செயலகம், நாமாவின் முகாம் கொடிகாமம், வவுனியா, முள்ளியவளை ஆகிய இடங்களை தனது கலை ஆற்றுப்படுத்தல்களை நிகழ்த்திய இடங்களாக குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தகு கலை ஆற்றலும் கலை திறமும் கொண்ட இக்கலைஞர் இன்று பண்பாட்டுப் பெருவிழா – 2019 நிகழ்வில் வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேச கலாசாரப் பேரவையும், பிரதேச செயலகமும் இணைந்து “இளம் கலைஞர்” விருதினை வழங்கி கௌரவிப்பதில் பெருமையடைகின்றது.

A large, mature palm tree with a thick trunk and numerous long, thin fronds extending upwards and outwards. The background is a plain, light color.

ISBN 978-955-3681-03-4

9 789553 681034